

**AZ EVANGÉLIUM PÁL SZERINT:
A ZSIDÓKHOZ ÍRT LEVÉL**

Tartalom

1. ISTENNEK FIA – A VILÁGEGYETEM TEREMTŐJE	5
2. AZ EMBERNEK FIA – KISEBB AZ ANGYALOKNÁL	10
3. JÉZUS – APOSTOL ÉS FŐPAP	15
4. ISTEN NYUGALMA	20
5. KRISZTUS: AZ ÖRÖK ÜDVÖSSÉG SZERZŐJE	26
6. NÖVEKEDÉS AZ ISMERETBEN	31
7. A KÉT SZÖVETSÉG	36
8. AZ ÓSZÖVETSÉG	41
9. SZENTÉLY A FÖLDÖN ÉS A MENNYBEN	47
10. KRISZTUS ÉRTÉKESEBB ÁLDOZATA	52
11. A HITHŐSÖK	57
12. NÉZVÉN JÉZUSRA	62
13. INTELMEK, FIGYELMEZTETÉSEK	67
JAVASOLT OLVASMÁNYOK	72
Rövidítések jegyzéke	154

A Szombati Bibliai Tanulmányok naponkénti tanulmányozásának programja kizárólag a Biblián és a Prófétaság Lelkén alapszik. A megjegyzések oly rövidek, amennyire csak lehetséges, melyek közvetlen, tömör gondolatokat tartalmaznak. Némi esetben szögletes zárójeleket [ ] alkalmaztunk, hogy biztosítsuk a megfelelő világos összefüggést és a folyamatos olvashatóságot. A forrásrövidítések és egyéb megjegyzések a rövidítések jegyzékében találhatóak. Különösen ajánlott a forrásanyagok további tanulmányozása.

ISSN 1584-6830

Bibliaverses Falinaptár (A4)

Könyvjelző

Kártya- naptár

Látogass el
a Facebook
oldalunkra

[www.facebook.com/
idezetekbibliabol/](http://www.facebook.com/idezetekbibliabol/)

Napi bibliai idézetek,
bátorító gondolatok
www.bnarm.hu

ELŐSZÓ

Nagyon fontos, hogy megértsük az üdvösségünkre vonatkozó nélkülözhetetlen igazságokat! Sötétség borítja a földet, és még nagyobb sötétség az embereket – azonban Teremtőnk alig várja, hogy értékes világosságot ragyogtasson a mennyből mindazokra, akik komolyan keresik azt. A Szentírás oly sok pontja csodálatos fénysugár e sötét világ számára. Ezért a következő három hónapban a szombatiskola tanulók tanulmánya szerte a világon „*Az evangélium Pál szerint: A Zsidókhöz írt levél*”.

A Zsidókhöz írt levél sok mindent megtanít nekünk Isten és Krisztus természetéről, a szombatnapi nyugalomáról, a mennyei szentélyben végzett szolgálatáról és a velünk kötött szövetségekről. Bátorítóak számunkra a hithősök bizonyosságai és Jézus Krisztusnak, hitünk kezdőjének és bevezetőjének bizonyosságai is. Ha imádságos lélekkel tanulmányozzuk ezeket a tanulmányokat, akkor mélyebb és szorosabb kapcsolatba kerülhetünk Urunkkal.

„Krisztus volt a templom alapja és életadója. A szolgálatok Isten Fia áldozatának előképei voltak. A papság arra rendeltetett, hogy Krisztus közbenjárói munkáját, jellemét képviselje. Az áldozati istentisztelet egész felépítése az Üdvözítő világot megváltó halálát vetíti előre.” – JÉ 129.

„Az igaz keresztény olyan tapasztalatot szerez, amely megszenteli. Nincs bűnfolt a lelkiismeretén, vagy romlottság foltja a lelkén. Isten törvényének lelki jellege, korlátozó elveivel együtt, bekerül az életébe. Az igazság fénye beragyogja értelmét. Az Üdvözítő iránti tökéletes szeretet eltávolítja a lelke és Isten közé telepedett ártalmas légkört.” – TII 205.

Ahogy közeledünk Krisztushoz, úgy kerülünk közelebb egymáshoz is. Szemmel láthatóan csodálatos eredményei lesznek az arra való felkészülés erejének, hogy a késői eső idején a Szentlélek kiáradhasson.

„Amikor a gyülekezetek élővé és munkálkodóvá válnak, válaszul kérésükre az Úr elküldi Szentlelkét. Akkor az Ige igazságát új érdeklődéssel kutatják, és mint mennyei kinyilatkoztatást fedezik fel. Az ihletettség minden megnyilatkozását, mely Krisztusra vonatkozik, mélyen szívükbe vésik azok, akik Őt szeretik. Irigység, féltékenység, gonosz gyanúsítgatások mind megszűnnek. A Bibliát a menny üzenetének fogják tartani. Tanulmányozása teljesen leköti a figyelmet, igazságában gyönyörködik a lélek. Az Úr ígéretei, melyet úgy mondanak el újra és újra, mintha még sohasem érezték volna szeretetét, felragyognak a szívek oltárán és tüzes szavakként törnek elő Isten hírvivőinek ajkairól. Akkor majd olyan komolysággal fognak imádkozni a lelkekért, hogy azt nem hagyja figyelmen kívül a menny. Akkor a menny ablakai kitárulnak, és hullani fog a késői eső.” – RH February 25, 1890.

Imádkozunk azért, hogy ezen tanulmányok megerősítsék szívünket Megváltónkban, és hogy ezt a boldog tapasztalatot minden tanuló átélhesse!

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Az „Éden” Egészségügyi Központ részére,
Románia, Breáza település

2024. január 6.
Szombat

Isten kegyelméből közel 25 éve nyitotta meg kapuit a romániai „Éden” Egészségügyi Központ. Az évek során ez az intézmény mind testi, mind lelki felüdülést kínált a szenvedőknek, egy oázis, ahol a szenvedéssel terhelt emberek kapcsolatba kerültek lelki és egészségügyi tanításainkkal egyaránt. Itt megtörténik a magvetés, amelyet Isten a maga idejében felvirágoztat, és végül gyümölcsstermést eredményez.

Az Európa-szerte bekövetkezett általános törvénymódosítások, valamint néhány heves, sok emberéletet követelő romániai épülettűz miatt a tűzvédelmi jogszabályok az elmúlt hat évben jelentősen megváltoztak, és sokkal szigorúbb intézkedések kerültek bevezetésre. Intézményünkben lépések történtek az anyagi lehetőségeinket jelentősen meghaladó jogszabályi igények megvalósítására. A nagylelkű hittestvérek Romániából, Európa más részeiről és az Egyesült Államokból, ismerve szükségletünket, képességeikhez mérten azonnal segítettek, pénzt küldve a munka előmozdítására. De az anyagi szükséglet még mindig nagyon nagy. Ezért kérjük nagylelkűségeteket, kedves hittestvérek a világ minden tájáról, hogy szíveskedjete segíteni ennek az egészségügyi missziós központnak az átalakításában, hogy ellenőrzésektől, korlátozásoktól vagy a helyi hatóságok pénzbírságaitól mentve folytatódhasson a tevékenység.

„Isten művének terjeszkednie kell, és ha népe megfogadja tanácsát, nem marad nagy vagyonuk a végső tűzözönre. Addigra mindnyájan ott gyűjtöttek kincset, ahol se moly, se rozsda nem emészt. Egyetlen lánc sem rögzíti szívüket a földhöz.” – 1B 196.

Tekintettel az idők igényeire, tegyünk meg minden tőlünk telhetőt azért, hogy segítsünk a körülöttünk lévőknek, amíg tudunk. „Kiki amint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten. Az Isten pedig hatalmas arra, hogy rátok árássa minden kegyelmét; hogy mindenben, mindenkor teljes elégségték lévén, minden jótéteményre bőségben legyetek” (2Kor 9:7-8). Az Úr áldja meg az adományokat és az adakozókat!

Hittestvéreitek a romániai Breáza településről, az „Éden” Egészségügyi Központból

ISTENNEK FIA – A VILÁGEGYETEM TEREMTŐJE

„Isten... ez utolsó időkben szólott nekünk Fia által, Akit tett mindenek örökösévé, aki által a világot is teremtette.” (Zsid 1:1-2)

„Krisztus volt az, aki kiterjesztette az eget és lerakta a föld alapjait. Az Ő keze függesztette helyükre a térben a világokat, és Ő formálta meg a mező virágait. Ő az, 'aki hegyeket épít erejével' (Zsol 65:7), 'akié a tenger és Ő alkotta is azt' (Zsol 95:5). Ő halmozta el a földet szépséggel, Ő töltötte meg a levegőt dallammal, és Ő írta oda mindenre a földön, a levegőben és az égbolton az Atya szeretetének üzenetét.” – JÉ 12.

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 11-18. \(Velünk az Isten\)](#)

Vasárnap

December 31.

1. ISTEN KOMMUNIKÁCIÓJA

a. Hogyan beszélt Isten az őseinkkel a bűnbeesés után? [Zsid 1:1. er.; 2Pt 1:21.](#)

„A bűnbeesés előtt Ádám szemtől szemben beszélhetett Alkotójával. Amióta azonban az embert törvényszegése elszakította Istentől, nem részesülhet ebben a nagy kiváltságban. De a megváltás terve utat nyitott, és ezen az úton a föld lakói most is érintkezhetnek a mennyyel. Isten a Szentlélek által kapcsolatba lépett az emberrel, és a kinyilatkoztatások útján, amelyeket kiválasztott szolgálóinak adott, mennyei fény sugárzik a világra. 'Szentlélektől indíthatva szólottak az Istennek szent emberei' (2Pt 1:21).” – NK 9.

b. Hogyan nyilatkoztatta ki magát Isten az utolsó napokban? [Zsid 1:1. ur.; 2; Jn 14:8-9.](#)

„Az ember Teremtőjének, aki a Sínai-hegyen kihirdette az örökkévaló törvényt, kínhalála igazolta, hogy joga van a vétkek és a bűn megbocsátásához.” – RH August 26, 1909.

2. KRISZTUS, AZ ATYA ÉS AZ ANGYALOK

a. Milyen kapcsolat van az Atya és a Fiú között? Zsid 1:3; Jn 10:30.

„Isten személyes lényként nyilatkoztatta ki önmagát Fia által. Jézus – az Atya 'dicsőségének visszatükröződése, és az Ő valóságának képmása' – személyes Megváltóként jött a földre. Személyes Megváltóként emelkedett a mennybe. Mint személyes Megváltó közbenjár a mennyei udvarokban.” – FLB 40.

„Krisztus az Atya személye valóságának képmása volt. Eljött világunkra, hogy visszaállítsa az emberben Isten erkölcsi képmását, hogy az ember, bár bukott, az Isten törvénye iránti engedelmesség által magára vehesse Isten képmása és jelleme lenyomatát – az isteni szépség vonzereje ékesítse őt.” – TII 212.

b. Milyen pozícióban van Krisztus az angyalokhoz képest? Zsid 1:4-6.

„Zsidókhöz írt levél első fejezete szembeállítja az angyalok és Krisztus helyzetét. Isten angyalokra nem vonatkoztatható szavakat szóló Krisztusról. Az angyalokat az üdvösség örökösieit végzett szolgálatra küldte el. Ezzel szemben Krisztus, mint közbenjáró, a mindenható pap a megváltás művében. A Szentlélek Krisztus képviselője világunkban, hogy megvalósítsa Isten célját, erőt hozva felülről a bukott embernek a győzedelmes élethez. Aki szövetségre lép Jézus Krisztussal, az örökbefogadás által Isten gyermeke lesz. Az Ige újjáteremtő hatalma megtisztítja őket, és az Úr angyalokat bízott meg, hogy szolgáljanak nekik.” – TII 212.

„Amennyiben Gábrriel angyal lett volna elküldve e világra, hogy magára vegye az emberi természetet, hogy Isten ismeretét tanítsa, akkor milyen lelkesen hallgatnák az emberek az utasításait! Ha feltételezzük, hogy tökéletes példát tud mutatni nekünk a tisztaságban és a szentségben, hogy együtt érez velünk minden bánatunkban, gyászunkban és megpróbáltatásunkban, és hogy elszenvedi bűneink büntetését, akkor milyen lelkesen követnénk őt! Micsoda felmagasztalásban részesülne...”

De valaki, aki minden képzeletet felülmúl, a mennyből érkezett erre a világra. Közel 2000 évvel ezelőtt furcsa és titokzatos hang hallatszott Isten trónjáról: 'Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nékem... Ímé itt vagyok, hogy cselekedjem óh Isten a te akaratodat.'” – LHU 34.

3. ÉN FIAM VAGY TE

a. Milyen prófeciát mondott a zsolnárió Jézus Krisztusról? Zsol 2:7. Mikor és hogyan teljesedett be ez a prófécia?

- I. Testté válásakor. Zsid 1:6.
- II. Keresztelkedésekor. Mt 3:16-17.
- III. Feltámadásakor. Apcs 13:33; Kol 1:18; Jel 1:5.
- IV. Papságakor. Apcs 2:33; Fili 2:9; Zsid 5:5-6.

b. Hogyan szólította az Atya a Fiút? Zsid 1:7-13.

„[Idézve Zsid 1:4-12.] Ez a nyelvezet Jézus mindenható voltát ecseteli. A világ alkotójaként és törvényes uralkodójaként tárja őt a Biblia kutatója elé [idézve Zsid 1:13-14].” – TII 212.

c. Ki az, Aki egyedül méltó az imádatra? Mt 4:10.

„Sátán arra kérte Krisztust, hogy adjon neki jelet istenfiúságáról, és azt kérésének pillanatában meg is kapta. Krisztus isteni parancsának kénytelen volt engedelmeskedni. Meghátrált és lecsendesedett. Nem állt hatalmában, hogy ne engedelmeskedjen az ellentmondást nem tűró felszólításnak. Újabb felszólítás nélkül arra kényszerült, hogy azonnal eltávozzon a világ Megváltójától.” – Con 54.

d. Mire figyelmeztette Gábrriel angyal Jánost, amikor imádni akarta őt? Jel 19:10; 22:8-10.

---

e. Miért fogadta el Jézus, hogy imádják? Mt 8:2-3; Zsid 1:8-10.

„Isten hangja hallatszik és ez a hang kihirdeti, hogy igazságának eleget tettek. Sátánt legyőzték. Krisztus földön fáradozó és küzdő társait az Atya elfogadta 'ama Szerelmesben' (Ef 1:6). A mennyei angyalok és az el nem bukott világok képviselői előtt Isten igazaknak nyilvánítja őket. Ahol Krisztus van, ott kell lennie az Ő egyházának is. Nevezetesen ott, ahol 'irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást' (Zsol 85:10). Az Atya karjaival átöleli Fiát, és azt mondja: 'Imádják őt az Istennek minden angyalai' (Zsid 1:6).” – JÉ 740.

4. A MENNY ANGYALAI – ISTEN SEGÍTŐI

a. Mi Isten angyalainak küldetése a hívőkkel kapcsolatban? Zsid 1:14.

„Isteni segítségre van szükség, hogy erőt és eredményességet kölcsönözön a gyülekezetnek. Isten kísértéseknek és próbáknak kitett földi családja igen közel áll az Úr szerető szívéhez. Isten elrendelte, hogy kapcsolat éljen a mennyei értelmes lények és földi gyermekei közt. Angyalokat küld a mennyei udvarokból, hogy az üdvösség örököseit szolgálják, akik hűséges harcosként részesednek Krisztus szenvedéséből. Krisztust úgy ábrázolják, mint aki az Ó népe között lakik, hogy a maga idejében adjon azoknak eledelt. Ezért kapcsolat jött létre köztük és a mennyei egyház között. Isten úgy gondoskodik emberi teremtményeiről, mint a földműves a szőlőről.” – ST February 14, 1900.

b. Milyen ígéretet kaptak azok, akik félik az Urat? Zsol 34:8.

„A mennyei fejedelmek és hatalmasságok figyelemmel kísérik Isten szolgálatainak minden küzdelmét, amelyet látszólag csüggesztő körülmények között vívnak meg. De valahányszor Megváltójuk zászlaja köré sereglenek a keresztények, és felvonulnak megvívni a hit nemes harcát, mindig újabb eredményeket érnek el, és újabb dicsőséget aratnak. A mennynek minden angyala készséggel áll szolgálatára Isten alázasatos, hívó gyermekeinek. Ahányszor az Úr munkásai dicsénetek énekelnek idelent, az angyalok kara is átveszi odafent, hogy dicsőíttessék az Atya és a Fiú.

Az angyalok szolgálatát és küldetésük jelentőségét jobban meg kell értenünk, mint eddig. Gondoljunk arra, hogy Isten minden őszinte gyermeke mennyei lények segítségét élvezzi. A világosság és erő láthatatlan seregei szolgálatkészen veszik körül a Föld szelídeit és alázasatosait, akik hisznek ígéreteiben, és azokra igényt is tartanak. Kérubok és szeráfok, valamint erős angyalfejedelmek állnak Isten jobbján. 'Avagy nem szolgáló lelkek-é mindazok, elküldve szolgálatra azokért, akik örökölni fogják az idvésséget?' (Zsid 1:14)” – AT 101.

„Ha reggel felkelsz, érzed-e tehetetlenségedet, és azt, hogy az Úr erejére van szükséged? Mennyei Atyád elé tárod-e alázasatosan a kéréseidet? Ha igen, angyalok jegyzik imáidat, és ha azok az imák nem voltak színleltek, akkor a téged őrző angyal mindig melletted lesz, ha öntudatlanul rosszat akarnál tenni, vagy befolyásod másokat rosszra vezetne. Ilyenkor őrangyalod jobb útra indít, ajkaidra adja a kellő szavakat és befolyásolja tetteidet.” – ÜI 49.

5. ERŐS MENNYEI HARCOSOK

a. Milyen kihívás elé állította Szanherib, Asszíria királya Ezékiást, Júda királyát? Ésa 36:1-8.

„Júda egyedüli reménysége Isten volt. Az Egyiptomtól várható minden segítségtől elvagták őket, és nem volt más nemzet a közelben, hogy baráti segítséget nyújtson.

Az asszír tisztek fegyelmezett seregük erős voltában megbeszélésre hívták Júda főembereit. A tárgyalás során arcátlanul követelték a város átadását. Követelésüket a héberék Isten elleni istenkáromló gyalázkodásokkal kísérték. Izráel és Júda gyengesége és hitehagyása miatt a nemzetek már nem tisztelték, hanem szüntelen becsmérelték Isten nevét. [Lásd: Ésa 52:5].” – PK 219.

b. Amikor Isten népét pusztítással fenyegette az asszír sereg, hol keresett segítséget Ezékiás? Ésa 37:1-5; 2Kró 32:20.

c. Hogyan válaszolt az Úr gyermekei imáira ebben a nehéz időszakban? 2Kir 19:6-7; Ésa 37:6-7.

„Isten meghallgatta szolgái imáját. Ézsaiással ezt üzenté Ezékiásnak: [idézve 2Kir 19:6-7].” – PK 220.

d. Hány angyalt használt fel az Úr, hogy legyőzze a büszke asszír királyt? Ésa 37:36-38; 2Kró 32:21.

„Azon az éjszakán jött a szabadulás.” – PK 223.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan szól a mennyei Teremtő a földi emberhez?
2. Mik a lényeges különbségek Krisztus és az angyalok között?
3. Mi lett kinyilatkoztatva az Atya és a Fiú kapcsolatáról?
4. Miért lehetünk hálásak a szent angyalokért?
5. Mit tanulhatunk abból a válságból, amellyel Ezékiás szembesült?

AZ EMBERNEK FIA – KISEBB AZ ANGYALOKNÁL

„Azt azonban látjuk, hogy Jézus, aki egy kevés időre kisebbé tétett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért dicsőséggel és tisztességgel koronáztatott meg, hogy az Isten kegyelméből mindenkiért megizlelje a halált.” (Zsid 2:9)

„Krisztus 'egy kevés időre kisebbé tétett az angyaloknál, a halál elszenvedéséért' (Zsid 2:9). Mivel magára veszi az ember természetét, ereje kisebb lesz, mint az angyaloké, szolgálniuk kell neki, erősíteniük és szenvedéseit enyhíteniük.” – PP 39.

Javasolt olvasmány: [Pátriárkák és Próféták, 37-44. \(A megváltás terve\)](#)

Vasárnap

Január 7.

1. TÖBB FIGYELMEZTETÉS

a. Milyen felhívás szól mindannyiunknak? [Zsid 2:1-2.](#)

b. Létezik-e bármilyen más reménység számunkra, 'ha nem törődünk ily nagy idvességgel'? [Zsid 2:3.](#)

„Az üdvösségünket hanyagoljuk el, ha olyan szerzőknek adjuk a legszembeütőbb helyet és odaadó tiszteletet, akiknek csupán zavaros elképzeléseik vannak, hogy mit jelent a vallás, és másodlagossá tesszük a Bibliát. Akik az igazságot illetően ezen utolsó napokban világosságot nyertek, nem találnak útmutatást a ma általánosan tanulmányozott könyvekben a világunkra váró dolgokkal kapcsolatban, azonban a Biblia tele van Isten ismeretével és alkalmas arra, hogy annak tanulmányozóját hasznossá nevelje ebben az életben és az örök életre is.” – FE 403.

„Isten népének kötelessége, hogy lámpásaikban olajat tartsanak, és olyanok legyenek, mint akik az esküvőről visszatérő vőlegényre várnak. Egy vesztegetni való percek sincs arra, hogy megfélemedeztetek a számotokra felkínált hatalmas megváltásról. A lelkek megpróbálásának ideje végehez közeledik. Nap mint nap emberek sorsa pecsételtetik meg, és még azt sem tudjuk, hogy ennek a gyülekezetnek a tagjai közül nem kerülnek-e sokan hamarosan a sírba. Vegyük figyelembe, hogy életünk bármely pillanatban megszakadhat, és egy pillanatra sem vagyunk biztonságban, hacsak életünk nincs elrejtve Krisztussal együtt Istenben.” – 1Sz 181.

2. AZ EMBER A FÖLD URA

a. Mi volt Isten szándéka az ember teremtésével? 1Móz 1:26-27.

„Ádám az Éden királya lett. Minden Isten által teremtett élőlény felett hatalmat kapott. Az Úr olyan értelemmel áldotta meg Ádámot és Évát, amelyben a többi teremtményt nem részesítette. Ádámot jogszerű uralkodóvá tette teremtő kezeinek munkái felett. Az ember, mivel Isten képmására lett teremtve, el tudott mélyedni és gyönyörködni Isten dicső természeti alkotásaiban.” – Con 10-11.

b. Ki lett ennek a világnak a fejedelme az ember törvényszegése miatt? Jn 12:31; 14:30.

„Hatalmas tét forgott kockán a világosság Fejedelme és a sötétség országának vezére közötti küzdelemben. Sátán – miután az embert bűnre csábította – a földet sajátjának tekintette, és a világ fejedelmének tartotta magát. Mivel összüleinket önmagához hasonlóvá tette, úgy gondolta, hogy itt felállíthatja birodalmát. Kijelentette, hogy az ember választotta őt urává. Irányítása alatt tartotta az embereket, így uralkodott a földön. Krisztus azért jött, hogy Sátánnak ezt az állítását megcáfolja. Emberfiaként hűnek kellett maradnia Istenhez. Így mutathatta meg, hogy Sátán nem irányítja teljesen az emberi fajt, és a világra való igénye alaptalan. Mindazok, akik szabadulni vágnak hatalmából, szabadokká lesznek. Az uralmat, amit Ádám a bűn miatt elveszített, Krisztus visszaszerzi.” – JÉ 86.

c. Mit eredményezett Krisztus győzelme a kereszten? Jel 12:10.

„Sátán kiűzetése a mennyből, aki a mennyei testvérei vádolója volt, Krisztus végtelenül fontos munkájával valósult meg, amikor feladta életét. Sátán kitartó ellenállása ellenére is a megváltás terve megvalósult. Az embert anynyira értékesnek ítélték, hogy Krisztus feláldozta érte életét. Sátán tudta, hogy az általa bitorolt birodalmat végül is ki fogják csavarni kezéből. Eltökélte hát, hogy mindent elkövet, hogy ahányat csak lehetséges, elpusztít Isten teremtményeiből, akiket a képmására alkotott.” – TII 245.

3. A BUKOTT EMBERISÉG REMÉNYE

a. Hány emberért fizette ki Krisztus a váltságdíjat vére által? [Zsid 2:9;](#) [Jn 3:16.](#)

„Nem a magatokéi vagytok, mert áron vétettetek meg’... Micsoda árat fizettek az elesett emberiség megváltásáért!” – TDG 255.

„Gondolj bele, hogy mibe kerülhetett Krisztusnak elhagyni a mennyei udvarokat, és elfoglalni a helyét az emberiség élén! Miért tette ezt? Mert Ő volt az egyetlen, aki meg tudta váltani az elbukott embert. Nem volt büntelen ember a világon. Isten Fia lelépett mennyei trónjáról, letette királyi ruháját és királyi koronáját, és istenségét emberivel ruházta fel. Azért jött, hogy meghaljon értünk, hogy a sírban feküdjön, ahogy a halandó ember is, és hogy feltámadjon megigazulásunkért. Azért jött, hogy megismerje mindazokat a kísértéseket, amelyek az embert sújtják. Felemelkedett a sírból, és kihirdette József megnyílt sírja fölött: ’Én vagyok a feltámadás és az élet.’ Aki az Istennel egyenlő, átment a halálon értünk. Minden emberért megízlelte a halált, hogy általa mindenki részese lehessen az örök életnek.” – HP 13.

b. Kiket nevez Jézus a testvéreinek, és miért? [Zsid 2:11;](#) [Jn 17:17.](#)

„Jézus Krisztus a példaképünk mindenben. Megszentelt emberi akarattal kezdte az életet, így élte le földi életét, és így is fejezte be azt. Minden dologban kísértés érte, mint ahogyan bennünket is, de mivel akaratát uralta és megszentelte, ezért a legcsekélyebb mértékben sem hajlott a gonoszságra, vagy az Isten elleni lázadás megnyilvánulására... Akiknek akarata megszentelt, amely összhangban van Krisztus akaratával, azok akaratuk napról napra Krisztus akaratahoz kötik, így mások áldására lesznek, amely mennyei erővel visszahat önmagukra. Sokan foglalkoznak olyan dolgokkal, amelyek a lélek ellen harcolnak; mert vágyaik és akaratuk szemben áll Istennel, és Sátánt szolgálják.

Ne okozunk örömet az ellenségnek azzal, hogy a rosszra való akaratunk erejéről panaszkodunk; mert ezzel Isten ellen erősítjük és buzdítjuk akaratunkat, és ez tetszik a gonosznak. Ne feledjük, hogy Isten gyermekei vagyunk, és elköteleztük magunkat, hogy az Istentől származó szent akaratot ápoljuk. ’Valakik pedig befogadják őt, hatalmat ada azoknak, hogy Isten fiaivá legyenek, azoknak, akik az ő nevében hisznek; Akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek.’ – ST October 29, 1894.

4. HASONLÓAN TESTBŐL ÉS VÉRBŐL

a. Milyen természetet vett magára Krisztus a megtestesülésekor? Miért volt erre szükség? Zsid 2:14-16.

„Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amellyel az Édenben élő Ádám a bűnbeesés előtt bírt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyöngítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott. Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, és hogy példát mutasson a bűntelen életre.” – JÉ 32.

„Noha jellemét nem szennyezte bűn, Krisztus leereszkedett, hogy a bukott emberi természet összekapcsolja istenségével. Az emberi természet felvételével megtisztelte az emberiséget. A bukott emberi természet felöltésével megmutatta, hogy mivé válhat az ember, ha elfogadja a Krisztus által megteremtett lehetőséget, és az isteni természet részesévé válik.” – 3Sz 120.

b. Hogyan értelmezzük Krisztus földi életét annak ellenére, hogy magára vette bukott természetünket? Zsid 7:26; 4:15; 1Pt 2:21-22.

„Minden tekintetben [Krisztus] a mi példaképünk, gyengeségünkben testvérünk, aki 'megkísértetett mindenekben hozzánk hasonlóan' (Zsid 4:15), de mint az egyedüli bűntelen, természete visszariadt a gonosztól; lelki fájdalmakat és kínokat szenvedett el a bűnös világban.” – JVÜ 92.

„Noha Krisztus magára vette az elbukott emberiség természetét, annak bűneiben a legkisebb mértékben sem volt része. Ugyanazoknak a gyengeségeknek volt kitéve, melyek az embereket körülveszik, 'hogy beteljesedjék, amit Ésaías próféta mondott, így szólván: ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket' (Mt 8:17). Erőtlenségünk érzését ismerte Ő is, és hozzánk hasonlóan mindenekben megkísértetett. A bűnt azonban nem ismerte meg. Ő volt a 'hibátlan és szeplőtlen bárány' (1Pt 1:19). Ha Sátán a legkisebb dologban is bűnre tudta volna csábítani Krisztust, akkor megsebezhetné volna a Megváltó fejét. De így csak a sarkát volt képes megérinteni. Ha Krisztus fejét is meg tudja érinteni, akkor az emberiség reménye elvész, Ádámhoz hasonlóan Krisztusra is isteni harag jön, Krisztus és az egyház pedig remény nélkül marad.” – 1Sz 241.

5. IRGALMAS ÉS HŰ FŐPAP

a. Milyen Barátunk van a mennyei szentélyben? Zsid 2:17.

„Minden dologban hasonlóvá vált testvéreikhez; olyan testet öltött fel, mint a mienk. Tapasztalta, mit jelent éhesnek, szomjasnak és fáradtnak lenni. Táplálékkal tartotta fenn életét, és alvással erősítette testét. Idegen és vándor volt a földön – a világban élt, de nem e világból való volt. Megkísértetett és háborítottatott, ahogyan napjainkban is férfiak és nők megkísértetnek és háborítottatnak, de a büntől mentes maradt. Mindenkor gyöngéd, részvétteljes, szeretetteljes volt, másokkal szemben elnéző. Isten jellemét így szemléltette lényében. 'Az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk... aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal.' (Jn 1:14)” – AT 300.

b. Mit hajlandó Krisztus megtenni mindannyiunkért, mivel emberi és isteni is? Zsid 2:18; Zsol 40:9.

„Mivel Jézus lejött a földre és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígélet, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy 'velünk az Isten' (Mt 1:23)...

Ha bármi olyat kellene elviselnünk, amiben Jézusnak nem volt része, akkor Sátán azt állíthatná, hogy Isten ereje nem elégséges számunkra. Ezért Jézus 'megkísértetett mindenekben, hozzánk hasonlóan' (Zsid 4:15). Kiállt minden olyan próbát, amely minket is érhet, és maga részére nem vett igénybe olyan erőt, amelyet Isten nem kínál nekünk is ingyen. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által... Élete tanúsítja, hogy mi is engedelmesskedhetünk Isten törvényének.” – JÉ 15-16.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen veszély van abban, ha elhanyagoljuk a bibliatanulmányozást, vagy az imát, vagy az Istennek való átadást?
2. Milyen ellentét van Krisztus igazságának ereje és a Sátán kérkedő állítása között?
3. Hogyan részesülhetünk Krisztus megváltásának felajánlásában?
4. Mutasd be Krisztus isteni és emberi természetének tökéletes egyensúlyát!
5. Miért lehetünk nagyon hálásak Krisztus mennyei munkájáért?

JÉZUS – APOSTOL ÉS FŐPAP

„Annakokáért szent atyafiak, mennyei elhívásnak részesei, figyelmezzetek a mi vallásunknak apostolára és főpapjára, Krisztus Jézusra.” (Zsid 3:1)

„Tanuljunk Krisztusról! Tanulmányozzuk jellemét pontról pontra! Ő a példaképünk, akit követnünk kell életünkben és jellemünkben, máskülönből nem Őt, hanem hamis másolatát mutatjuk be a világnak. Egy embert se utánozzatok, mert az emberek szokásai, beszédmódja, viselkedése és jelleme kívánnivalót hagy maga után! Az ember Jézus Krisztust állítom elétek. Mielőtt mint példaképtől tanulhatnátok Krisztustól, meg kell ismernetek Őt, mint személyes Megváltókat.” – 3Sz 153.

Javasolt olvasmány: [Szemelvények, 1. kötet, 313-317. \(Főpapunk: Krisztus\)](#)

Vasárnap

Január 14.

1. MÓZESNÉL NAGYOBB

a. Milyen értelemben nagyobb Krisztus Mózesnél? [Zsid 3:1-6.](#)

---

b. Mikor kellene átadnunk életünket Megváltónknak, Jézusnak? [Zsid 3:7-8. er.](#)

„Ó! Vajha most, amíg tart a ma, az Úrhoz fordulnál! Minden cselekedeted jobbá vagy rosszabbá tesz. Ha tetteid Sátántól erednek, akkor olyan befolyást árasztanak, melyek a továbbiakban végzetes hatásúak. Isten városába csak a tiszták, az ártatlanok és a szentek mehetnek be. 'Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveiteket' (Zsid 3:15), hanem térjete az Úrhoz, nehogy az ösvény, amelyen haladtok, pusztasággá legyen nyomotok után.” – BO 302.

„Krisztus mindig kész bennünket bűneinktől megszabadítani, de akarunkat sohasem kényszeríti. Ám, ha állandó vétkezés folytán akarunk teljesen a gonosz felé hajlik, ha nem vágyunk újból szabadabbá lenni, és nem akarjuk elfogadni Isten kegyelmét, vajon mit tehet még érettünk? Ha Isten szeretetét makacsul visszautasítjuk, önmagunk vagyunk kárhozatunk okozói. 'Ímé itt a kellemetes idő, ímé itt az üdvösség napja' (2Kor 6:2). 'Ma, ha az ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket' (Zsid 3:7-8).” – JVÚ 31-32.

2. TANULSÁGOK AZ ÓSI IZRÁELTŐL

a. **Hogyan tárja fel az ókori Izrael példája az emberek hitetlenségét? Mi volt a biztos eredmény? Zsid 3:8-11.**

---

b. **Ezt a tényt szem előtt tartva, milyen ünnepélyes felhívás szól hozzánk, akik ezekben az utolsó napokban élünk? Zsid 3:12-13.**

„Nem bátorít kételkedésre. Az Úr újra meg újra kinyilvánítja hatalmát és kegyelmét, amiből meg kell tanulnunk, hogy minden körülmények közt jobb a hitet ápolni, hitnek adnunk hangot, hit által cselekednünk. Ne engedjük meggyöngíteni szívünket és kezünket gyanakvó gondolatokra való hallgatással, hogy a kétség és bizalmatlanság magját hintsék el szívünkben. [Idézve Zsid 3:12.]

Az Úr együttműködik az akarattal és a tevékenységgel is. Az ember előjoga és kötelessége szaván fogni Istent, személyes üdvözítőjeként hinni Jézusban és készségesen, azonnal engedelmeskedni Isten kegyelmes javaslatainak. A Szentírás isteni utasításait azért tanulmányozza, hogy elhiggye és engedelmeskedjék neki. Ne érzéseire alapozza hitét, hanem Isten szavára és a bizonyítékokra.” – TII 216.

„Sokan azok közül, akik visszatekintenek Izraelre, elcsodálkoznak hitetlenségükön és gyakori zúgolódásaikon, és úgy érzik, hogy ők maguk nem lettek volna ilyen hálátlanok. De amikor a hitüket valami megpróbálja, akkor ők sem tanúsítanak több hitet vagy nagyobb türelmet, mint amennyit a hajdani Izrael tanúsított. Valahányszor nehéz helyzetbe kerülnek, azonnal elkezdnek zúgolódni azért az eljárásért, amelyet Isten csak azért alkalmazott velük szemben, hogy megtisztítsa őket.” – PP 248.

„Isten... keserű poharat adott népének, mellyel megtisztítja. Keserű ital, de zúgolódás, panasz és elégedetlenség által még keserűbbé válhat. De azoknak, akik így fogadják, újabb pohárra van szükségük, mert az elsőnek nem volt meg a kívánt hatása szívükre. Ha a második sem használ, akkor még egyet és ismét egyet kell kapniuk, míg rendeltetését betölti, mert különben szennyesen, szívükben tisztátalanok maradnak... A keserű italt türelem, kitartás és ima által megédesíthetjük, és akik így fogadják, azoknak szívére a kívánt hatása lesz és Isten nevét is megdicsőíthetik. Kereszténynek, Isten gyermekének lenni, Isten tetszésére élni... Ha Isten dicsősége és tetszése helyett a saját érdekeinket, javunkat nézzük, ahelyett, hogy Isten dicső, de szenvedő művét segítenénk elő, akkor meggyalázzuk Istent és szent munkáját, amelyről pedig azt állítjuk, hogy szeretjük.” – TL 34-35.

3. AZ ISTENI TERMÉSZET RÉSZESEI

a. Hogyan lehetünk Krisztus természetének részesei? Zsid 3:14-15; 2Pt 1:4.

„Jézustól kell tanulnunk. Tudnunk kell, hogy Urunk mit jelent megváltottai számára. Biztosan tudnunk kell, hogy belé vetett hit által előjogunk van az isteni természet részesévé válni, így elmenekülnünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Akkor megtisztít minket minden bűntől, minden jellemhibától. Egyetlen bűnös jellemtulajdonságot sem leszünk kénytelenek megtartani. [Idézve Ef 2:1-6.]

Amint az isteni természetben részesülünk, a rosszra való öröklött és szerzett hajlamokat az Úr le fogja vágni jellemünkről és belső erőnk lesz a jót választani. Mindenkor az isteni tanítótól tanulva, naponta természetében részesülünk, együttműködünk Istennel a Sátán kísértéseinek legyőzésében. Isten munkálkodik és az ember is munkálkodik, hogy egy lehessen Krisztussal, amint Krisztus is egy az Atyával. Akkor majd Krisztussal együtt ülünk mennyei helyeken. Gondolataink békésen és biztonsággal nyugodnak meg Jézusban.” – TII 226.

b. Mivel bosszantották fel az izraeliták az Urat? Zsid 3:16. Mi volt provokációjuk végzetes eredménye? Zsid 3:17.

„Lázadozásában a nép ezt kiáltozta: 'Vajha megholtunk volna Egyiptom földén! vagy ebben a pusztában vajha meghalnánk?' (4Móz 14:2). Ezt az imát Isten most meghallgatta. Az Úr ugyanis kijelentette: 'Élek én, azt mondja az Úr, hogy éppen úgy cselekszem veletek, amiképpen szólottatok az én füleim hallására! E pusztában hullanak el a ti holttesteitek, és pedig mindazok, akik megszámláltattak a ti teljes számotok szerint, húsz esztendőstől fogva és azon felül, akik zúgolódtatok ellenem... De kicsinyeiteket, akik felől azt mondtátok, hogy prédára lesznek; őket beviszem, és megismerik azt a földet, amelyet megutáltatok...' Amiként a kémek negyven napig jártak-keltek Kánaán földjén, úgy Izrael seregeinek ezután még negyven esztendeig kellett vándorolniuk a pusztában.” – PP 354.

c. Milyen bűn volt ennek a lázadásnak a fő oka? Zsid 3:18-19.

„Nem Isten akarta azt, hogy Izrael negyven évig vándoroljon a pusztában. Ő szerette volna őket egyenesen Kánaán földjére vezetni, és szent, boldog népként letelepíteni. De 'nem mehettek be hitelenség miatt' (Zsid 3:19).” – NK 408.

4. A JÉZUSBAN MEGTALÁLT NYUGALOM

a. **Hová hív minket Jézus, a Megváltónk? Mit kellene megtanulnunk Tőle? Mt 11:28-30.**

„Jöjjetek énhozzám’ (Mt 11:28) – szól hívása. Bármilyen legyen is aggodalmatok, megpróbáltatásotok, társatok ügyetek az Úr elé. Lelketeket megerősíti, hogy mindezt el tudjátok viselni. Megnyílik az út, hogy kitéphessétek magatokat szorultságotokból, nehézségeitekből. Minél gyöngébbnek és gyámoltalanabbnak érzitek magatokat, annál erősebbekké váltok az Ő ereje által. Minél nehezebb a teher, annál áldottabb a nyugalom, miután a terhek Hordozójára vetted az. A Krisztus által felkínált nyugalom világosan meghatározott feltételekhez kötött. Mindenki teljesítheti ezeket. Jézus pontosan elmondja, hogyan lelhetünk nyugalmat.” – JÉ 272.

„Csak egyedül Isten fékezheti az emberi szív büszkeségét. Önmagunkat meg nem menthetjük. Önmagunkat meg nem újíthatjuk. A mennyei hajlékokban nem hallhatunk ilyen éneket: Nekem, aki önmagamat szerettem, önmagamat megmostam, önmagamat megváltottam, nekem legyen dicsőség és tisztesség, áldás és dicséret. Pedig ez a szövege sok ember énekének itt a földön. Nem tudják, hogy mit jelent az alázatos, szelíd szív, de nem is akarják tudni, és ha csak elkerülhetik, megteszik. Az egész evangélium abból áll, hogy tanuljunk Krisztustól szelídséget és alázatosságot.

Mit jelent a hit általi megigazulás? Istennek műve, amennyiben az ember dicsőségét porba rántja, majd pedig elvégzi az emberért azt, amit önmagáért meg nem tehet, mert nem áll hatalmában.” – BP 216.

b. **Mi az az iga, amelyet Krisztus mindannyiunknak kínál? Mt 11:29.**

„Vegyétek föl magatokra az én igámat’ (Mt 11:29) – mondja Jézus. Az iga a szolgálat eszköze. Az ökröt munka végett fogják igába, az iga feltétlenül szükséges a hatékony munkához. Ezzel a példával Krisztus arra tanít minket, hogy elhívásunk a szolgálatra élethossziglan szól. Fel kell vennünk igáját, ha Vele akarunk munkálkodni.

A szolgálatra szólító iga Isten törvénye. Az Édenben kinyilatkoztatott, a Sínai-hegyen kihirdetett, és az új szövetségben a szívbe írt nagy szeretet-törvény az, ami az emberi munkást Jézus akaratahoz köti. Ha saját elgondolásainkra hagyatkozánk, saját akaratumk után mennénk, Sátán uszályába sodródánk, felvennénk jellemvonásait. Ezért Isten körülhatárol minket akarataival, amely nagy, nemes és felemelő.” – JÉ 272.

5. KRISZTUSNAK IGÁJA

a. Mit mondott Jézus az Ő igájáról? Mt 11:30; 1Jn 5:2-3.

„Az igát azért helyezik a baromra, hogy segítsen a súlyt húzni, könnyítse a terhet. Így van ez Krisztus igájával is. Ha akaratunk beleolvad Isten akaratába, ajándékait mások áldására használjuk, meglátjuk, hogy az élet terhe könnyű. Aki Isten parancsolatainak útján jár, az Krisztussal jár, és az Ő szeretetében megnyugszik a szív. Amikor Mózes így imádkozott: 'Mutasd meg nékem a te utadat, hogy ismerjelek meg téged', az Úr felelt neki: 'Az én orcám menjen-é veletek, hogy megnyugtassalak?' (2Móz 33:13-14). A próféták által adatott az üzenet: 'Így szólt az Úr: Álljatok az utakra, és nézzetek szét, és kérdezősköd-jetek a régi ösvények felől, melyik a jó út, és azon járjatok, hogy nyugodalmat találjatok a ti lelketeknek!' (Jer 6:16.) Így szól az Úr: 'Vajha figyelmeztél volna parancsolataimra! olyan volna békességed, mint a folyóvíz, és igazságod, mint a tenger habjai' (Ésa 48:18).

Akik Krisztus szavát megfogadják, lelküket vele őriztetik, életüket parancsainak alávetik, azok békességet, nyugalmat lelnek. A világon semmi sem képes elszomorítani őket, ha Jézus boldogítja őket jelenlétével. A tökéletes belenyugvásban tökéletes a béke. Az Úr ezt mondja: 'Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebenned bízunk' (Ésa 26:3). Életünk összekuszálódhat, de ha alávetjük magunkat a bölcs Mesterművesnek, Ő olyan mintázatú életet és jellemet alakíthat ki, amely az Ő dicsőségére szolgál. Az olyan jellemet, amely Krisztus dicsőségét – jellemét – fejezi ki, befogadják Isten Paradicsomába. Megújult nemzetség fog Vele járni fehérben, mert méltó lesz rá.” – JÉ 274.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miközben a mennyből jövő fény ragyog a szívünkben, milyen lépéseket kellene tennünk?
2. Milyen módon fenyeget a veszély, hogy megismétlem az izraeliták bűnét?
3. Ismertesd az isteni természetben való részesedés csodálatos eredményeit!
4. Írd le azt a nyugalmat, amit Jézus hajlandó megadni annak, aki Őt keresi!
5. Mutasd be Krisztus igája elfogadásának előnyeit!

ISTEN NYUGALMA

„Mert aki bement az ő nyugodalmába, az maga is megnyugodott cselekedeteitől, amiképpen Isten is a magáétól.” (Zsid 4:10)

„Isten megáldotta és megszentelte a hetedik napot, mert azon nyugodott meg a teremtés csodálatos munkájától. A szombat az emberért lett, ezért Isten elvárja, hogy az ember is félretegye munkáját e napon, amint Ő is megnyugodott a teremtés hat napja után.” – 4B 247.

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 229-236. \(A szombat\)](#)

Vasárnap

Január 21.

1. ISTEN NYUGODALMA

a. Milyen nyugalomról beszél Pál a Zsidókhoz írt levél 4. fejezetében? [Zsid 4:1.](#)

„Megnyugvást akkor találunk, mikor félreteszünk minden öngigazolást, minden önző szempontból való érvelést. A teljes önátadás, az Ő útjainak elfogadása az Ő szeretetében való tökéletes megnyugvás titka... Csak azt tedd, amit Ő mondott neked, és biztos lehetsz abban, hogy Isten megteszi mindazt, amit ígért... Úgy jöttél-e Hozzá, hogy elhagytál minden szükségmegoldást, minden hitetlenséget, minden önhittséget? Jöjj úgy, ahogy vagy, gyengén, tetetetlenül és készen a halálra.

Mi ez a megígért megnyugvás? Annak tudata, hogy Isten igaz, hogy soha sem okoz csalódást a hozzá fordulónak. Bocsánata teljes és ingyenes, és az Ő elfogadása nyugalmat jelent a léleknek, megnyugvást szeretetében.” – OHC 97.

b. Miért nem hozza meg az evangélium egyes emberekben a várt eredményt? [Zsid 4:2, 6; Rm 9:30-32.](#)

„Ha nem párosítjuk a hitet az Ige hallgatásával, ha nem fogadjuk el a hallott igazságokat mennyei üzenetként, amit alaposan tanulmányozni szükséges, amivel táplálni kell lelkünket, hogy lelki életünkkel válhasson, akkor elveszítjük Isten Lelkének befolyását. Csupán a pihenés, megnyugvás gyakorlatával nem fogjuk megérteni, hogy mit jelent megnyugvást találni az Ige isteni biztosítékainak befogadásával.” – UL 75.

2. BEMENNI ISTEN NYUGODALMÁBA

a. Mikor lesz valódi öröm számunkra Isten nyugalma? Zsid 4:3. er. Milyen kapcsolat van a hetedik nap, a szombat és a mennyei nyugalom között? Zsid 4:4.

„Mivel szombatnapon megnyugodott, ’megáldá Isten a hetedik napot, és megszentelé azt’ (1Móz 2:3) – vagyis szent célra különítette el. A nyugalom napjaként adományozta Ádámnak. A teremtés művére emlékeztetett, ezáltal Isten hatalmának és szeretetének jele lett.” – JÉ 229.

„A zsidókra vonatkozó rendelkezések közül egyik sem különböztette meg őket olyan tökéletesen a környező népektől, mint a szombat. Isten terve szerint a szombat megtartása az Őt imádók megjelölése lesz. Elkülönülésük jele a bálványimádástól, és jele az igaz Istennel való kapcsolatuknak is. A szombat megszenteléséhez azonban az embernek magának is szentnek kell lennie, hogy hit által Krisztus igazságosságának részesévé váljék. Amikor az Úr a parancsot adta Izraelnek: ’Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt’ (2Móz 20:8), ezt is hozzátette: ’Szent emberek legyetek élölöttem’ (2Móz 22:31). Csakis így különböztethette meg a szombat Izraelt, mint Isten imádoit.

Midőn a zsidók eltávolodtak Istentől, ami maga után vonta Krisztus hit általi igazságának elvesztését, számukra maga a szombat is elvesztette jelentőségét. Sátán magát akarta felmagasztalni, igyekezett elvonni az embereket Krisztustól, a szombatot pedig megrontani, mert ez Krisztus hatalmának a jele. A zsidó vezetők betöltötték Sátán akaratát azzal, hogy Isten pihenőnapját terhes követelményekkel bátyázták körül. Krisztus idejében a szombatot már annyira elferdítették, hogy megtartása inkább az önző, önkényes ember jellemét tükrözte, mint a szerető mennyei Atyáét. A rabbik tulajdonképpen úgy mutatták be Istent, mint aki olyan törvényeket ad, melyeket az embernek lehetetlen megtartani. Az embereket rávették, hogy önkényűrnak tekintsék Istent, és úgy gondolják: a szombatnak az Ő kívánalmai szerinti megtartása tette az embert kőszívűvé, kegyetlenné. Krisztusnak kellett ezeket a téves elképzeléseket helyreigazítani. Bár a rabbik könyörtelen ellenségeskedéssel követték Őt, Jézus még látszólag sem alkalmazkodott követelményeikhez, hanem ment a maga útján, és a szombatot Isten törvénye szerint tartotta meg.” – JÉ 231.

„Mégis, Isten magasabb követelményeket állít szombaton, mint más napon. Népe felhagy szokásos tevékenységével, és imádkozással, elmélkedéssel tölti az időt. Nagyobb kegyet kérhetnek Tőle szombaton, mint a többi napon. Isten különös figyelmét igénylik. Áldásának legjaváért könyörögnek. Isten nem várja meg a szombat elmúltát e kérések teljesítésével.” – JÉ 165.

3. MUNKA ÉS PIHENÉS

a. Hogyan alakítsuk ki a munkánkat, hogy megtaláljuk az ígért nyugalmat? Zsid 4:9, 11.

„[Idézve Zsid 4:9, 11.] Az itt említett pihenő a kegyelem pihenője, melyet az előírás követése által érhetünk el: 'Igyekezzünk, fáradozzunk szorgalmasan. Aki megtanulja Jézustól a szelídséget és alázatos szívűséget, az nyugalmat talál tanításai gyakorlásának tapasztalatában. Nem tétlenség, nem önző semmittevés vagy élvezethajhászás által nyerjük el a nyugalmat sem ebben, sem az eljövendő életben. Csak a komoly munkából fakad békesség és Szentlélek általi öröm a földön, és a földön túl dicsőség.

Munkálkodjunk tehát. Szóljunk gyakran olyan szavakat, melyekből erőt és ihletést merít, aki hallja. Mindenestől túl közönyösek vagyunk egymás iránt. Elfeledjük, hogy munkatársaink gyakran a reménység és vidítás szavaira szorulnak. Mikor valaki bajban van, látogasd meg, és szólj hozzá bátorító szavakat. Ez az igazi barátság.” – TII 216.

b. Mi fog történni a munkánkkal, amikor nyugalmat találunk az Úrban? Zsid 4:10; 2Móz 20:10; Ésa 58:13; Rm 14:23. ur.

„Isten a maga képmására teremtette az embert, majd példát nyújtott neki, hogy ünnepelje meg a hetedik napot, melyet megszentelt és elkülönített. Az volt a célja, hogy e napon az ember Őt imádjá, és ne világi ügyekkel foglalkozzék. Ha valaki megismerte a szombat követelményeit, attól kezdve nem veheti semmibe a negyedik parancsot anélkül, hogy Isten szemében bűnös ne lenne.” – 4B 247.

c. Milyen tevékenység van összhangban a szombatnapi nyugalommal? Ésa 58:6-8.

„Jézus azt állította [a rabbiknak], hogy a nyomorultak megszabadításának munkája összhangban van a szombat-parancsolattal...

Nem fogják büntetlenek tartani, aki megtagadja, hogy könnyítsen a szenvedőn szombatnapon. Isten szent pihenőnapja az emberért rendeltetett, az irgalmasság cselekedetei tökéletes összhangban vannak ezzel a szándékkal. Isten nem kívánja, hogy teremtményei akár csak egy órát is szenvedjenek olyan fájdalom miatt, amit szombaton vagy bármely más napon enyhíteni lehet.” – JÉ 164.

4. ISTEN IGÉJÉNEK EREJE

a. Milyen erő rejlik Isten Igéjében? Zsol 33:6, 9; Zsid 4:12.

„Van egy határ, amit az ember nem léphet túl. Az Igét nekünk kell hirdetnünk, de az a hatalom, amely a lelket megeleveníti, igazzá teszi és hálaadásra indítja, nem a mienk. Emberi erőnél nagyobb az az erő, amelynek igehirdetésünket kísérnie kell. Csak Isten Lelke által lesz az Ige élő és ható, örök életre megújító hatalommá. Ezt akarta Krisztus megértetni tanítványaival. Megmagyarázta nekik, hogy önmagukban semmi olyan képességük nincs, amellyel eredményessé tehetnék munkájukat. Csak Isten csodateremtő hatalma által lesz Igéje hatékonyá.” – KP 38.

b. Mennyire ismer minket Isten? Zsid 4:13; Préd 12:16.

„Örök jóléte javáért mindenki vizsgálja meg szívét és használja föl minden Istentől kapott képességét. Egyikünk se feledje, hogy nincs ember, akinek a szíve indítékát az Úr tisztán ne látná. Gondosan leméri minden ember indítékát, mintha az ember sorsa ettől az egyetlen mérlegeléstől függne. Isteni erővel való összeköttetésre van szükségünk, hogy megnövekedett, tiszta világosságban és értetemben részesüljünk, hogy okról okozatra tudjunk következtetni. Azzal kell ápolnunk értelmünk képességeit, hogy az isteni természet részesei leszünk, miután elmenekültünk a romlottság elől, mely a bűnös kívánság által uralkodik a világon. Mindenki gondosan fontolja meg az igazságot, hogy mennyei Atyánk igaz, és nincs olyan szándék, bármilyen szövevényes, nincs olyan indíték, bármilyen rejtett is, melyet az Úr nem ért meg világosan. Isten minden szív titkos szándékában olvas. Az emberek megtervezhetnek görbetteket, azt gondolva, hogy Isten nem érti meg, mégis a könyvek megnyitásának nagy napján, mikor mindenkit a könyvekben írottak alapján ítélnék meg, cselekedeteik a valóság szerint fognak előtűnni.” – TII 76-77.

„Isten szeme nem szunnyad. Minden bűnt ismer, a halandó szem elől rejtetteket is. A bűnösök jól tudják, mily bűnöket kell bevallaniuk, hogy lelkük tisztán álljon Isten előtt. Jézus most alkalmat ad nekik, hogy alázattal bűnvalótlomást tegyenek és bűnbánatot tartsanak, hogy engedelmességgel és igazság szerinti étellel tisztítsák meg életüket. Itt az ideje, hogy helyrehozzuk a helytelenségeket, és bevalljuk bűneinket, vagy a bűnös Isten haragjának napján látja viszont azokat.” – 1B 156.

5. IRGALOM ÉS KEGYELEM A KELLŐ IDŐBEN

a. Ki lehet a mi szószólónk az Atya előtt? Miért? Zsid 2: 17-18; 4:14; 7:25; 1Jn 2:1-2.

„Krisztus most mint pap ül Atyja trónján (Jel 3:21). Az örökkévaló, önmagában létező Istennel ül a királyi széken az, aki 'betegségeinket... viselte, és fájdalmainkat hordozta, aki 'hosszánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett...' (Ésa 53:4; Zsid 4:15.)” – ICsK március 2.

„Nincs olyan nehézséged, amely ne nehezítette volna ugyanolyan súllyal [Jézust], és nincs olyan szomorúságod, amelyet az Ő szíve ne tapasztalt volna meg. Az Ő érzéseit a hitvalló barátoktól való mellőzöttség, vagy közömbösség éppoly könnyen megsérti, mint a tiédet. Tüskék vannak az utadon? Krisztusé tízszeres értelemben volt ilyen. Szomorú vagy? Az volt Ő is.” – OHC 59.

b. Mit találunk a mennyei szentélyben, ami segítségünkre lehet a szükség idején? Zsid 4:15-16.

„Az igazság törvénye, az erkölcs nagyszerű mércéje, amellyel megmér minden embert, a szentek szentjében van. A frigyládát, amely magába zárja a törvénytáblákat, a kegyelem királyi széke takarja. Előtte mutatja be vérét Krisztus a bűnösért. Igazság és irgalom így fonódik össze az emberért létrehozott megváltási tervben.” – NK 371.

„Krisztus odaadta megtört testét, hogy visszavásárolja örökségét, és hogy az embernek újabb próbaidőt adhasson... Makulátlan tiszta életével, engedelmességével, golgotai kereszthalálával Krisztus közbelépett az elveszett emberért. Most pedig megváltásunk Vezére nemcsak Közbenjáróként könyörög értünk, hanem Győzőként jogot is formál azokra, akikért győzött. Áldozata tökéletes. Közbenjáróként elvégzi maga választotta munkáját, és a tömjénezőt makulátlan érdemeivel, népének imáival, bűnvallomásával és hálaadásával Isten elé tartja. Mindez Krisztus igazságának jóillatával száll fel Istenhez. Isten elfogadja az áldozatot, és bocsánatával elfedez minden vétket.” – TMK 74.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Írd le, mit jelent bemenni Isten nyugalmaiba!
2. Mi az egyedülállóan különleges Isten nyugalmaiban a hetedik napi szombaton?
3. Hogyan változunk, amikor megpihenünk az Úrban?
4. Mutasd be Isten Igéjének hatalmas erejét a keresztyéni életben!
5. Miért lehetünk annyira hálásak Krisztus mennyei szolgálataért?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

2024. február 3.

Szociális támogatás a rászorultak részére

Szombat

Az elmúlt évek megmutatták az évtizedek óta tanulmányozott próféciaik beteljesülését – a háborúk, konfliktusok, szörnyű balesetek és világjárványok olyan szavak, amelyek szókinszünk szerves részévé váltak, az árvizek, hurrikánok, földrengések és más tragikus események mellett. Sok szempontból tisztán hallhattuk a közeledő Isten lépteit. E szomorú események következtében több százan mennek keresztül rendkívüli nehézségeken, és segítségre van szükségük a legegyszerűbb szükségletektől a legsúlyosabbakig és legköltségesebbekig.

Ezekben a helyzetekben a GK Szociális Osztálya segélyeket osztott a létrehozott pénzügyi alapból, amely a világ minden táján lévő hittestvéreink által küldött felajánlások összessége. Ezeket vagy személyesen kapjuk, vagy más úton-módon, valamint az első szombati felajánlásokon keresztül, hogy a szükségletek enyhüljenek. Kedves hittestvéreim, felajánlásaitek menedékül szolgáltak azok számára, akik természeti tragédiákban veszítették el otthonukat. Családok százait látták el élelemmel, gondoskodtak árvákról és özvegyekről, biztosítva számukra a létfenntartást és a segítséget. Ezek a felajánlások abban is segítettek a szülőknek, hogy vetőmagokat szerezzenek be a családjuk élelmezése számára vagy elindítsanak egy kisvállalkozást. Sok hittestvérünk tud ezáltal munkálkodni, és olyan bevételi forrást termelni, amely egyébként lehetetlen.

Hála Istennek, hogy ezen nehézségek sok személyt mélyen érintettek és adományait az Úr oltárára helyezték. A segélyezettnek nevében ezúton is hálásan köszönjük!

„Krisztus keresztje kiváltja áldott Üdvözítőnk minden követőjének jótékonyágát. Az itt bemutatott elv: adni, adni. A keresztény élet igazi gyümölcse cselekvő jótékonyágban és jótettekben nyilvánul meg.” – CS 14.

Ma, amikor átadod az első szombati különleges felajánlásodat, tedd a legjobbat Isten elé. Ne aggódj, ha túl kevés vagy túl sok. Nem ez számít. Az a fontos, hogy mindent megtettél. Ennek az átadott szeretetnek az összegéből továbbra is áldásokat fogunk osztani hittestvéreinknek szerte a világon. „Aki a szűkölködőknek ad, áldást hoz másokra, és még nagyobb mértékben nyer maga is áldást.” – CS 13. Isten áldjon meg bőségesen!

A Generál Konferencia Szociális Osztálya

KRISZTUS: AZ ÖRÖK ÜDVÖSSÉG SZERZŐJE

„És tökéletességre jutván, örök idvesség szerzője lett mindazokra nézve, akik neki engedelmességek.” (Zsid 5:9)

„Üdvösségünk teljes egésze Urunk és Megváltónk, Jézus Krisztus ajándéka. Nagyon hálás vagyok érte! Olyan forrásból származik, hogy nem kételkedhetünk benne. És Ő a 'szerző' – megáll-e itt? Megáll-e itt? 'Hitünk szerzője és beteljesítője' (Zsid 12:2). Hála Istennek, ha hajlandóak vagyunk üdvözülni a Krisztus által meghatározott módon, az Ő követelményei iránti engedelmesség által, akkor minden lépésünkön végig fog kísérni minket.” – TDG 72.

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 434-437. \(A vizsgálati ítélet – részlet\)](#)

Vasárnap

Január 28.

1. A FŐPAPI MEGBÍZATÁS

a. Mi volt a főpap feladata az ószövetségi időkben? [Zsid 5:1-2.](#)

„A főpapnak Krisztus képviselése volt a feladata, aki majd örökkévaló Főpap lesz a Melkisédek rendje szerint.” – TII 126.

b. Melyik papsági rendhez tartozott Krisztus? Mit jelent számunkra az Ő papsága? [Zsid 5:5-6, 10.](#)

„Krisztus nem saját magát magasztalta fel a főpappal. Isten bízta meg Őt a papi tiszttel. Példaképnek kellett lennie az egész emberi család számára. Ő nemcsak az emberiség képviselőjének, hanem a védőügyvédjének is nevezte magát, hogy minden lélek elmondhassa: Barátom van a törvényszéken. Ő a Főpap, aki megkönyörül gyöngeségeinken.” – TII 218.

„Ne feledjük, hogy mindenható Főpapunk esedezik a kegyelem trónjánál megváltott népéért. Mert Ő mindenkor él, hogy közbenjárjon értünk.” – TII 229.

2. MELKISÉDEK

a. Milyen módon ábrázolta Melkisédek Krisztust? 1Móz 14:18; Zsid 7:1-4.

„Isten sohasem hagyta magát tanúk nélkül a földön. Egy időben Melkisédek képviselte az Úr Jézust, hogy kinyilatkoztassa az ég igazságát és fenntartsa Isten törvényét...

Krisztus szólt Melkisédeken, a magasságos Isten papján keresztül. Melkisédek nem Krisztus volt, hanem ő volt a világban Isten hangja, az Atya képviselője.” – TII 10.

b. Miért nem lehetett Krisztus főpap a földön? Zsid 7:14-17.

„Krisztus nem saját magát magasztalta fel a főpapsággal. Isten bízta meg Őt a papi tiszttel. Példaképnek kellett lennie az egész emberi család számára. Ő nemcsak az emberiség képviselőjének, hanem védőügyvédjének is nevezte magát, hogy minden lélek elmondhassa: Barátom van a törvényszéken. Ő a Főpap, aki megkönyörül gyöngeségeinken.” – TII 218.

„Jézus Isten jelenlétében szolgál, kiontott vérét, mintegy megölt barányét ajánlva föl. Jézus mutat be áldozatot a bűnös minden vétkéért, hiányosságáért.” – TII 174.

c. Hogyan készült Krisztus arra, hogy irgalmas főpapunk legyen? Zsid 5:7-8.

„Míg csönd borította a várost, és a tanítványok szállásukra tértek, hogy alvással felfrissüljenek, Jézus nem aludt. Az Olajfák hegyéről isteni könyörgései szálltak fel Atyjához, hogy védje meg tanítványait a gonosz hatásoktól, melyekkel naponta szembekerülnek, és hogy Ő is erősödjék meg lelkében és felkészüljön a következő nap feladataira és megpróbáltatásaira. Míg követői aludtak, isteni tanítójuk egész éjjel az eget ostromolta. Az éj harmatja és dere hullott imára hajtott fejére. Krisztus ezt a példáját is követőire hagyta.” – 2B 508.

„Üdvösségünk parancsnoka, Krisztus, szenvedések által lett tökéletes. Követői is szembe találkoznak az ellenséggel. Kemény próbákat kell kiállniuk, mégse esznek kétségbe. Krisztus szól hozzájuk: 'Bízzatok, én legyőztem a világot.' (Jn 16:33)” – 8B 212.

3. SZABADULÁS AZ ENGEDELMESNEK

a. **Megmenekülhetünk-e, ha az engedetlenség mellett döntünk? Miért?** Mt 1:21; Zsid 5:9.

„Itt találjuk azokat a feltételeket, amelyek szerint történik minden lélek kiválasztása az örök életre. Az Isten parancsolatai iránti engedelmesség fogja bizonyítani a szentek közötti örökséghez való jogot a világosságban. Isten kijelölt magának egy bizonyos jellembeli minőséget és mindenki, aki Krisztus kegyelme által eléri követelményét, gazdagon jut be az országába. Mindenki-nek, aki el akarja érni ezt a jellemszintet, használnia kell az Isten által e célra adott eszközöket. Ha örökölni akarjuk azt, ami megmarad Isten gyermekei számára, akkor Isten munkatársaivá kell válnunk. Arra kaptunk kiválasztást, hogy viseljük Krisztus igáját, hogy hordozzuk Krisztus terhét és vigyük keresztjét. Igyekeznünk kell 'kiválasztásunkat és elhívásunkat erőssé tenni'. Kutassuk az Írásokat és meg fogjuk látni, hogy Ádám egyetlen fiát vagy leányát sem választották ki az üdvösségre Isten törvénye iránti engedetlenségben. A világ Isten törvényét semmissé teszi, azonban a keresztények az igazság iránti engedelmesség által történő megszentelődésre lettek kiválasztva. Ha viselni akarják a koronát, akkor hordozniuk kell a keresztet.” – FE 125.

b. **Milyen bizonyóságot tett Péter a Szanhedrin tanácsa előtt? Mire tanít bennünket ez a tapasztalat?** Apcs 5:29-32.

„Ne kérdezzük, mik az emberi szokások, vagy a világ bevett szokása. Ne kérjük, mit tegyünk, hogy kivívjuk az emberek helyeslését, vagy mit tekint helyesnek a világ. Minden lélek számára az az igen fontos kérdés, hogy Isten mit mond. Olvassuk az Igét és engedelmeskedjünk neki, jöttát sem térve el követelményeitől, tekintet nélkül az emberi hagyományokra és törvényekre.” – TII 161.

„Isten Igéje, ha kutatjuk és hallgatunk rá, szívünkben munkálkodva leigázza minden szentségtelen jellemvonásunkat. A Szentlélek szól hozzánk, hogy ráébredsen bűneinkre. A hit pedig, amely szívünkben ébred, a Krisztus iránti szeretettől áthatva cselekszik, és kialakítja bennünk – testünkben, lelkünkben és értelmünkben – Krisztus képmását. Ekkor már Isten felhasználhat bennünket akaratának végrehajtására. Az erő, amit kaptunk, belülről kifelé hat, és arra indít, hogy közöljük másokkal a megismert igazságot.” – KP 61-62.

4. A FELNÖTTÉ VÁLÁS

a. Milyen állapotban vannak sokan, akik hívőnek mondják magukat? Zsid 5:11-13.

„Pál nem szólhatott a zsidó megtéretlenekhez olyan világosan, ahogy szeretett volna, az istenfélelem titkáról. Lelki gyöngeségük és szűklátókörük miatt nem mondhatta ki az igazságot, mely pedig, ha megértették volna és helyesen értelmezik, életet adó lett volna számukra.” – TII 179.

„A Korinthusban eltöltött másfél év alatt Pál az evangéliumot szándékosan közérthetően hirdette.

Pál tanítási módszereiben mindig a gyülekezethez alkalmazkodott. Később megmagyarázta nekik: 'Én nem szóltam néktek atyámfiai, mint lelkieknek, hanem mint testieknek, mint a Krisztusban kisdedeknek. Tejnek italával tápláltalak titeket és nem kemény eledellel, mert még nem bírtátok volna meg, sőt még most sem bírjátok meg' (1Kor 3:1-2). A korinthusi hívők közül sokan csak igen lassan tudták azokat a tanokat felfogni, amelyeket Pál hirdetett. A lelki dolgok ismeretében való előmenetelük nem állt egyenes arányban kiváltságukkal és alkalmiakkal. Akkor, amikor már sok keresztyéni tapasztalatot szerezhetek volna, és állhattak volna a képzettség olyan fokán, hogy az Ige mélyebb igazságait is megértsék és kiéljék, még mindig azon a ponton álltak, ahol a tanítványok álltak, amikor Krisztus így szólt hozzájuk: 'Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok' (Jn 16:12). Féltékenység, bizalmatlanság és rosszindulat zárta el sok hívő szívét a Szentlélek szabad munkálkodása előtt, aki 'mindeneket vizsgál, még az Istennek mélységeit is' (1Kor 2:10). Bármilyen bölcssek voltak is a világ dolgainak ismeretében, mégis csak gyermekek voltak Krisztus megismerésében.” – AT 173-174.

b. Hogyan juthatunk el a keresztyén tökéletességre, és milyen áldás vár azokra, akik elérik ezt? Zsid 5:14; 6:1. er.; 1Jn 3:18; Hós 6:3.

„A gyülekezet egésze soha nem fogja megkapni a késői esőt, hacsak félre nem tesznek minden irigységet, gonosz feltételezést és gonosz beszédet. Azoknak, akik szívükben dédelgetik a gyűlöletet, addig, amíg szívük meg nem erősödik és jellemük részévé nem válik, sok különböző tapasztalatot kell szereznüik, hogy részesülhessenek a késői esőben.” – HM August 1, 1896.

5. KRISZTUSHOZ HASONLÓVÁ VÁLNI

a. Mi Istennek célja a gyermekeivel? [Fili 3:12-16](#); [Jel 3:18-21](#).

„Isten eszménye magasabb, mint ahova a legbölcsebb emberi gondolat elérhet. A kegyesség, az Istenhez való hasonlóság a cél, amit el kell érünk.” – EÉ 14.

„Legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes’ (Mt 5:48). Ez a parancs egyben ígéret is. A megváltási terv Sátán hatalmából történő teljes szabadulásunkat tűzi ki célul. Krisztus mindig különbséget tesz a megtört lélek és a bűn között. Azért jött, hogy lerombolja a gonosz munkáit, és a Szentlélek kiáradhasson minden bűnbánó lélekre, megőrizhesse őket a bűntől.” – JÉ 255.

„Az igaz Tanú bátorítást hoz azoknak, akik a nevébe vetett hit által az alázatos engedelmség útján járnak. Kijelenti: ’Aki győz, megadom annak, hogy királyiszekemen üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámnak királyiszekén.’

Ezek helyettesünk és kezesünk szavai. A gyülekezet feje, a leghatalmasabb hódító életére, fáradozására, lemondására, küzdelmeire és a megvetés, visszautasítás, kigúnyolás, lenézés, bántalmazás, hazugság által elviselt szenvedéseire mutat, föl a Kálvária ösvényén a keresztre feszítés helyére, hogy bátorságot merítsenek célegyenest előre törni az elhívás jutalmáért. A győzelmet a hit és az engedelmség biztosítja.

Alkalmazzuk magunkra, egyéni esetünkre a Krisztus szavait. Szegények, vakok, nyomorultak vagyunk-e? Keressük hát az Úr által ajánlott aranyat és a fehér ruhát. A győzelem kötelessége nem korlátozódik a vértanúk korára. A harc a mienk a világiasságba, öngazultságba, kevélységbe, másé kívánásába, hamis tanításokba és erkölcstelen életbe merülésre való alig észlelhető kísértésnek ezen napjaiban.” – TII 240.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen pozícióba helyezte Isten a főpapság mellett Krisztust?
2. Miért jelentőségeltjes a melkisédeki papság?
3. Hogyan kapcsolódik az Isten Igéjének való engedelmség a Szentlélek elnyeréséhez?
4. Nevez meg néhány szükséges követelményt a késői esőben való részesüléshez!
5. Mit kell felismernünk Isten céljait illetően? Hogyan érhetjük el ezt?

NÖVEKEDÉS AZ ISMERETBEN

„Hanem növekedjete a kegyelemben és a mi Urunknak és megtartó Jézus Krisztusunknak ismeretében.” (2Pt 3:18)

„Amint elfogadjuk Isten áldásait, kegyelmének nagyobb mértékét tudjuk a szívünkbe fogadni. Amint megtanuljuk elviselni a láthatatlan Istenre való pillantást, Krisztus képmására változunk el...”

A kegyelemben való növekedés nem teszi büszkévé, magabízóvá és dicsekedővé az embert, hanem semmiségének és az Úrtól való teljes függőségének tudatára ébreszti.” – ICsK 296.

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 264-270. \(Kik az én testvéreim?\)](#)

Vasárnap

Február 4.

1. FOLYAMATOS NÖVEKEDÉS

a. Mi van feljegyezve Jézus gyermekségéről? [Lk 2:40.](#)

„Ő, a mennyei Felség, a dicsőség Királya csecsemőként született meg Betlehemben, és egy ideig anyai gondoskodásra szoruló volt. Gyermekkorában Ő is úgy beszélt és cselekedett, mint egy gyermek. Tisztelte szüleit, és készségesen teljesítette kívánságaikat. Értelmének első megnyilatkozásától fogva állandóan növekedett a kegyelemben és az igazság ismeretében.” – EÉ 104-105.

b. Mi van megírva a gyermek Jánosról, Jézus unokatestvéréről? [Lk 1:80.](#)
Ennek fényében mi Isten terve minden gyermekével? [1Thess 5:23-24.](#)

„Megszentelődés – hányan értik a teljes jelentését? A gondolkodást az érzékiség ködösíti be. Megtisztulásra van szükség. Mivé válhattak volna az emberek, ha megértették volna, hogy a testükkel való bánásmódjuk elválaszthatatlanul összefügg a gondolkodás és a szív életerejével és tisztaságával!

A keresztyén eljut a megszentelődést hozó tapasztalatra. A bűntudat egyetlen foltja nélkül a lelkiismeretén, vagy a romlottság egyetlen szennyeződése nélkül a lelkén.” – TII 205.

2. A SZENTLÉLEK ELLENI BŰN

a. Milyen állapotban vannak azok, akik egykor élvezték a mennyei fényt, de később elutasították azt? [Zsid 6:4-6](#).

---

b. Milyen figyelmeztetést adott Jézus azoknak a zsidóknak, akik elutasították Őt? [Mt 12:31-32](#).

„Senki se tekintsen úgy a Szentlélek elleni bűnre, mint valami rejtélyes és meghatározhatatlan dologra. A Szentlélek elleni bűn az, amikor valaki kitaratóan visszautasítja, hogy válaszoljon a megtérésre szólító hívásnak.

Nincs más reményünk a magasabb rendű életre, csak ha Krisztusnak engedelmesskedünk.” – FLB 58.

„Akik úgy beszéltek Jézus ellen, hogy nem vették észre isteni természetét, azok a Szentlélek által még beláthatják és megbánhatják tévedésüket, és bocsánatban részesülhetnek. Krisztus vére minden bűnt lemos, bármilyen legyen is az, ha a lélek megbánja és hisz, ám ha valaki elutasítja a Szentlélek munkáját, az oda kerül, ahol nincs számára megtérés, sem hit. Isten Lelke munkálkodik a szívben, és ha az ember készakarva utasítja el, és sátáninak minősíti, akkor azt a csatornát vágja el, melyen át Isten kapcsolatba léphet vele. Ha egy lélek végleg visszautasítja a Szentlelket, akkor Isten már semmit sem tehet érte.” – JÉ 264-265.

c. Milyen hatással vannak szavaink jellemünkre? [Mt 12:36](#).

„Krisztusnak a Szentlélek elleni bűnnel kapcsolatos figyelmeztetéséhez szorosan kapcsolódik az üres, gonosz beszéd elleni felhívás. A szavak megmutatják, mi van a szívben. 'A szívnek teljességéből szól a szája.' A szavak többet jelentenek a jellem kinyilvánításánál – vissza is tudnak hatni a jellemre. Az embereket befolyásolják saját szavaik. .. Miután egyszer már kimondtak egy véleményt vagy döntést, gyakran túl büszkék ahhoz, hogy visszavonják, és addig bizonygatják igazukat saját maguknak, míg végül elhiszik. Veszélyes dolog kétkedő szót kimondani, veszélyes kétségbe vonni, bírálni az isteni világosságot. A könnyelmű, tiszteletlen bírálatok megszokása kihat a jellemre – tiszteletlenséget és hitetlenséget táplál. E szokás gyakorlói közül sokan nem is tudnak a veszélyről, míg végül készek a Szentlélek munkáját kritizálni és elutasítani.” – JÉ 265-266.

3. ÖNZETLEN MUNKÁLKODÁSUNK TETSZIK ISTENNEK

a. Hogyan ír Pál arról, ahogyan Isten látja a felebarátaink érdekében tett erőfeszítéseinket? Zsid 6:10.

„Lelki erőnk és áldásunk arányos lesz a szeretetben és a jó cselekedetekben végzett munkánkkal. Az apostol parancsa így szól: 'Egymás terhére hordozzátok, és úgy töltsétek be a Krisztus törvényét' (Gal 6:2). Isten parancsolatai megtartásának velejárója a jó cselekedet, az önmegtartózkodás, az önfeláldozás és a mások javára való törekvés. Habár nem üdvözülhetünk csupán a jó cselekedetek által, de a jó cselekedetek nélkül biztosan nincs üdvösség. Miután mindent megtettünk, amire képesek vagyunk, azt kell mondanunk: Nem tettünk többet a kötelességünknel, és legjobb esetben is haszontalan szolgák vagyunk, akik méltatlanok Isten legkisebb kegyére is. Krisztusnak kell a mi igazságunknak lennie...

Közvetlen körülöttünk vannak olyanok, akik vágnak a szavakban és tettekben megnyilvánuló szeretetre. A baráti rokonszenv és a mások iránti gyengéd érdeklődés valódi érzése olyan áldásokat hozna lelkünkbe, amelyeket még soha nem tapasztaltunk meg, és közeli kapcsolatba kerülnénk Megváltónkkal, aki azért jött e világra, hogy jó cselekedeteket végezzen, és akinek az életéhez hasonlóan kell élnünk. Mit teszünk Krisztusért?” – TMK 334.

b. Mennyire fontosak a tetteink a keresztyén életünkben, jóllehet cselekedeteink által nem üdvözülhetünk? Tit 2:13-14; 3:8.

„Az őszinte hit mindig szeretetből táplálkozik. A Kálváriára tekintve nem az a cél, hogy az elaltasson titeket vagy lecsendesítse benneteket a lelkiismeretet, elhanyagolt kötelességeitek miatt, hanem hogy hitet adjon nektek, olyan hitet, mely megtisztítja lelketeket az önzés szennyétől. A munkának csak a kezdete az, amikor hit által Krisztusba kapaszkodunk. Minden embernek vannak romlott és bűnös szokásai, melyek ellen erőteljes csatát kell vívnia. Minden léleknek meg kell harcolnia a hit harcát. Krisztus követői nem lehetnek kíméletlenek kapcsolataikban, nem lehetnek keményszívűek, együttérzés nélkül valók. Beszédük nem lehet nyers. Nem lehetnek eltelve önbecsüléssel és felfuvalkodottsággal. Nem lehetnek lekezelőek, nem használhatnak durva szavakat, nem korholhatnak és nem ítélnének el.

Legyünk buzgók a jócselekedetekre és vigyázva maradjunk meg azokban! A Hű Tanúbizonyosság ezt mondja: 'Tudom a te dolgaidat' (Jel 2:2).” – 2Sz 20.

4. A KERESZTÉNY REMÉNYSÉGÉNEK BIZONYOSSÁGA

a. Biztosak lehetünk-e Isten ígéreteiben? [Zsid 6:13-15.](#)

---

b. Mit mondott Isten az Ő ígéreteiről? [Zsid 6:16-18.](#)

„Isten képes és kész 'teljesebben' (Zsid 6:17) adni szolgálóinak az erőt, amelyre szükségük van a próbatétel és megpróbáltatás idején. Talán úgy tűnik, hogy az Úr művének ellenségei jó és biztos alapokra fektették le terveiket. Isten azonban megdöntheti a legbiztosabb terveket is. Meg is dönti, amikor és ahogyan jónak látja – ha szolgálói hitét már eléggé megpróbálta.” – PK 104-105.

c. Hol van a mi hitünknek horgonya? [Zsid 6:19-20.](#)

„Hitünknek át kell hatolnia a fátyolon, látnia kell a láthatatlant. Senki más meg nem teheti ezt értetek. Nektek kell látnotok ezeket, az el nem nyert áldások miatti siránkozás helyett. Ne feledjük el és értékeljük a már elnyert áldásokat.” – TII 218.

„Biztonsággal egyetlen ember véleményét sem fogadhatjuk el, bármilyen tanult is, csak ha összhangban van a Nagy Tanító szavaival. A tévelygő emberek véleményét tárják eléink, hogy elfogadjuk, de Isten Igéje számunkra a legjelentősebb, és soha nem fogadhatjuk el az emberi tanítást anélkül, hogy a legmeggyőzőbb bizonyítékunk lenne arra, hogy az összhangban van Isten Igéjének tanításával. Tudnunk kell biztosra, hogy az örökkévaló igazság talapzatán állunk – az élő Isten Igéjén.

Az igazságot, az Isten Igéjének értékes igazságát kell bemutatni mind a nyilvánosság előtt, mind a családban. Van egy üzenetünk, hogy felkészítsünk egy népet, hogy megállja a helyét az utolsó napok veszedelmei között... Az igazság minden próbát ki fog állni, amivel szembesül. Sátán megtévesztő érvelése sem fogja megdönteni. Minél többet támadják, annál fényesebben és tisztábban fog ragyogni. Látva azt, hogy az ellenség komoly erőfeszítéseket tesz, nem volna-e szükséges, hogy mi is erőfeszítéseket tegyünk az üzenet világos és határozott hirdetésére? Nem kellene-e Isten Lelkének erejével kiállnunk és a Nagy Tanító tanításaiban részesülnünk?... 'Uram, te vagy Istenem, magasztallak, dicsérem nevedet! Mivel csodat cselekvél, örök tanácsaid hűség és igazság.' (Ésa 25:1)... Horgonyozzuk oda magunkat az Úrnak, Izrael Istenének szavaihoz!” – TMK 210.

5. A PAPSÁG, MINT KRISZTUSNAK JELKÉPE

a. Melyik családot választotta ki Isten, hogy a földi szentélyben a papság legyen? Miért? 2Móz 28:1-2; 32:7-8, 25-26.

„Isten utasítására Lévi törzset választották ki a szent hely szolgálatára. Az ősi időkben minden családfő egyben papja is volt családjának és házanépének. Ábrahám idejében a papságot a születési jog szerint az elsőszülött fiú kapta meg. Most minden izraelita családfő elsőszülött fia helyett az Úr Lévi törzset választotta a szentélyben való szolgálatok elvégzésére. Ezzel a jelentős megbecsüléssel nyilvánította ki az Úr hűségük elismerését. Hűségük nemcsak Isten szolgálatához való ragaszkodásukban mutatkozott meg, hanem Isten ítéleteinek végrehajtásában is, amikor Izrael hitehagyásában az aranyborjút imádták. A papság tisztsége azonban csak Áron családjára korlátozódott. Isten egyedül Áronnak és fiainak engedte meg, hogy az Úr előtt szolgáljanak. A törzs maradékát Isten csak azzal a feladattal bízta meg, hogy viseljék gondját a szent sáornak és berendezésének, valamint segítsenek a papoknak szolgálatukban, de ők maguk nem mutathattak be áldozatot, nem égethettek tömjént és nem nézhetek a szent tárgyakra addig, amíg azok befedetlenek voltak.” – PP 307.

b. Miért váltotta fel ezt a tervet egy másik papság, amely Krisztust ábrázolta? Zsid 7:11, 15-17, 21-23.

c. Állítsd szembe a földi papságot Krisztuséval, és mutasd be, hogy mennyire hatékony Krisztus papsága a mi megváltásunkban! Zsid 7:25-28.

„Krisztus képes minket megváltani a végsőkig, mert mindenha él, hogy közbenjárjon érettünk. A legtöbb, amit az ember saját megváltása érdekében megtehet, hogy elfogadja a meghívást: 'Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen' (Jel 22:17). Nincs olyan ember által elkövethető bűn, amiért a kereszt engesztelést ne szerzett volna.” – 1Sz 316.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan lehet Jézus és Keresztelő János tanítása buzdító számunkra?
2. Mutasd be a Szentlélek elleni bűn negatív folyamatát!
3. Mi motiválja az őszinte, jó cselekedeteket?
4. Mikor, hol tapasztalhattam meg életemben azt, hogy Isten ígéretei igazak?
5. Az üdvösség keresésében miért fontos számomra Krisztus papsága?

A KÉT SZÖVETSÉG

„Mikor újról beszél, óvá tette az elsőt; ami pedig megavul és megvénhedik, közel van az enyészethez.” (Zsid 8:13)

„Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van.” – PP 330.

Javasolt olvasmány: [Pátriárkák és Proféták, 322-333. \(A törvény és a szövetségek\)](#)

Vasárnap

Február 11.

1. ISTEN ÖRÖK TÖRVÉNYE

a. **Mi volt a legfontosabb dolog a frigylárában? Mit jelentett ez?** [2Móz 25:16; 26:33-34; 31:18; Zsol 85:11.](#)

„A frigylárában kegyelettel őrzött törvény az isteni igazság és ítélet zsinórmértéke volt. Ez a törvény halált mondott a bűnösre, a törvény áthágójára. A törvény felett azonban ott volt a kegyelem trónja, amelyen láthatóvá vált Isten jelenléte, és amelyből – a megengesztelődés által – Isten bocsánatot adott a bűneit megbánt bűnösnek.” – PP 306.

„Ádám és Éva megteremtésük alkalmával tudomást szereztek Isten törvényéről és megértették azt. Isten megismertette velük, hogy a törvény milyen igényeket támaszt az emberrel szemben. Utasításait Isten a szívükbe írta. Az ember bukásával a törvény nem változott meg. Isten azonban egy gyógyító rendszert hozott létre, hogy az embert visszatérítse az engedelmességhez. Megváltót ígért és az áldozati felajánlások előre mutattak Krisztus halálára, amin a bűnázatok alapultak.” – PP 322.

b. **Mit mondott Krisztus Isten törvényének érvényességéről?** [Mt 5:17-19.](#)

„Többen kijelentették: Jézus azért jött, hogy a törvényt eltörölje. Azonban az Üdvözítő félreérthetetlenül feltárta az isteni törvényekkel szemben elfoglalt álláspontját: 'Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a profétáknak eltörlésére.'” – GH 51.

2. AZ IGAZI BOLDOGSÁG

a. **Hogyan kapcsolódik az engedelmesség a boldogsághoz? Zsol 1:1-2; Péld 6:23; 13:13.**

„Az ember Teremtője és Törvényadója jelentette ki, hogy nem akarja a törvényt eltörölni. A természet minden tüneménye, a napsugárban szálló kis porszemcsétől kezdve, az űrben lebegő számtalan galaxisig, Isten törvénye alatt létezik; e törvény iránti engedelmségtől függ a természet világának rendje és összhangja. Ehhez hasonlóan az igazságnak is vannak alapelvei, amelyek az öntudatos lények életét kormányozzák. Az ezekkel való összhangtól függ a világmindenség boldogsága. Isten törvénye már a világ teremtése előtt létezett. E törvény vezeti az angyalokat is; hogy pedig összhang legyen a föld és az ég között, az embernek is engedelmeskednie kell ezeknek a mennyei szabályoknak. Krisztus már Éden kertjében megismertette az első emberpárral a törvényt, 'mikor együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadozának' (Jób 38:7). Krisztus földi küldetése nem a törvény eltörléséből állt, hanem abból, hogy kegyelme által az emberiséget az isteni szabályok iránti engedelmségre visszavezesse.” – GH 51.

b. **Miután vétkeztünk, tudunk-e engedelmeskedni Isten Tízparancsolatának, erkölcsi törvényének a magunk erejéből? Miért? Rm 8:3-4.**

„Pál apostol világosan feltárja előttünk a hit és törvény közötti összefüggést újszövetségi fogalmazásban. Azt mondja: 'Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.' 'A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-e a hit által? Távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.' 'Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtlen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztató a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint' (Rm 5:1; 3:31; 8:3-4).” – PP 333.

„Ádám a bűnbeesés előtt az isteni törvények iránti engedelmség által tökéletessé válhatott volna. Ámde ezt elmulasztotta és bűne által mi is elestünk; természetünk megromlott és önmagunktól többé igazakká nem lehetünk. Mióta a bűn alatt vagyunk, és a szentséget nélkülözzük, azóta nem vagyunk képesek a törvénynek teljesen engedelmeskedni.” – JVŰ 60.

„Mi magunk tehetetlenek vagyunk Sátánnal szemben, nem tudunk kiszabadulni a markából, de Isten megadta a menekülés lehetőségét. A magasságos Fia elég erős csatáink megvívására, és 'általa diadalmaskodunk, aki szeret minket' (Rm 8:37).” – 5B 526.

3. A TÖKÉLETES ENGEDELMESSÉG ÉS AZ ÚJ SZÖVETSÉG

a. Hogyan mutathatunk be tökéletes engedelmességet Isten törvénye iránt? Rm 3:31; 1:16-17.

„Az örök élet feltételei ma is ugyanazok, mint mindig voltak; mint amelyek ősszüleink paradicsomi bukása előtt voltak: tökéletes engedelmesség Isten törvényei iránt, tökéletes igazság, életszentség. Ha enélkül, más feltételek ellenében is elnyerhetnénk az örök életet, akkor az egész világegyetem boldogsága veszélyeztetve volna. Nyitva állna a bűn útja, összes kínjával és nyomorával együtt, az örökkévalóságon át...

Krisztus... segítségünkre jött. Ugyanazon megpróbáltatások és kísértések között élt a földön, mint amelyek miránk is jönnek; de bűnt nem követett el. Meghalt érettünk és íme felajánlja, hogy bűneinket elveszi, és igazságát, szépségét nekünk ajándékozza. Ha átadjuk magunkat neki, és Üdvözítőnkül fogadjuk el, életünk bármily bűnös volt is, érdemeiért igaznak számít. Krisztus jelleme lép a miénk helyébe, és Isten kegyelmébe fogad bennünket, mintha sohasem vétkeztünk volna.

Sőt mi több, Krisztus átalakítja szívünket, és hit által bennünk lakozik. Hit által kell a Krisztussal való összeköttetést fenntartanunk, és akaratainkat neki napról napra alárendelnünk. Amíg így teszünk, Ő munkálja bennünk az akarást és a cselekvést, jó kedvből. Akkor elmondhatjuk: 'Amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta érettém' (Gal 2:20). Krisztus így szólt tanítványaihoz: 'Mert nem ti vagytok, akik szóltok, hanem a ti Atyátoknak Lelke az, aki szól tibennetek' (Mt 10:20). Ha Krisztus munkálkodik szívetekben, akkor ugyanaz a Lélek fog bennetek megnyilatkozni és ugyanazon munkát fogjátok végezni: az igazság, az életszentség és az engedelmesség munkáját." – JVÚ 60-61.

b. Mit biztosít Isten az új szövetségben? Zsid 8:10; Jer 31:33-34.

„Az a munka, amelyet a kereszténységnek e világban meg kell valósítani, nem az, hogy ne legyen lebecsülve Isten törvénye, nem az, hogy ne legyen megcsorbítva a legcsekélyebb mértékben sem annak szent méltósága, hanem az, hogy ez a törvény az elmébe és a szívbe íródjon. Ha Isten törvénye így beágyazódik a hívő lelkébe, akkor Jézus érdemei által közeledni fog az örök élethez.” – SD 50.

„Az 'új szövetséget' 'jobb ígéretekre' fektették le; a bűnök bocsánatának és Isten kegyelmének ígéretére, hogy megújítsa a szívet és összhangba hozza Isten törvényének alapelveivel.” – PP 332.

4. ISTEN TÖRVÉNYE A SZÍVBEN

a. Mikor íródik be Isten törvénye a hívők szívébe? Rm 5:1-5.

„Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az Ő vére engesztelés bűneinkért. Engedelmességét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd 'a Lélek gyümölcsseit'. Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmességben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor éppen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott. A próféta útján ezt jelentette ki önmagáról: 'a Te akaratodat; ezt kedvelem én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van' (Zsol 40:9). Mikor az emberek között volt, így szólt: 'Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek' (Jn 8:29).” – PP 332-333.

b. Milyen ígéretekert kapunk az új szövetséggel? Zsid 8:11-12.

„A szív forrását kell megtisztítani, mielőtt a víz tisztán csörgedezhet belőle. Lehetetlenséget kísérel meg, aki a maga erejéből, a törvény megtartásával próbálja elérni a mennyet. Nincs biztonságban, akinek vallása pusztán a törvényesség, a kegyességbe burkolózás. A keresztény élet nem a régi módosítása vagy továbbfejlesztése, hanem a természet átalakulása. Halál a bűnnek és az ennek, és egészében új élet. Ezt a változást csakis a Szentlélek hatékony munkálkodása hozhatja létre.” – JÉ 134.

„Az új szövetség áldásai pusztán irgalmasságon alapulnak a bűnök, a gonoszság megbocsátásával. Az Úr pontosan körülírja, hogy így és így fogok tenni mindenkivel, aki hozzám fordul, elhagyva a rosszat és a jót választva... [Idézve Zsid 8:12.] Mindenki irgalmat, kegyelmet és bizonyosságot talál, aki megalázza szívét, megvallja bűneit.

Isten megszűnt-e igazságosnak lenni, amikor irgalmasságot tanúsított a bűnös iránt? Megszegte-e a szent törvényt, és ezentúl elnézi-e majd annak megszegését? Isten igaz. Nem változik. Az üdvösség feltételei mindig ugyanazok. Az élet, az örök élet mindenkié, aki engedelmeskedik Isten törvényének. A gondolatban, szóban és tettben megnyilvánuló tökéletes engedelmesség éppolyan lényeges most, mint amikor a törvénytudó megkérdezte Krisztust: 'Mit cselekedjem, hogy az örök életet vehessem?' Jézus így válaszolt neki: 'A törvényben mi van megírva? Mint olvasod?... Ezt cselekedd, és élsz.' (Lk 10:25-28).” – TMK 299.

5. ISTEN PARANCSOLATAINAK MEGŐRZŐI

a. Mi van írva Isten népéről a harmadik angyal üzenetének idején? Jel 12:17; 14:12.

„Az Újszövetség idején az örök élet elnyerésének feltétele ugyanaz, mint az Ószövetségben, a tökéletes engedelmesség... Az új és jobb szövetségben Krisztus betöltötte a törvényt, hogy kiváltsa azokat a törvényszegőket, akik hit által személyes Megváltójuknak fogadják el Őt... Irgalmasság és bűnbocsánat a Krisztushoz fordulók jutalma, akik érdemeiben bíznak, hogy elvegye bűneiket. A jobb szövetségben Isten Krisztus vére által megtisztít minket a bűntől... A bűnös tehetetlen, egyetlen bűnt sem tud jóvátenni. Az erő Krisztus ingyenes ajándékában van, ezt az ígéretet csak azok értékelik, akik megértik bűnös voltukat és elhagyják bűneiket, és tehetetlen lelküket Krisztusra, a bűnbocsánathoz segítő Megváltóra vetik. Szívükbe helyezi tökéletes törvényét, amely 'szent és igaz és jó.' (Rm 7:12).” – TMK 299.

b. Az új szövetség ígéretei alapján ki tartozik valójában Isten népéhez ezekben az utolsó napokban? Zsid 8:10; Ésa 51:7-8.

„Az igazság elfogadásának és hirdetésének az a nagy akadályja, hogy ez kényelmetlenséggel és gyalázzal jár. Az igazság ellen ez az egyetlen olyan érv, amelyet az igazság képviselői soha nem tudtak megcáfolni. De ez nem félemlíti meg Krisztus hűségese követőit. Krisztus szolgálói nem várják el, hogy az igazság népszerű legyen. Tudják, hogy mi a kötelességük, és tudatosan vállalják a keresztet...

Válasszuk a jót magáért a jóért, és bízzuk Istenre a következő eredményeket! A világ az elvhű, hívő és bátor emberek adása. Ilyen embereknek kell ma is a reform munkáját tovább vinniük.” – NK 409-410.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miért helyezték el a Tízparancsolatot a szövetség ládájának legszentebb helyén?
2. Melyik szokás fogja rendkívüli mértékben növelni a boldogságomat az életben?
3. Hogyan tudok ilyen szokást kialakítani és fejleszteni?
4. Ismertesd Isten teremtő erejének legnagyobb csodáját a mi érdekünkben!
5. Hogyan különbözteti meg az új szövetség gyakorlata Isten népének végső maradékát?

AZ ÓSZÖVETSÉG

„Mert ha az az első kifogástalan volt volna, nem kerestetett volna hely a másodiknak.” (Zsid 8:7)

„Az ószövetség feltétele így hangzott: 'Engedelmeskedj és élsz!' 'És adam nékik parancsolatimat és törvényimet... melyeket az ember ha cselekszik, él azok által' (Ez 20:11; 3Móz 18:5), de 'Átkozott, aki meg nem tartja e törvénynek ígéit, hogy cselekedje azokat!' (5Móz 27:26).” – PP 382.

Javasolt olvasmány: [Isten Csodálatos Kegyelme, 135. \(Emberi ígéret\); Jézus Élete, 582-585. \(„Ne nyugtalankodjék a ti szívetek!” – részlet\)](#)

Vasárnap

Február 18.

1. AZ ÜNNEPÉLYES SZÖVETSÉG

a. Mikor és hol jött létre a régi szövetség? [2Móz 19:1-2.](#)

„Hamarosan a Sínai-hegynél való letáborozásuk után Mózeset felhívták a hegyre, hogy találkozzék Istennel. Egyedül kapaszkodott fel a meredek és göröngyös ösvényen és közeledett ahhoz a felhőhöz, amely Jahve jelenlétét takarta el szemei elől. Izrael most közeli és különleges kapcsolatba került a Magassággal – hogy Isten kormányzása alatt egyházzá és nemzetté egyesüljön.” – PP 259.

b. Mi volt a Sínai-hegyen kötött szövetség feltétele? Miért fontos ez? [2Móz 19:3-6.](#) Hogyan reagáltak az emberek erre? [2Móz 19:8.](#)

„Az engedelmisség volt az egyedüli feltétele annak, hogy az ősi Izrael életében beteljesedjenek azok az ígéretet, melyek Isten választott népévé tették őket. A törvénynek való engedelmisség ma is hatalmas áldásokat hozhat egyének és nemzetek életében, éppen úgy, mint ahogy a zsidóknak hozhatott volna.” – 1Sz 207.

„Mózes visszatért a táborba és miután összehívta Izrael véneit, elmondta Isten üzenetét. Azok pedig ezt felelték: 'Valamit rendelt az Úr, mind megteszszük' (2Móz 19:8). Így léptek ünnepélyes szövetségre Istennel és elkötelezték magukat, hogy uralkodójuknak fogadják el őt. Ezáltal bizonyos értelemben Isten tekintélyének, hatalmának az alattvalóivá váltak.” – PP 259.

2. BUZGALOM ISMERET NÉLKÜL

a. Miben bíztak az izraeliták, amikor megígérték, hogy engedelmeskednek Isten törvényének? Rm 10:1-3.

„A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása. Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni és ezért merték kijelenteni: 'Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk' (2Móz 24:7).” – PP 331-332.

b. Hogyan követte el ugyanezt a hibát a zsidó nép Krisztus idejében? Mt 5:20; Rm 9:31-32.

„A törvény szent, Izrael fiai azonban mégsem igazulhattak meg általa, mert saját erejükkel akartak megfelelni neki. Krisztus tanítványainak más igazságra, illetve életszentségre van szükségük, mint a farizeusoknak, ha Isten országába akarnak jutni. Isten az Ő Fiában felajánlotta nekik a törvény tökéletes igazságát. Ha szívüket megnyitják Krisztus befogadására, akkor bennük lakozik majd az istenség egész élete és szeretete, amely őket teljesen átalakítja saját képmására. Így nyerhetik el a megigazolást, az életszentséget, amelyet a törvény megkövetel, mint Isten ingyen ajándékát. A farizeusok azonban elvetették Krisztust, 'mert az Isten igazságát nem ismervén, az ő tulajdon igazságukat igyekezvén érvényesíteni, az Isten igazságának nem engedelmeskedtek' (Rm 10:3).” – GH 58.

c. Mi van megírva saját igazságosságunkról? Ésa 64:5.

„[Ésa 64:5. idézve] Mindazt, amire önmagunktól vagyunk képesek, beszennyezi a bűn. Isten Fia azonban 'azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és Őbenne nincsen bűn.'” – KP 213.

„Minden lépésnél megbotlunk és elesünk, ha a Szentlélek nem munkálkodik szívünkben. Az ember igyekezete önmagában hiábavalóság, de a Krisztussal való együttműködés győzedelmet jelent.” – 1Sz 349.

„Ha Krisztus megvilágosítja lelkünket, akkor felismerjük szívünk bűnös voltát, önző szándékainkat és Isten iránti ellenségeskedésünket, melyek életünk minden egyes cselekedetét beszennyezték. Akkor tudatára jutunk annak, hogy minden igazságunk olyan, mint a szennyes ruha (Ésa 64:5), hogy egyedül Krisztus vére az, amely megtisztíthat bennünket minden bűnünktől és amely szívünket az Ő képmására alakíthatja át.” – JVÚ 26.

3. A RÉGI SZÖVETSÉG CÉLJA

a. Amennyiben a kegyelem szövetsége elegendő volt az üdvösséghez, akkor miért jött létre egy másik szövetség a Sínai-hegyen? Gal 3:19; Zsol 119:18; Jel 3:17-18.

„Ha... az ábrahामी szövetség már magában foglalta a megváltás ígérését, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sínai-hegyen? Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahामी szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból való kiszabadításuk után Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol minden arra indítja majd őket, hogy egyedül csak Őt szeressék és egyedül csak benne bízzanak. Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára – ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott –, hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket. Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket. Akkor és ott megtelt a szívük Isten iránti hálával, szeretettel és Isten hatalmában való feltétlen bizalommal. Szabadítójukként Isten magához vonta őket, legalábbis időlegesen.

Isten azonban egy sokkal nagyobb igazsággal is hatni akart elméjükre. Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratuk nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van Megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket.” – PP 331.

b. Mi történt néhány héttel azután, hogy az izraeliták megígérték, hogy betartják Isten törvényét? 2Móz 32:1-6. Ki hibázott a Sínai-hegynél megkötött szövetséggel szemben? Zsid 8:8.

„A súlyos bűn miatti elkeseredésében és felháborodásában Mózes isteni sugallatra földhöz vágta a két kőtáblát, hogy a nép szeme láttára összetörjön – ezzel is kifejezve, hogy megszegtek az Istennel nemrég kötött szövetséget.” – TII 21.

„[Az izraeliták] áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémületen remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el és máris megszegtek Istennel kötött szövetségüket és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek. Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg ama Megváltó nélkül, aki az ábrahामी szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát. Most a hit és a szeretet Istenhez kötözte őket, mint a bűn kötelékéből való szabadítóhoz. Most már előkészültek arra, hogy értékeljék és megbecsüljék az új szövetség áldásait.” – PP 332.

4. PÉTER TAPASZTALATA A „RÉGI SZÖVETSÉG” SZERINT

a. Mit ígért Péter Jézusnak, mielőtt Gecsemánéba ment? [Lk 22:33](#).

---

b. Mit válaszolt Krisztus Péternek? [Lk 22:34](#).

„Péter tanítványsága elején erősnek képzelte magát. A farizeushoz hasonlóan saját értékelése szerint nem volt olyan, mint egyéb emberek. Krisztus figyelmeztette tanítványait elárulása estéjén: 'Ezen az éjszakán mindnyájan megbotránkosztok bennem.' Péter magabiztosan mondta: 'Ha mindnyájan megbotránkosztok is, de én nem' (Mk 14:27, 29). Péter nem tudott a maga nyomorúságáról. Magabízása rossz útra vitte. Azt hitte, hogy le tudja győzni a kísértést.” – KP 101-102.

c. Nem sokkal ezután mit csinált Péter, amikor a Jézushoz fűződő kapcsolatáról kérdezték? [Mt 26:69-74](#).

---

d. Mit tett Jézus, amikor Péter megtagadta Őt? [Lk 22:61-62](#).

„Amikor a kakas kukorékolása Krisztus szavaira emlékeztette, saját tettén meglepődve és megrémülve megfordult, és Mesterére nézett. Ebben a pillanatban Krisztus is Péterre tekintett. E fájdalmas pillantásra, amelybe szánalom és szeretet vegyült, Péter önmagára eszmélt. Kiment, és keservesen sírt. Krisztus tekintete szívébe hasított. Péter fordulóponthoz érkezett. Könnyek között bánta meg bűnét. A töredelmes és bűnbánó Péter olyan volt, mint a vámszedő; és a vámszedőhöz hasonlóan ő is kegyelmet talált. Krisztus tekintete arról biztosította, hogy megbocsátott neki.” – KP 102.

„Mivel Péter elaludt annak ellenére, hogy Jézus megparancsolta neki, hogy vigyázzon és imádkozzon, nem kétséges, éppen ezzel készítette el az utat nagy bűne elkövetésére. A tanítványok ebben a kritikus órában bekövetkezett alvásukkal nagy veszteséget szenvedtek. Krisztus ismerte azt az égető megpróbáltatást, amelyen át kellett menniük. Tudta, hogy Sátán azon munkálkodik majd, hogy megbénítsa józan eszüket, hogy ne készülhessenek fel a megpróbáltatásra. Ezért figyelmeztette őket. Ha azokat az órákat a kertben vigyázással és imádkozással töltötték volna el, akkor Péter bizonyára nem hagyatkozott volna saját erejére. Nem tagadta volna meg az Urat. Ha a tanítványok együtt vigyáztak volna Krisztussal kínszenvedése közben, akkor felkészültek volna szenvedéseinek látványára, amelyeket a kereszten hordozott el. Bizonyos mértékben megértették volna Úruk ellenállhatatlan lelki fájdmának, kínjának az értelmét. Képesek lettek volna arra, hogy visszaemlékezzenek szavaira, amelyekkel előre beszélt nekik szenvedéseiről, haláláról és feltámadásáról.” – JÉ 616-617.

5. KRISZTUS NÉLKÜL LEHETETLEN

a. Mennyire hatásos az egyedül folytatott küzdelem a bűn ellen? Rm 7:14-15, 18-25; Zsid 8:7.

„A szolgaság lelkét támasztjuk fel, ha a törvényeskedő vallás szerint igyekszünk élni, ha a magunk erejéből törekszünk megtartani a törvény követelményeit. Csak ha az Ábrahám szövetségéhez csatlakozunk, van reménységünk. Ez pedig a Krisztusba vetett hit által való kegyelem szövetsége. Az Ábrahámnak hirdetett evangéliumi örömezenet, melyből reménységét merítette, azonos a ma általunk hirdetett örömhírral, melyből a mi reménységünk fakad. Ábrahám Jézusra tekintett, aki a mi hitünk szerzője és bevezetője is.” – TII 174.

b. Mit mondott Jézus arról, hogy ha nélküle akarunk elérni valamit? Jn 15:5.

„A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Így a bűnökben és vétkekben halott lélek új életet kap, a Krisztussal való kapcsolat útján. Krisztusban, mint személyes Üdvözítőben való hit által formálódik ki a Krisztussal való egység. Ha a bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekénységét Krisztus mindent elhordozó erejével, akkor egy értelemre jut Krisztussal. Krisztus emberi természete megérinti a mi embervoltunkat, és a mi emberi természetünk megérinti az istenséget. Így a Szentlélek bennünk való munkája által részeseivé válunk az isteni természetnek. 'Megajándékozott' -ak leszünk 'ama Szerelmesben' (Ef 1:6).

Ezt a Krisztussal való egységünket, amely egyszer kialakult, fenn kell tartanunk. Krisztus azt mondta: 'Maradjatok énbennem és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok' (Jn 15:4). Ez nem véletlen kapcsolat, nem valami alkalmi összeköttetés. A vessző részévé válik az élő szőlőtőnek. Az élet, az erő és a termékenység hatása a gyökértől a vesszőkig akadálytalan és állandó. A vessző nem maradhat élő a szőlőtőtől elválasztva. Jézus ezzel azt fejezte ki: többé ti sem lehettek nélkülem. Azt az életet, amelyet tőlem kaptatok, csak a velem való folytonos közösségben őrizhettek meg. Nálam nélkül nem győzhettek le egyetlen bűnt sem, és nem állhattok ellent a kísértéseknek.” – JÉ 582-583.

Péntek

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Tekintsük át Izrael Sínai-hegyen tett ígéretének pozitív és negatív vonatkozásait!
2. Milyen figyelmeztetések szólnak nekünk Izrael gyarlóságán keresztül?
3. Hogyan tudja Isten a legjobbat kihozni saját hibáinkból és kudarcainkból?
4. Mire emlékeztessen minket, ahogyan Krisztus bánt Péterrel, amikor elesett?
5. Miért hasonlítja magát Jézus egy szőlőtőhöz?

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

Moldova, Hincesti településen egy imaház és iskola részére

2024. március 2.
Szombat

Hincesti a Moldovai Köztársaság északnyugati részén található, és az azonos nevű körzet közigazgatási települése. A körzetnek 122 000 lakosa van, és jól járható utak keresztezik Románia és Ukrajna irányában. A terület gazdasága főként mezőgazdaságon alapul (beleértve a szőlőket és gyümölcsösöket), de más gyártás is folyik, mint például cipő, ruha, bútór és építőanyag.

Ezen a területen az ortodox vallás az uralkodó (közel 96%), míg a többi protestáns felekezet a maradék 4%-ot teszi ki. A HNA Reformmozgalom üzenetét egy 1959-ben ideköltözött család hozta el ebbe a városba. Két másik család 1973-ban, illetve 1983-ban csatlakozott az egyházhoz. Isten kegyelméből növekedett a gyülekezeti tagok száma, és ennek eredményeként 1990-ben gyülekezet alakult.

A tagok először a családok otthonaiban gyűltek össze istentiszteletre. Majd 2000-ben vásároltak egy családi házat, amely húsz évig istentiszteleti helyként szolgált. Ma a tagok többnyire fiatal családok és gyermekek. A város szélén egy nagyobb telket kaptunk imaház és iskola építésére, az evangélium terjesztésére, valamint gyermekeink oktatására, hogy a föld történelmének utolsó pillanataira felkészüljenek. „Nemcsak hogy szerény imaházat kellene építeni, hanem meg kellene tenni a szükséges lépéseket az állandó gyülekezeti iskola megalapítására.” – 6B 108.

„Az Úrnak vannak emberei, akik azonnal megalapítják az iskolát, ha a többiek tettek már valamit, hogy elkészítsék előttük az utat...”

Itt az ideje, hogy a szombattartók elkülönítsék gyermekeiket a világiak társaságától, és a legeslegjobb tanítók keze alá adják őket, akik a Bibliát teszik mindennemű tanulmány alapjává.” – 6B 109.

Hittestvéreitek Hincesti-ből

SZENTÉLY A FÖLDÖN ÉS A MENNYBEN

„És csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat.” (Zsid 9:22)

„Krisztus életét adta, hogy megszerezze nekünk ezt a felbecsülhetetlen értéket, de ha a veszébe rohanó lélek nem újul meg Krisztus vérebe vetett hit által, akkor nincs bűneire bocsánat, és nincs számára kincs.” – KP 71.

Javasolt olvasmány: [A Nagy Küzdelem, 366-377. \(Mi a szentély?\)](#)

Vasárnap

Február 25.

1. A SZENTÉLY CÉLJA

a. Mi volt Isten célja a szentsátor építésével? [2Móz 25:8.](#)

„A szent hajlék – az Isten számára való lakhely – készítésénél Mózes utasítást kapott, hogy mindent a mennyei dolgok mintájára készítsen. Isten felhívta őt a hegyre, és kijelentette neki a mennyei dolgokat, így a szent sátort és annak felszerelését a megmutatott mennyeiek hasonlóságára készítették el.

Ezáltal Izraelnek – amelyet az Úr saját lakhelyévé kívánt tenni – tárta fel a jellemének dicsőséges eszményképét. A mintát az Úr akkor mutatta meg, amikor a törvényt adta a Sínai-hegyen...

Azonban az eszmények elérésére önmagukban erőtlének voltak. A sínai-hegyi kinyilatkoztatás csak gyarlóságukat és hiányosságukat mutatta meg. A következő tanítást a szentsátor áldozati szolgálata adta számukra, amely megtanította őket, hogy a bűnbocsánat csak a Megváltó által nyerhető el és Ő ad erőt engedelmeskedni az életre.” – FLB 192.

b. Ki teljesítette be a szentsátor célját? [Jn 1:14; 1Kor 3:16-17.](#)

„A dicsőséges épület, a szentsátor jelképes célja Krisztus által teljesedett be.” – FLB 192.

2. A FÖLDI SZENTÉLY

a. Milyen volt a földi szentsátor első helyisége és berendezése? Zsid 9:1-2.

„Az első helyiségben, vagyis a szent helyen volt a szent kenyerek asztala, a gyertyatartó és a tömjénezés oltára. A szent kenyerek asztala az északi oldalon állott. Ezt az asztalt díszes koronájával együtt tiszta arannyal vonták be. A papoknak erre az asztalra minden szombaton tizenkét kenyeret kellett helyezni két sorban elrendezve és tömjénnel meghintve. Azokat a kenyereket, amelyeket elvettek az asztalról – mivel szent kenyereknek számítottak –, a papoknak kellett megenniük. Délen helyezték el a hétágú gyertyatartót a hét lámpájával együtt. Karjait választékosan kidolgozott virágmintákkal díszítették. Ezek a virágminták a liliomokhoz hasonlítottak. Az egész gyertyatartó egy darab tömör aranyból készült. Mivel a sáturnak nem voltak ablakai, a lámpákat sohasem oltották ki egyszerre ugyanazon időben. Éjjel és nappal állandóan árasztották világosságukat. A kárpit előtt – amely elválasztotta a szent helyet, a szentélyt a szentek szentjétől, a legszentebb helyiségtől, az Isten közvetlen jelenlétének helyétől – állott a tömjénezés aranyból készített oltára. Ezen az oltáron a papnak minden reggel és este tömjént kellett elégetnie. Ennek az oltárnak a szarvait a bűnért való áldozat vérével kenték meg, az engesztelés nagy napján pedig az egész oltárt meghintették vérrrel. Ezen az oltáron a tüzet maga Isten gyújtotta meg, és ezt a tüzet gondosan ápolták. Éjjel és nappal a szent tömjén töltötte be illatával a szent helyiségeket és a sátor körüli külső térséget is.” – PP 305.

b. Milyen volt a szentek szentélye és az abban folyó szolgálat? Zsid 9:3-7.

„A belső kárpit mögött volt a szentek szentje. Ez volt a középpontja az engesztelés és a közbenjárás jelképes szolgálatának. Ez képezte az összekapcsoló láncszemet a menny és a föld között. Ebben a helyiségben volt a szövetség ládája, a frigyláda, akácfából készített láda, amelyet kívül és belül arannyal vontak be, a fedele is színaranyból készült és az egészet arannyal szegélyezték. Ebbe helyezték el a kőtáblákat, amelyekre maga Isten véste be a Tízparancsolatot. Ezért nevezték Isten szövetsége ládájának is, vagy frigyládának, mert a Tízparancsolat volt az alapja annak a szövetségnek, amelyet Isten az Izraellel kötött.” – PP 305-306.

„Évenként egyszer, az engesztelés nagy napján a főpap bement a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa a szentélyt. Az a szertartás, amelyet ott elvégzett, fejezte be az egész évi szolgálatot.” – PP 312.

3. MEGVÁLTÁS MINDÖRÖKRE

a. Mi a biztos eredménye Krisztus közbenjárásának? Zsid 9:11-12.

„Mindenható Főpapunk teljessé tette áldozatát, mikor a kapun kívül szenvedett. Akkor ott tökéletes engesztelést végzett a nép bűneiért. Jézus a védőügyvédünk, főpapunk, közbenjárónk. Jelen helyzetünk tehát olyan, mint az izraelitáké, a külső udvarban állunk, várjuk a boldog reménységet, Urunknak és Megváltónknak, Jézus Krisztusnak dicső megjelenését...

Amikor a főpap belépett a szenthelyre, mely azt a helyet jelképezi, ahol Főpapunk most esedezik, áldozatot mutatott be az oltáron, ez jelentette az engesztelő áldozatot. Amíg a főpap közbenjárt odabent, minden szívnek bűnbánóan meg kellett hajolnia Isten előtt, a vétkek bocsánatáért könyörögve. Krisztus halálában a jelkép összetalálkozott a valósággal, a világ bűneiért leölt báránnyal. A nagy Főpap bemutatta az egyetlen áldozatot, amelynek értéke mindenképpen felett van.

A szószóló közbenjáráshoz Krisztusnak senki más erényére, senki emberi közbenjárásra nincs szüksége. Ő a bűnök egyedüli hordozója, Ő az egyedüli áldozat. Imát és bűnvallomást csakis Neki lehet felajánlanunk, Aki egyszer s mindenkorra belépett a szenthelyre.” – TMK 73.

b. Hogyan válhat az életünk hasznára Krisztus vére? Zsid 9:13-14.

„Mialatt bevalljuk bűneinket és könyörgünk Krisztus engesztelő vérének erejéért, imáink felszállnak a mennybe, Üdvözítőnk jellemének, érdemeinek jó illatával. Érdemtelenységünk ellenére tartzuk állandóan emlékezetünkben, hogy van Valaki, aki elveheti bűneinket, megmentheti a bűnöst. Isten töröl minden egyes bűnt, melyet töredelmes szívvel beismerünk Előtte. Ez a hit az egyház élete.” – BP 38.

„Mondd az Úrnak: Bűneim szakítottak el engem Istenemtől. Uram, bocsásd meg vétkeimet. Töröld ki bűneimet emlékezedet könyvéből! Dicsérd az Ő szent nevét, mert Nála van a bocsánat, és megtérhetsz, átalakulhatsz.” – BP 41.

„Krisztus vére hatékony, mégis folyvást igénybe kell vennünk...”

Ha az ősi időkben a tisztátalannak szükséges volt a meghintés vére által megtisztulni, mennyivel fontosabb ez azoknak, akik az utolsó idők veszedelmei között élnek, és ki vannak téve az ősellenség kísértéseinek, hogy naponta szívükre alkalmazzák a Krisztus vérért!” – TMK 200.

4. AZ ÚJ SZÖVETSÉG ÉRVÉNYESÍTÉSE

a. Mikor erősítették meg a kegyelem szövetségét? Zsid 9:22-24.

„A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel, a Krisztusban való hit és az engedelmesség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reményességét.

Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábráhámmal a következő ígéretben: 'És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei' (1Móz 22:18). Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8,16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be neki. Az Ábráhámmal megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábráhámnak: 'Én a mindenható Isten vagyok, járj én előttem, és légy tökéletes' (1Móz 17:1). Isten a következőképpen tett tanúbizonyságot hűséges szolgájáról: 'Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet' (1Móz 26:5), az Úr kijelentette neki: 'És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint'...

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábráhámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kezdve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már új szövetségnek nevezték. Ennek az új szövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarral. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének.” – PP 330.

b. Hogyan magyarázta Pál apostol azt, hogy a héber áldozati rendszer beteljesedett Krisztusban? Zsid 9:24-26.

„Halljuk, amint [Pál] felvilágosítást ad a Megváltó munkájáról, mint az emberiség Főpapjáról, akinek az volt a feladata, hogy élete feláldozásával a bűnért egyszer s mindenkorra engesztelést hozzon, azután pedig átvegye tisztségét a mennyei szentélyben. Pál igyekezett hallgatóival megértetni, hogy a sóvárogva várt Messiás már eljött, és hogy halála az összes áldozati szertartás beteljesülését jelenti. A mennyei szentélyben végzett szolgálatában meg kell látnunk a lényegét, amely visszaveti árnyékát a múltba, és érthetővé teszi a zsidó papság szolgálatát.” – AT 159.

5. KRISZTUS MÁSODIK ELJÖVETELE

a. Milyen ígéret szól azoknak, akik elfogadják a kegyelem szövetségét? Zsid 9:27-28; Zsol 50:1-5; Ésa 25:9.

„Az Úr szeretné, ha értékelnék a csodálatos megváltási tervet, ha felismernék Isten gyermekeiként kapott szent kiváltságunkat, ha hálás szívvel engedelmeskednének neki. Szeretné, ha megújultan és boldogan szolgálánánk Őt mindennap. Szeretné, ha szívünk túlcsoordulna a hálától, mert beírta nevünket az élet könyvébe, amely a Bárányé, és mert reá – Aki törődik velünk – vethetjük minden gondunkat. Azt mondja, hogy örvendezzünk, mert az Úr öröksége vagyunk; mert Krisztus igazsága a szentek által viselt fehér palást; mert megvan az a boldog reménységünk, hogy Megváltónk nemsokára eljön.” – KP 203.

„Zarándokok és idegenek vagyunk, akik váraozunk, reménykedünk és imádkozunk a boldog reménységért, a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus dicsőséges megjelenéséért. Ha hisszük ezt és gyakorlati életünkben megvalósítjuk, milyen eleven tevékenységre ösztönöz majd ez a hit és reménység, milyen odaadó szeretetre egymás iránt, milyen lelkiismeretes, szent életre az Isten dicsőségére! Ha jutalmunkra tekintünk, élessé válik a különbség gondolkodásunk, tetteink és a világ cselekedetei között.

Krisztus visszatér a Földre – ezt az igazságot kell feltárnunk minden ember előtt.” – Ev 149.

b. Mit kérjünk imáinkban? Jel 22:20.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Milyen áldásai vannak Istennek számomra a szentély tanulmányozása során?
2. Mutasd be a szentélyben található egyes tárgyak jelentőségét!
3. Mit tanuljunk meg Krisztusnak értünk hozott áldozatáról?
4. Az új szövetséget miért nevezik így – annak ellenére, hogy már Ábrahám idejében is létezett?
5. Mi a reménységünk csúcspontja? Hogyan befolyásolja ez mindennapi életünket?

KRISZTUS ÉRTÉKESEBB ÁLDOZATA

„Ő azonban, egy áldozattal áldozván a bűnökért, mindörökre üle az Istennek jobbjára, Várván immár, míg lábainak zsámolyául vettetnek az ő ellenségei. Mert egyetleny áldozatával örökre tökéletesekké tette a megszentelteket.” (Zsid 10:12-14)

„Pál és munkatársai a hit általi megigazolást hirdették nekik, melyet Krisztus engesztelő halála szerzett. Úgy szemléltették Krisztust, mint Aki látta a bukott emberiség tehetetlen állapotát, és lejött a földre, hogy mindenkít megváltson; azáltal, hogy Isten törvénye iránti engedelmes életet élt és büntetésüket engedetlenségük miatt Magára vette. Ezután a kereszt fényében sokak lelkében felderengett az Atya szeretetének nagysága, akik ezelőtt az igaz Istenről mit sem tudtak.” – AT 135.

Javasolt olvasmány: [Jézus Élete, 122-130. \(Az Ő templomában – részlet\)](#)

Vasárnap

Március 3.

1. EREDMÉNYTELEN ÁLLATÁLDOZATOK

a. Miért nem tudott a földi szentélyben felajánlott áldozat bűnbocsánatot hozni? [Zsid 10:1-4.](#)

„Az állatok vére nem felelt meg Isten követelményeinek, mint engesztelő áldozat a törvényének megszegéséért. Az állat élete kevesebb értékkel bír, mint a vétkes bűnös, ezért nem lehetett váltságdíj a bűnért. Isten előtt csak úgy lehetett elfogadható, ha Fia lesz az áldozat...”

Isten tökéletesnek teremtette az embert. Mivel tökéletes és ártatlan volt, ezért miután vétkezett, Isten az ember megváltásáért csak olyan áldozatot tudott elfogadni, mely szintén tökéletes.” – LHU 24.

„Az áldozati istentisztelet egész felépítése az Üdvözítő világot megváltó halálát vetíti előre. Semmi értelme többé ezeknek az áldozatoknak, amikor a nagy esemény, amelyre korszakokon át előre mutattak, beteljesedik.” – JÉ 129.

2. A MEGFELELŐ FŐPAP

a. Csak ki tudja megváltani a bűnöst? Miért? Zsid 10:5-10.

„Krisztussal szemben nem voltak követelések. Hatalma volt életét letenni, és újra felvenni. Nem volt kötelező számára az engesztelő munka elvégzése. Ez egy önkéntes áldozat volt a részéről. Életének értéke elegendő volt ahhoz, hogy megmentse az embert elesett állapotából.” – LHU 24.

b. Mi adott Krisztusnak felhatalmazást arra, hogy Főpapunk legyen? Zsid 10:11-14.

„Isten makulátlanul tiszta Fia a kereszten függött. Testét korbácsütésekkel szaggatták össze. Azokat a kezeket, amelyeket olyan gyakran áldásra nyújtott ki, fagerendákhoz szegezték. Azokat a lábakat, amelyek fáradhatatlanok voltak a szeretet szolgálatainak a végzésében, nagy szeggel verték át és szegezték a kereszthez. A királyi fejet össze-vissza szurkálták a töviskorona tövissei. A reszkető ajkak jalkiáltásra formálódtak. Krisztus mindezeket eltűrte – a vércseppeket, amelyek lehullottak fejről és lefolytak kezeiről, lábairól; a haláltusát, amely eltorzította testének alakját; és a kifejezhetetlen lelki kínszenvedést, amit akkor érzett, mikor Atyja elrejtette előle orcáját. Ezek pedig mind azt mondják az emberi nemzetség minden egyes gyermekének: éretted történt, hogy Isten Fia hozzájárult a bűn ezen terhének az elhordozásához. Éretted döntötte meg a halál uralmát, és tárta fel ismét előtted a paradicsom kapuit. Az, Aki lecsendesítette a tenger vad hullámain és járt a tajtékos hullámokon; Aki megremegtette az ördögöket és száműzte a betegségeket; Aki megnyitotta a vakok szemeit, és életre keltette a halottakat, és Aki áldozatként adta oda magát a kereszten, mert szeretett téged.” – JÉ 663.

c. Miért kellett meghalnia a kereszten Krisztusnak teljesen ártatlanul? 2Kor 5:21; Ésa 53:5-6, 8, 11.

„Krisztus nem pusztán a kereszthalállal valósította meg az emberek megmenntését. A gyalázat, a szégyen, a szenvedés és megaláztatás is küldetésének része volt. 'A mi bűneinkért sebesített meg, megrontatott a mi vétkeinkért, békeségünknek büntetése rajta van és sebeivel gyógyulánk meg' (Ésa 53:5). Krisztus a törvényszegő bűneiért viselte el ezt a büntetést. Minden ember büntetését Ő viselte, ezért mindenkit meg tud váltani, bármilyen elbukott is az állapota, ha igazságossága mértékéül elfogadja Isten törvényét.” – TII 87.

„Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvedte a mi halálunkat, hogy mi elnyerhesük az Ő életét.” – JÉ 16-17.

3. SZABAD BELÉPÉS A KEGYELEM TRÓNJÁHOZ

a. Hogyan közelíthetjük meg a kegyelem trónját, mivel Krisztus a Főpá-punk? [Ef 2:17-18](#); [Zsid 4:16](#); [10:19, 22](#).

„Akaratunkat egészen alá kell rendelnünk az isteni akaratnak. Érzelmünket, vágyainkat, érdekeinket azonosítanunk kell Krisztus országának felvirágoztatásával és ügyének megbecsülésével. Szüntelenül Krisztus kegyelme árad ránk, Ő pedig elfogadja tőlünk a hálánkat.

Amikor e kapcsolat és közösség ilyen meghitt fokra lép, bűneink Krisztusra hárulnak, igazságos tetteit pedig nekünk tulajdonítja. Magára vállalta, hordta bűneinket, hogy általa részesüljünk Isten igaz tetteiben. Közvetítésével járulhatunk Isten elé, aki szeretett Fia által fogad el minket.” – 5B 166.

„Mindegyikötök vizsgálja meg a szívét, tisztítsa meg lelkének megszenteltetlenített templomát. Virrasszatok és imádkozzatok! Határozzátok el, hogy addig keressetek Jézust, amíg meg nem találjátok, és azután el ne eresszétok, amíg szeretete be nem költözik a szívetekbe, amíg lelkülete át nem hatja életeteket és át nem alakítja jellemeteket. Azután higgyetek, és akkor bátran megközelíthetitek a trónját, tudva, hogy meghallgatja imátokat!” – 5B 99.

b. Mi lesz a Krisztussal való kapcsolatunk eredménye? [Zsid 10:23-25](#).

„Akik azon drága ígéret hallatán, hogy az Úr velük lesz, sem tartják szükségesnek, hogy keressék a szentek gyülekezését, azok számára nem fontos az a segítség, melyről az Úr gondoskodott.” – TII 220.

„Jézus ott áll a szentek szentjében, hogy megjelenjen értünk Isten előtt. Ott nem szűnik meg percről percre Őbenne tökéletesnek bemutatni népét. De mivel Krisztus így képvisel bennünket az Atya előtt, ne képzeljük, hogy visszaélhetünk kegyelmével, hogy hanyagok, közönyösek és bűnös vágyainkat kielégítőek lehetünk. Krisztus nem a bűn papja. Teljesek vagyunk benne, ez igaz, elfogadva szeretett Fiában, de csak amennyiben hit által Benne is élünk.

A tökéletességet saját jócselekedeteinken keresztül soha nem érhetjük el. Az a lélek, aki hit által látja Jézust, megtagadja saját igazságát. Hiányosnak látja önmagát, bűnbánatát elégtelennek, legerősebb hitét is erőtlennek, legköltségesebb áldozatát is csekélységnek, és ezért megalázkodik a kereszt tövéénél. De egy hang szól hozzá Isten Igéjének jövődöléseiből. Ámulattal hallgatja az üzenetet: 'ti Ő benne vagytok bételjesedvé. Most már megnyugszik lelke.' – FW 107-108.

4. MINDIG EMLÉKEZZÜNK ISTEN JÓSÁGÁRA!

a. Mi fog történni, ha nem törődünk az üdvösséggel? Zsid 2:3; 10:26-31.

„Isten a Szentlélek megnyilatkozásával inti és győzi meg a bűnöst. Isten semmit sem tud tenni többé azért a lélekért, aki a Szentlélek munkáját véglegesen elutasította. Az ilyen lélek ugyanis az isteni irgalom utolsó erőforrását is felhasználta és kimerítette. A bűnös ezzel a cselekedetével véglegesen elvágta magát Istentől, a bűn számára pedig nincs olyan orvosság, amellyel meggyógyíthatná magát. Nincs semmiféle olyan fenntartott hatalom, amellyel Isten azon munkálkodhatna, hogy meggyőzze és megtérítse a bűnöst. Az isteni parancs így hangzik: 'hagyd hát magára!' (Hós 4:17).” – PP 371.

b. Miért kell mindig emlékezni az Isten által nyújtott szabadításra? Milyen példát mutattak az advent hívők ezzel kapcsolatban? Zsid 10:32-33.

„Emlékezzünk gyakran, hogy miként bánt Isten a népével. Az Úr hányszor felállította az útjelzőket ősi Izráel számára. Hogy el ne feledjék a múlt történetét, megparancsolta Mózesnek, szedje verses énekekbe a történeteket, hogy a szülők megtaníthassák arra gyermekeiket, hogy mikor a gyermekek kérdezősködnek, a teljes történetet elismételhessék nekik. Állítsanak emlékműveket feltűnő helyekre. Ezeket mindig jól karban kellett tartaniuk. Így Isten gondoskodó tettei, szembetűnő jósága, irgalma, mely népéről való gondoskodásban és szabadításban jutott kifejezésre, nem merültek feledésbe. Minket is felszólít: 'Emlékezzetek pedig vissza a régebbi napokra, amelyekben, minekutána megvilágosítottatok, sok szenvedésteljes küzdelmet álltatok ki' (Zsid 10:32). A mi nemzedékünkben is csodatévő Istenként fáradozott népéért. Tereljük gyakran mind a fiatalok, mind az öregek figyelmét Isten múltbeli történeteire. Szükségünk van arra, hogy gyakran emlegessük Isten jóságát és dicsérjük Őt csodatetteiért.” – 6B 364.

„Mikor múltunkra hivatkozunk, a zsidók apostola intésének teszünk eleget: [idézve Zsid 10:32].

Életünk egybeszővődött az Isten ügyével. E munkán kívül semmit sem viseltünk szívünkön. Amikor látjuk a fejlődést, melyet a mű igen szerény kezdetéből kiindulva elért, mikor lassan, de biztosan emelkedett erőre és jólétre, mikor látjuk az ügy sikerét, melyért fáradoztunk, szenvedtünk, és csaknem életünket áldoztuk, ki akadályozná, ki tilthatná meg, hogy Isten által dicsekedjünk? Komoly érték volt nekünk az ügyben szerzett tapasztalatunk. Hiszen mindent a műbe fektettünk bele.” – 3B 319.

5. A BIZTONSÁGOS ÚT

a. Hogyan lehetünk biztonságban az örök élethez vezető úton? Zsid 10:35-39.

„Nem dicsekedhet győzelemmel, aki most ölti fel a harci fegyverzetet, hiszen a csata és a győzelem kivívása még ezután következik. Az üdvözül, aki mindvégig állhatatos marad... Ha nem haladunk előre győzelemlől győzelemre, lelkünk vissza fog esni a pusztulásba. Ne állítsunk fel emberi mértéket jellemünk értékelésére. Eleget láttunk abból, amit az ember itt a földön tökéletesnek nevez. Egyedül Isten törvénye által állapíthatjuk meg, hogy megtartjuk-e az Úr útját, vagy sem. Ha engedetlenek vagyunk, jellemünk nincs összhangban Isten uralmának erkölcsi törvényével, és hamis dolog azt állítani, hogy megmenekültünk. Senki nem menekült meg, aki áthágja Isten törvényét, ami az Ő uralmának alapja mennyen és földön egyaránt.” – 1Sz 291.

b. Melyek Isten népének főbb jellemzői ezekben az utolsó napokban? Jel 12:17; 14:12.

„Csak két tábor létezik a földön. Azok, akik a Krisztus véráztatta lobogója alatt állnak, és akik a lázadás fekete zászlaja alá állnak.” – 14MR 161.

„Ezekben a napokban vegye fel magára az egyház a gyönyörű öltözetét: 'Krisztus a mi igazságunk'. Egyértelmű, határozott különbségek vannak, amelyeket vissza kell állítani és példát kell mutatni a világ számára, amikor Isten parancsolatait és Jézus hitét magasra kell tartani.” – CET 207.

„A Krisztus képességében való hit a teljes, mindenre kiterjedő megmentésünkre – ez jelenti a Jézus hitét.” – 3Sz 155.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Miért nem volt megfelelő az áldozati állatok vére az üdvösséghez?
2. Mutasd be, amennyire lehetséges, Krisztus értünk hozott áldozatának mélységét!
3. Mít értékelsz a legjobban Krisztus számodra nyújtott szolgálatában?
4. Miért kell felidézniük vallásos életünk régi tapasztalatait?
5. Mít nem tudnak ma sokan az üdvösségről?

A HITHÓSÖK

„A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés. Mert ezzel szereztek jó bizonyítást a régebbiek.” (Zsid 11:1-2)

„A megmentő hit egyezség: akik elfogadják Krisztust, szövetségi kapcsolatba kerülnek Istennel. Az őszinte hit élet. Az élő hit az életerő növekedését jelenti, odaadó bizalmat, mely által a lélek győzedelmes hatalommá válik.” – JÉ 286.

Javasolt olvasmány: [Az Evangélium Szolgái, 161-164. \(A hit\)](#)

Vasárnap

Március 10.

1. ÁBEL

a. Miért fogadta el Isten Ábelt és áldozatát? [Zsid 11:4.](#)

„Ábel felfogta a megváltás nagyszerű alapelveit. Tudta, hogy bűnös. Láttá, hogy Isten és közte ott van a bűn és büntetése: a halál. Bemutatta a megölt áldozatot, a feláldozott életet. Így ismerte el a törvény követelményeit, amelyet áthágott. A kiontott véren keresztül az eljövendő áldozatra, a Golgotán haldokló Krisztusra tekintett. Bízva az ott történő engesztelésben tudta, hogy Isten őt igaznak tartja és elfogadta áldozatát.” – PP 46.

b. Miért utasította el Isten Kaint és áldozatát? [Zsid 9:22.](#)

„Ábel úgy döntött, hogy hisz és engedelmeskedik; Kain pedig úgy, hogy nem hisz, hanem lázad. Ezen múlt az egész dolog.

Kain és Ábel két olyan osztályt képvisel, amely az idők végéig megtalálható lesz a világon. Az egyik osztály elfogadja a bűnért kijelölt áldozatot; a másik merészkedik saját érdemeiben bízni. Ez utóbbi áldozata nélkülözi Krisztus közbenjárását és érdemeit, ezért nem teheti az embert Isten előtt kedvessé. Bűneink csak Jézus érdemei által bocsáthatók meg.” – PP 46-47.

2. NOÉ

a. Mi van megírva Noéről? [1Móz 6:8-9, 22](#); [Zsid 11:7](#).

„Mialatt Noé hirdette intő üzenetét a világnak, cselekedeteivel tanúsította őszinteségét. Hite így tökéletesedett és lett nyilvánvalóvá. Példát adott a világnak arra, hogy miként kell hinni abban, amit Isten mond. Mindent, amije volt, a bárkába fektette. Amikor elkezdte építeni azt a hatalmas hajót a szárazföldön, tömegek jöttek mindenfelől, hogy megnézzék ezt a furcsa dolgot, és meghallgassák e különös prédikátor komoly, lelkes szavait. A bárkán ejtett minden kalapácsütés egy-egy bizonyosátevés volt az embereknek.” – PP 65.

b. Mihez hasonlította Jézus ezen utolsó napokat? [Mt 24:37-39](#).

„Ma is elkövetik azokat a bűnöket, amelyek az özönvíz előtti világban boszszúért kiáltottak. Az emberek szívéből eltűnt az istenfélelem. Isten törvényét közömbösen kezelik és megvetik. A most élő nemzedék mérhetetlen világias-sága felér az akkorival...

Isten nem az evésért és ivásért marasztalta el az özönvíz előtti emberiséget. Ő adta nekik a föld sok-sok gyümölcsét, hogy kielégítse fizikai szükségleteiket. A bűn abban állt, hogy ezeket az ajándékokat az Adományozó iránti hála nélkül fogadták el, és megrontották önmagukat étvágyuk korlátlan kielégítésével. Házasságot jogosan kötöttek, Isten rendelte el. Ez volt az általa alapított első intézmények egyike, és azt különleges rendelkezésekkel szabályozta, szentté és széppé tette. Az emberek elfeledték ezeket az utasításokat, a házasságot megrontották, és a szenvedélyek szolgálatába állították.

Hasonló állapotok vannak ma is. Ami önmagában törvényes, azt az ember túlzásba viszi. Étvágyát korlátozás nélkül kielégíti. Azok, akik magukat Krisztus követőinek mondják, ma együtt esznek és isznak a részegesekkel, bár a nevük ott van a gyülekezet névsorában. Mértéktelenség bénítja meg az erkölcsi és lelki képességeket, és utat készít az alantas szenvedélyek kielégítésének. A tömegek nem érzik, hogy erkölcsi kötelességük érzéki vágyaik megfélemezése, így a szenvedélyek rabjává lesznek. Számos ember él érzéki élvezeteinek, ennek a világnak, és csakis ennek az életnek. Szertelenség hatja át a társadalom minden rétegét. A becsületességet feláldozzák a fényűzés és hivalkodás oltárán. Azok, akik sietnek meggazdagodni, elferdítik az igazságot, elnyomják a szegényeket, és most is veszik és adják a 'rabokat és emberek lelkeit'. Dorgálás nélkül pusztít a rászedés, megvesztegetés és tolvajlás, fent és lent egyaránt. A sajtó hemzseg a gyilkossági hírektől – a hidegvérrel és ok nélkül elkövetett bűncselekmények híreitől, mintha az emberiség utolsó szikrája is kihalt volna.” – PP 71-72.

3. JÁKÓB

a. Milyen szörnyű bűn ejtett sötét foltot Jákób életén? 1Móz 25:29-33; 27:18-24.

„Jákóbnak és Rebekának sikerült céljukat elérni, de a csalással csak bajt és fájdalmat szereztek maguknak. Isten kijelentette, hogy Jákób kapja meg az elsőszülöttségi jogot, és az általa jónak látott időben teljesítette volna ígéretét, ha hittel kivárták volna, hogy cselekedjék értük. De ahogy most is sokan, akik Isten gyermekeinek vallják magukat, ők sem akarták Isten kezében hagyni az ügyet. Rebeka keservesen megbánta, hogy rossz tanácsot adott fiának. E tanács miatt kellett elválnia tőle, és soha többé nem láthatta. Attól az órától kezdve, hogy megkapta az elsőszülöttségi jogot, önvád súlya nehezedett Jákóbra. Vétkezett atyja, bátyja, saját lelke és Isten ellen. Egész életében bánhatta a bűnt, amit egy rövid óra alatt elkövetett. Felelevenedett előtte ez az esemény, amikor saját fiainak gonoszsága nyomasztotta lelkét.” – PP 144.

b. Mikor kapott Jákób teljes megbocsátást és lett igazza Isten előtt? 1Móz 32:24-31.

„[Jákób] könnyek között, buzgón imádkozott Istenhez. Hirtelen egy erős kéz nehezedett rá... Amíg így küzdött életéért, büntudat nehezedett lelkére. Elé tárultak bűnei, hogy elválasszák Istentől. De kétségbeejtő helyzetében eszébe jutottak Isten ígéretei, és egész szívével irgalmaért könyörgött... Krisztus volt az, 'a szövetség Angyala' nyilatkozta ki magát Jákóbnak. A pátriárka megnyomorodott és nagyon szenvedett, de nem engedett szorításából. Bűnbánattal és megtörten kapaszkodott az Angyalba; 'sírt és könyörgött néki' (Hós 12:4) áldásáért esedezve. Biztos akart lenni abban, hogy Isten megbocsátotta bűnét. A fizikai fájdalom nem tudta Jákób figyelmét elterelni céljáról. Elhártozása csak erősödött, hite elmélyült és a végsőig kitartó lett. Az Angyal megpróbálta kiszabadítani magát. Sürgette Jákóbot: 'Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal.' De Jákób így válaszolt: 'Nem bocsátlak el téged, míg meg nem áldasz engemet' (1Móz 32:26). Ha ez kérkedő, önhitt magabiztosság lett volna, Jákób nyomban megsemmisül. De azért volt olyan biztos a dolgában, mert bár megvallotta a maga érdemtelenységét, mégis bízott a szövetséget megtartó Isten hűségében.

Jákób 'küzdött az Angyallal és legyőzte'. Alázatosan, bűnbánattal és a saját akarataról lemondva ez a bűnös, tévelygő halandó legyőzte a mennyei Felséget. Remegve kapaszkodott Isten ígéreteibe, és a Végtelen Szeretet szíve nem tudta elutasítani a bűnös könyörgését.” – PP 158.

4. SÁMSON

a. Mi volt Isten terve Sámsonnal? Bír 13:4-5.

„Manoah gyermektelen feleségének megjelent 'az Úrnak angyala' azzal az üzenettel, hogy fiúgyermeké születik, aki által Isten kezdi megszabadítani Izraelt. Erre való tekintettel az angyal tanítást adott neki saját életmódját és gyermeke nevelését illetően... Ugyanez a tilalom vonatkozott kezdettől fogva a gyermekre is azzal kiegészítve, hogy haját ne vágják le, mert nazireusként Istennek kellett őt szentelni.” – PP 521.

b. Mire figyelmeztet Sámson első nagy hibája? Bír 14:1-3.

„Sámson éppen akkor kötötte sorsát népe ellenségének sorsához, amikor a férfiúi korba lépett; amikor fel kellett volna vennie istenadta tisztét; amikor a leghűségesebben kellett volna szolgálnia Istent. Az, hogy választottjával dicsőítheti-e majd Istent, vagy olyan helyzetbe sodorja magát, amelyben feladatát nem tudja betölteni, nem érdekelte őt. Isten minden dologban bölcsességet ígér azoknak, akik mindenekelőtt az Ő dicsőítésével törődnek, de az öntetszelgők, elbizakodottak számára nincs ilyen ígérete.” – PP 523-524.

„Sokan helytelenül az erősen szenvedélyes embert nagy jellemnek tartják. Pedig valójában gyenge ember az, akit szenvedélye legyőz. Az ember valódi nagyságát a legyőzött indulatok, a féken tartott vágyak nagysága igazolja; de sohasem azok az érzések, amelyek úrrá lesznek az ember fölött...”

Akik kötelességteljesítésük közben kísértetnek meg, biztosak lehetnek abban, hogy Isten megvédelmezi őket; de akik önként szolgáztatják ki magukat a kísértésnek, előbb-utóbb elbuknak.

Akiket Isten bizonyos cél elérésére eszközül akar felhasználni, azokat Sátán minden ereje megfeszítésével igyekszik törbe csalni. Bennünket gyenge pontjainknál támad meg, és jellembeli gyengeségünk által akar uralma alá vonni.” – PP 528-529.

c. Mi történt Sámsonnal, miután megszegte fogadalmát? Bír 16:4, 21. Mennyre bánta meg bűneit? Bír 16:22, 28-30; Zsid 11:32.

„Szenvedésben és megaláztatásban, a filiszteusok játékszereként Sámson jobban megismerte gyengeségét, mint bármikor korábban. Megpróbáltatásai bűnbánatra vezették.” – CC 136.

5. JÓZSEF

- a. Milyen hibákat követett el József és apja, Jákób a többi fiúval szemben? 1Móz 37:2-3. Mit tettek Józseffel testvérei, mivel gyűlölték őt? 1Móz 37:28-36.

„De még ez a szeretet is [Jákób szeretete] baj és fájdalom okozója lett. Nem volt bölcs dolog Jákóbtól, hogy leplezetlenül kivételezett Józseffel. Ezzel többi fiát féltékennyé tette. József nagyon bánkódott, amikor látta bátyjai bűnös életét. Megpróbált szelíden szólni nekik, de még jobban felkeltette gyűlöletüket és haragjukat. Nem tudta elviselni, hogy vétkeznek Isten ellen, és elmondta atyjának ezt a dolgot, remélve, hogy ő majd tekintélyével jobb útra tudja téríteni őket.” – PP 168.

„A rabszolgasors félelmesebb volt, mint a halál. Rémulten könyörgött hol egyik, hol másik bátyjának, de hiába... Megkeményítve szívüket a fiú könyörögésével szemben, átadták őt a pogány kereskedőknek.” – PP 170.

- b. Hogyan változtatta meg Isten József sorsát? Rm 8:28; 1Móz 45:4-8.

„József élete Krisztus életét ábrázolja...

József egyiptomi rabszolgasága által lett a megmentője, szabadítója atyja családjának. Ez a tény azonban semmivel sem teszi kisebbé testvérei vétkét. Éppen így Krisztust ellenségei által történt keresztre feszítése tette az emberiség Megváltójává, az elesett emberi nemzetség Szabadítójává és az egész világ Urává. Gyilkosainak bűne azonban éppen olyan szörnyű és megvetendő marad, mintha Isten gondviselő keze nem fordította volna Krisztus dicsőségére és az emberiség javára az eseményeket.” – PP 198.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan követhetjük inkább Ábel lelki útját, mint Kainét?
2. Mi mutatja meg, hogy keresztények vagyunk, és Noé útján járunk?
3. Mutasd be Jákób győzelmének kulcsát nagy bűne ellenére!
4. Hogyan irányíthatnák a szülők gyermekeiket, hogy elkerüljék Sámson bukását?
5. Hogyan bátoríthat minket az, ahogyan Isten munkálkodott József életében?

NÉZVÉN JÉZUSRA

„Nézzén a hitnek fejedelmére és bevégezőjére Jézusra, aki az előtte levő öröm helyett, megvetve a gyalázatot, keresztet szenvedett, s az Isten királyi székének jobbára ült.” (Zsid 12:2)

„Ha napjainkban Isten Igéjének tanítói jobban felmagasztalnák Krisztus keresztjét, munkájuk sokkal eredményesebb volna. Ha a bűnösöket rávezethetnék, hogy vágyakozó tekintettel nézzenek fel a keresztre; ha csak egyszer megláthatnák a megfeszített Krisztust, akkor felismernék az isteni irgalom mélységét és a bűn szörnyű terhét.” – AT 136.

Javasolt olvasmány: [Bizonyágtételek, 5. kötet, 145-147. \(Tekintsünk Jézusra!\)](#)

Vasárnap

Március 17.

1. FÉLRETÉVE MINDEN AKADÁLYT

a. Mi akadályoz bennünket keresztény életünkben? [Zsid 12:1.](#)

„Irigység, gyűlölet, gyanúsítás, rágalmazás, kapzsiság – olyan terhek, akadályok, amelyeket a kereszténynek el kell vetnie, ha győztesen akarja megfutni pályáját az örök életért. Minden szokást vagy hajlamot, amely bűnre csábít, vagy ségyent hoz Jézusra, le kell vetni, kerüljön bármibe. Senkin sem nyugodhat meg Isten áldása, ha megsérti az igazság örök alapelveit. Ha csak egyetlen bűnt is melengetünk, elegendő arra, hogy jellemünket lealjasítsa, és másokat félrevezessen.” – AT 199-200.

b. Hogyan győzhetjük le a jellemhibákat? [Zsid 12:2.](#)

„Ha Krisztust szemléljük, nagyszerűbb és tisztább képet kapunk Istenről, és eközben jellemünk átalakul. A jóság és az embertársaink iránti szeretet természetünké lesz. Olyan jellemet fejlesztünk, amely Isten jellemének mása. Miközben egyre jobban hasonlítunk Istenhez, egyre többet tudunk felfogni belőle. Egyre inkább közösségre lépünk a mennyei világgal, és képességünk is nő az örökkévalóság gazdagságának, ismereteinek és bölcsességének befogadására.” – KP 246.

2. KRISZTUS ÖRÖME

a. Mi volt Krisztus fő indítéka arra, hogy meghaljon értünk? Zsid 12:2. ur.; Ésa 53:11.

„Azzal, hogy önmagát felajánlotta közbenjáróként az emberiség bűnéért, Krisztus papi hivatalát töltötte be. Ennek jutalmaként megláthatta 'lelke szenvedésének gyümölcsét és megelégedett' (vö.: Ésa 53:11). Krisztus magja örökre meg fogja hosszabbítani napjait a földön.” – FE 402.

„Mi volt az, ami Isten Fiát fáradságos és áldozatos életén át támogatta? Láta lelke munkájának gyümölcseit, és megelégedett. Az örökkévalóságba pillantva látta azok boldogságát, akik az Ő megalázkodása folytán bűnbocsánatot és örök életet nyertek. Hallotta a megváltottak ujjongását. Hallotta énekelni a vére árán megváltottakat. Mózesnek és a Báránynak énekét zengték.” – AT 378.

b. Hogyan követhetjük Krisztus példáját az önmegtágadásban? Zsid 12:3; Mt 16:24.

„Akik a megszentelődés áldásait óhajtják, előbb meg kell tanulniuk, hogy mit jelent az önfeláldozás. Krisztus keresztje az a fűoszlop, amely 'igen-igen nagy örök dicsőséget' hordoz (2Kor 4:17). 'Ha valaki jőni akar én utánam' – mondja Jézus –, 'tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztjét és kövessen engem' (Mt 16:24). Embertársaink iránti szeretetünk mutatja Isten iránti szeretetünket. A türelmes szolgálat szerez a léleknek nyugalmat. Alázatos, szorgalmas és hűséges munka növeli Isten gyermekei jólétét. A Mindenható támogatja és erősíti azt, aki Krisztus útján akar haladni...

Emberek, akik Isten közvetlen közelében éltek, akik inkább feláldozták életüket, mintsem tudatos bűnt kövessenek el; emberek, akiket Isten mennyei világossággal és erővel tüntetett ki, valamennyien beismerték természetük bűnös voltát. Nem bíztak a testben, nem állították, hogy igazak, szentek, hanem egyes-egyedül Krisztus érdemeire, igazságosságára támaszkodtak.” – AT 353.

„Isten most felszólít, hogy egyik kézzel ragadjátok meg hatalmas karját, és a másikkal szeretettel nyúljatok a pusztulásba rohanó emberek után. Krisztus az út, az igazság és az élet. Kövessétek Őt. Ne a test szerint járjatok, hanem a lélek szerint. Tegyetek úgy, amint Ő tett. Isten akarata ugyanis az, hogy szentté legyetek. Az a kötelességetek, hogy végrehajtsátok annak akarátát, aki az Ő dicsőségére tartja fenn életeteket. Ha csak magatokért serénykedtek, mit sem használ nektek. Ha viszont másokért fáradoztok, ha kevesebbet gondoltok magatokkal, és ha buzgóbban Istennek szenteltek mindent, az majd kedvesebb lesz előtte, és gazdag áldásával jutalmaz meg érte.” – 2B 170.

3. AZ APA ÉS GYERMEK KAPCSOLATA

a. Hogyan bánik egy szerető apa a megtévedt gyermekével? [Zsid 12:5-11](#); [Jel 3:19](#).

„Dávid bölcsességet tanult Isten bánásmódjából, és alázatosan meghajolt a Magasságos fenyítése előtt. Nátán prófeta igazsághoz ragaszkodó beszédével felismertette vele bűneit, és segített neki, hogy hátat fordítson azoknak. Dávid szelíden fogadta a tanácsot, és megalázta magát Isten előtt...

Urunk így szól: 'Mindazt, akit szeretek, korholom és megfenyítem' (Jel 3:19). A jelenben ugyan minden feddés inkább szomorúságot okoz, mint örömet, később azonban az igaz élet és béke gyümölcsét hozza annak, aki megszívleli és elviseli. A fenyítéket, bár keserű, az Atya gyengéd szeretete rendelte el, hogy 'szentségének részeseivé legyünk.' – 5B 493.

b. Mi Isten célja a bennünket érő megpróbáltatásokkal? [Mt 5:4](#).

„Nem szíve szerint veri és szomorítja meg [Isten] az embernek fiát' (JerS-ir 3:33). Ha Ő bocsát ránk szenvedést, azok javunkra vannak, hogy általuk megszentelődjünk (Zsid 12:10). Ha mégoly nehéznek és súlyosnak is látszik minden szenvedés, áldására szolgál annak, aki hittel hordozza. Épp az a súlyos csapás, amely látszólag boldogságunkat teszi tönkre, lehet Isten eszköze, hogy szemeinket a menny felé irányítsa. Hányan vannak, akik soha nem ismerték volna meg az Urat, ha a szenvedések nem kényszerítették volna őket arra, hogy Nála keressenek vigaszt!

Az élet megpróbáltatásai Isten munkatársai; az a rendeltetésük, hogy jellemünkben minden tisztátalanságot és durvaságot eltávolítsanak. A faragás és csiszolás, simítás és fényezés mindig fájdalmas. Jellemünket is oly nehéz csiszolni, mint a durva követ; de ezzel válik alkalmassá arra, hogy helyét elfoglalja a mennyei templomban. Értéktelen anyagra nem fordít az Úr olyan nagy gondot, csak a legbecsesebb köveket csiszolja a hely fenségéhez méltóan." – GH 16.

„Isten vezetett át szoros helyeken. Célja volt ezzel, hogy a nyomorúság türelmet teremjen benned, a türelem tapasztalatot, a tapasztalat pedig reményt. Próbát engedett meg, hogy ezeken át tapasztald meg az igaz élet békés gyümölcsseit...

Isten azért vezetett át a nyomorúságon és próbákon, hogy sokkal inkább Őrá támaszkodjál, Benne bízzál, és kevésbé bízz nézeteidben." – 3B 416.

4. TÖREKVÉS A SZENTSÉGRE

a. Mit jelent a szentség és a megszentelődés? 1Thess 4:3-7; 5:23-24.

„Mert ez az Isten akaratja, a ti szentté lételetek’ (1Thess 4:3) – írja Pál apostol. Isten mindazzal, amit gyermekeiért tesz, a gyülekezet megszentelődését célozza. Örök időktől fogva kiválasztotta őket, hogy szentek legyenek. Fiát odaadta érettük a halálba, hogy megszentelődjenek az igazság iránti engedelmisségük által, és megszabaduljanak minden kicsinyességtől. Személyes munkát követel tőlük. Személyes odaadást. Istent hitvallói csak úgy tisztelhetik, ha igyekeznek képére áthasonulni, ha engedelmessé válnak az igazság iránti engedelmeskedésnek. Akkor hirdethetik, mint az Üdvözítő tanúbizonyságai, hogy mit művelt érettük az isteni kegyelem.

Életünk megszentelődését úgy érhetjük el, ha kiéljük a szeretet alapelvét. ’Az Isten szeretet; és aki a szeretetben marad, az Istenben marad és az Isten is őbenne’ (1Jn 4:16). Aki szívbe fogadta Krisztust, vallását tetteivel bizonyítja. Jelleme megtisztul, finomodik, nemesebbé és tökéletesebbé válik. A hittételek tisztasága kapcsolódik szent, igaz életmóddal; az isteni szabályok szent cselekedetekkel.” – AT 352-353.

b. Mi az egyik fő eszköze a megszentelődésünknek? Jn 17:17.

„Mivel a sötétség állandóan növekszik és a tévelygések folyton szaporodnak, igyekezzünk mind alaposabban megismerni az igazságot, hogy módunkban álljon álláspontunkat a Szentírás kijelentéseivel alátámasztani.

Szenteljen meg minket az igazság. Ajánljuk fel magunkat teljesen Istennek és éljük ki szent hitvallásunkat, hogy Isten minél több világosságot áraszt-hasson ránk, hogy az Ő világosságában láthassuk a világosságot és az Ő ereje erősítsen meg minket is.” – TL 91-92.

„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által. A Szentírás a jellem átalakításának sarkalatos eszköze. Krisztus így imádkozott: ’Szenteld meg őket a te igazsággal: a te igéd igazság’ (Rm 10:17; Jn 17:17). Isten Igéje, ha kutatjuk és hallgatunk rá, szívünkben munkálkodva leigazza minden szentségtelen jellemvonásunkat. A Szentlélek szól hozzánk, hogy ráébresszen bűneinkre. A hit pedig, amely szívünkben ébred, a Krisztus iránti szeretettől áthatva cselekszik, és kialakítja bennünk – testünkben, lelkünkben és értelmünkben – Krisztus képességét. Ekkor már Isten felhasználhat bennünket akaratának végrehajtására. Az erő, amit kaptunk, belülről kifelé hat, és arra indít, hogy közölkjünk másokkal a megismert igazságot.” – KP 61-62.

5. A SZENTLÉLEK ÉS A MEGSZENTELŐDÉS

a. Hogyan részesülhet életünk Krisztus igazságában? Mt 5:6; Zsid 10:37-39.

„Az érdemtelenység érzése az igazság éhezésére és szomjazására készíteti a szívet, amely nem csalódhat ebben a vágyakozásban. Aki helyet enged szívében Jézusnak, az megismeri szeretetét. Isten mindenkit megelégit, aki jellemének képmását akarja magára öltetni. A Szentlélek mindig megsegíti a Jézusra tekintő lelket, megmutatja neki Krisztus dolgait. Ha a tekintet Krisztusra szegeződik, a Lélek nem szűnik meg munkálkodni, amíg az ember át nem alakul az Ő képére. A tiszta szeretet megtisztítja és nagylelkűvé teszi az embert magasabb tudásra, a mennyei dolgok alaposabb ismeretére teszi alkalmassá, hogy elérhesse a teljességet. 'Boldogok, akik éheznek és szomjúhozják az igazságot: mert ők megelégtetnek' (Mt 5:6).” – JÉ 248.

„Ha hitszemünket szilárdan Jézusra szegezzük, megerősödünk. Isten a legdrágább kijelentésekkel fogja megajándékozni éhező, szomjazó népét. Krisztust személyes Megváltónak ismerik meg. Amikor Igéjével táplálkoznak, rájönnek, hogy az lélek és élet. Az Ige lerombolja a természetes, földi természetet, és új életet ad Krisztus Jézusban. A Szentlélek Vigasztalóként hat a lélekre. Kegyelmének átalakító ereje által Isten képmása formálódik a tanítványban: új teremtés lesz. Szeretet veszi át a gyűlölet helyét, a szív isteni hasonlatosságot nyer. Ezt jelenti élni 'minden igével, amely Istennek szájából származik' (Jn 4:4). Ez a Kenyér evése, amely a mennyből száll alá.” – JÉ 326.

„A bűnnel szemben, bárhol van is, 'a mi Istenünk megemésztő tűz' (Zsid 12:29). Mindazokban, akik alávetik magukat hatalmának, Isten Lelke megemészteti a bűnt. De ha az ember ragaszkodik a bűnhöz, azonosul is vele. Azután pedig Isten dicsősége, amely elpusztítja a bűnt, el kell, hogy pusztítsa a bűnöst is.” – JÉ 80.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Mik akadályozhatják a halhatatlanságért folytatott küzdelmemet?
2. Hogyan lehetek részese annak az örömnak, amely Krisztust is buzdította, míg itt volt a földön?
3. Mutasd be a kiegyensúlyozott, szerető és jó apa felelősségét!
4. Mi történik, ha elmélyedünk a Szentírásban, és alkalmazzuk annak tanítását?
5. Miért nagyon fontos – mégis olyan ritka – manapság a tisztelet és az istenfélelem?

INTELMEK, FIGYELMEZTETÉSEK

„Annakokáért Jézus is, hogy megszentelje az ő tulajdon vére által a népet, a kapun kívül szenvedett. Menjünk ki tehát ő hozzá a táboron kívül, az ő gyalázatát hordozván.” (Zsid 13:12-13)

„Krisztusnak mint helyettesünknek Jeruzsálem határain kívül kellett szenvednie. A kapun kívül halt meg, ott, ahol a gonosztevőket és a gyilkosokat szokták kivégezni. Mély értelme és nagy jelentősége van ezeknek a szavaknak: 'Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká lévén érettünk' (Gal 3:13).” – JÉ 649.

Javasolt olvasmány: [Boldog Otthon, 375-380. \(A vendégszeretet\)](#)

Vasárnap

Március 24.

1. TESTVÉRI SZERETET

a. Mi volt az efézusi gyülekezet konkrét problémája? [Jel 2:4-5.](#)

„Az egyház tagjai gondolatban és cselekedetben egyek voltak. A Krisztus iránti szeretet alkotta azt az aranyláncot, amely összekötötte őket. Igyekeztek az Urat minél tökéletesebben megismerni, és életükben Krisztus öröme és békéje nyilvánult meg. Látogatták az árvákat és özvegyeket nyomorúságukban; tartózkodtak a világ szennyétől...

Idővel azonban lanyhult a hívők buzgalma, és az egymás iránti szeretet is mindjobban csökkent. Elhidegülés volt tapasztalható az egyházban. Egyesek elfeledkeztek arról, hogy milyen csodálatos körülmények között fogadták el az igazságot. Lassan-lassan kidőltek a régi zászlóvivők. Az ifjabb munkások közül sokan, akik hivatva lettek volna megosztani az úttörők terheit, miáltal bölcs vezetőkké fejlődhettek volna, ráuntak a gyakran megismételt igazságokra. Igyekeztükben, hogy valami újat, meglepőt hozzanak, megkíséreltek új tantételeket bevezetni, amelyek ugyan a kedélyekre jobban hatottak, de nem egyeztek az evangélium alapelveivel.

A hamis tanok megvitatása, kényszerítése véleménykülönbségeket eredményezett, és sokak tekintetét elvonta Jézusról, hitük megkezdőjéről és bevégezőjéről. A jelentéktelen pontok megvitatása, valamint az elmélkedés emberi képzelet szülte kellemes mesék felett, sok időt vett igénybe, amelyet az evangélium hirdetésére kellett volna fordítani.” – AT 364.

2. A KERESZTÉNYI VENDÉGSZERETET

a. Milyen keresztény jellegzetességet emelt ki Pál apostol? Tit 1:7-8; Zsid 13:1-2.

„A vendégszeretet a Szentlélek által adott felsorolások között áll a gyülekezetben felelősséget viselő személy jellemzőjeként. A felhívást az egész gyülekezet kapja: 'Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárkodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai' (1Pt 4:9-10).

E figyelmeztetéseket nagyon elhanyagolták. Az igazi vendégszeretetet még a magukat keresztényeknek vallók is alig gyakorolják. A vendégszeretet alkalmait még népünk között sem tekintik olyan kiváltságnak és áldásnak, amilyennek kellene. Túl kevés a társas hajlandóság és készség arra, hogy minden pénzzavar vagy hivalkodás nélkül helyet adjanak két vagy három személlyel többnek a családi asztalnál...

Istennek nem tetszik az az önző érdek, amit oly gyakran így hangoztatnak: 'én és az én családom'...

Ha a vendégszeretet meghal, szívünk megbénul az önzéstől.” – BO 375-377.

b. Említs meg két ószövetségi példát a keresztényi vendégszeretetre! 1Móz 18:1-8; 19:1-3.

„A Biblia nyomatékosan beszél a vendégszeretet gyakorlásáról. A vendégszeretetet nem csupán kötelességünknek mondja, hanem e kegyelmi ajándék sok szép példáján bemutatja az általa nyújtott áldásokat. Ezek közül legelső Ábrahám tapasztalata...

Az udvarias előzékenységek effajta cselekedetét Isten elég fontosnak találta ahhoz, hogy feljegyezzék Igéjében; és több mint ezer évvel később az ihletett apostol is hivatkozik rá: 'A vendégszeretetről el ne felejtkezzetek, mert ez által némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégelték meg' (Zsid 13:2).

Az Ábrahámnak és Lótnak adott kiváltságot tőlünk sem tagadják meg. Amikor Isten gyermekei iránt kifejezzük vendégszeretetünket, mi is Isten angyalait fogadjuk be otthonunkba. Az angyalok emberi formában ma is betérnek a családokhoz, akik megvendégelik őket. A keresztényeket, akik Isten orcájának világosságában élnek, mindig láthatatlan angyalok kísérik, és e szent lények áldást hagynak maguk után otthonunkban.” – BO 375.

3. A HÁZASSÁG BECSÜLETE

a. Mikor hozta létre Isten a házasság intézményét? 1Móz 1:26-28; 2:18, 21-24. Hogyan áldotta meg Krisztus a házasságot földi szolgálata idején? Jn 2:1-5.

„Isten adta össze az első házaspárt. Ennek az intézménynek a szerzője tehát a világegyetem Teremtője. 'Tisztességes... a házasság' (Zsid 13:4). Ez volt Isten egyik első ajándéka az embernek, és ez egyike annak a két intézménynek, amelyet Ádám a bűnbeesés után magával vitt az Éden kapuin túlra. Amikor az ember felismeri és követi a mennyei elveket ebben a kapcsolatban, a házasság áldás; őrzi az emberiség tisztaságát és boldogságát, kielégíti az ember társas igényét, nemesíti testi, értelmi és erkölcsi természetét.

Krisztus, aki Évát hitvestársként adta Ádámnak, első csodáját egy menyegzőn vitte véghez. Nyilvános működését menyegzőn kezdte, ahol barátok és rokonok együtt örvendeztek. Ezzel szentesítette a házasságot, és egyben elismerte mint olyan intézményt, amelyet Ő maga alapított...

Krisztus megtisztelte a házastársi viszonyt azzal is, hogy a közte és megváltottai közötti kapcsolat egyik jelképévé tette. Ő maga a vőlegény, az egyház a menyasszony, akiről mint választottjáról ezt mondja: 'Mindenestől szép vagy, én mátkám, és semmi szeplő nincs benned!' (ÉnÉn 4:7.)" – BO 25-26.

„Krisztus... az első csodáját egy menyegző alkalmával művelte. Ezáltal jelentette ki a világnak, hogy a házasság, ha tisztán és szeplőtlenül megőrizzük, szent intézmény." – BO 289.

b. Mit mondott Krisztus a farizeusoknak, amikor a válással kapcsolatban kértezték? Mt 19:1-8. Meddig tartson a házassági fogadalom? Rm 7:1-3; 1Kor 7:39; Mal 2:14-16.

„Az ifjú elmében a házasság érzelmes rajongással van felruházva és nehéz megfosztani e sajátosságától, amellyel a képzelet beborítja azt, és nehéz bevésni az elmébe a házassági fogadalomba foglalt súlyos felelősség érzetét. Ez a fogadalom oly köteléssel kapcsolja össze két egyén sorsát, amit csak a halál keze tud elvágni.

Minden házassági fogadalmat komolyan meg kell fontolni, mert a házasság egész életre szóló lépés. A férfi és a nő egyaránt komolyan fontolja meg, hogy tud-e ragaszkodni egymáshoz az élet viszontagságain keresztül, míg mindketten élnek." – BO 288.

4. A HŰ VEZETŐK TISZTELETE

a. **Hogyan tekintsenek az egyháztagok a hű vezetőikre a Szentírás szerint? Zsid 13:7; 1Thess 5:12-13.**

„A Biblia különösképpen arra tanít bennünket, óvakodjunk megvádolni azokat, akiket Isten követeként hívott el ezen a földön. Péter apostol az elhagyott bűnösök osztályáról beszélve ezt mondja: 'Vakmerők, akik a méltóságokat káromolni nem rettegnek: Holott az angyalok, akik erőre és hatalomra nézve nagyobbak, nem szólnak azok ellen az Úr előtt káromló ítéletet' (2Pt 2:10-11). Pál apostol pedig, mikor oktatásában azokról beszél, akiket az egyház élére vezetőkként helyeztek, azt mondja: 'Presbiter ellen vádat ne fogadj el, hanem csak két vagy három tanúbizonyságra' (1Tim 5:19). Az, aki népe tanítóinak és vezetőinek súlyos felelősségét emberekre helyezte, számon kéri népétől szolgálival szembeni magatartását. Meg kell becsülnünk és meg kell adnunk minden tiszteletet azoknak, akiket Isten tisztséggel tisztelt meg.” – PP 347-348.

b. **Amikor Áron és Mirjam fellázdak Mózes vezetése ellen, hogyan bánt velük Isten? 4Móz 12:1-10; 2Móz 20:12.**

„Az az ítélet, amely meglátogatta Miriámot, mindazokat megdorgálja, akik helyet adnak szívükben a féltékenységnek, az irigységnek és zúgolódásnak azok ellen, akiknek a vállára helyezte Isten az Ő munkájának terhét.” – PP 348.

„A szülők a szeretet és a tisztelet olyan mértékére jogosultak, ami nem illet meg senki más személyt. Maga Isten, aki felelősséget helyezett rájuk azokért a lelkekért, akiket gondjaikra bízott, úgy rendelkezett, hogy a gyermek életének korai időszakában a szülők Isten helyét töltsék be. Azok a gyermekek, akik elvetik, megvetik szüleik jogos tekintélyét és hatalmát, tulajdonképpen Isten tekintélyét és hatalmát vetik meg. Az ötödik parancsolat nemcsak azt követeli meg a gyermekektől, hogy adják meg szüleiknek a köteles tiszteletet és engedelmisséget, hanem azt is, hogy szeressék szüleiket, legyenek hozzájuk gyengédek, könnyítsék terheiket, őrizzék és óvják meg tekintélyüket és öreg korukban támogassák és vigasztalják őket. Ez a parancsolat magában foglalja a lelkészek, sőt az uralkodók és mindazok iránti tiszteletadást is, akiknek Isten tekintélyt és hatalmat adott mások, elsősorban a gyermekek és az ifjak felett.” – PP 264.

c. **Milyen bibliai kijelentést felejt el furcsa módon túl gyakran a modern társadalom? Miért? Zsid 13:17-18; 3Móz 19:32.**

„Gyakran olyanok fölé helyezed nézeteidet, akiknek sokkal több a tapasztalata, és akik sokkal képzetebbek, hogy irányítsanak és tanácsoljanak, mint te.” – 2B 163.

5. JÉZUS SOHA NEM VÁLTOZIK

a. Mi van megírva Krisztus két természetéről? Ésa 9:6; Jn 1:1-3, 14; Zsid 1:1-3, 6-10.

„Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lény pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmességre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmeskedni tudjunk. Krisztus volt az, aki a hóreb-hegyi csipkebokorból így szólt Mózeshez: 'VAGYOK AKI VAGYOK... Így szólj Izrael fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok' (2Móz 3:14). Ez volt Izrael szabadulásának záloga. Amikor mint 'emberekhez hasonló' (Fil 2:7) jelent meg, ugyancsak ezt mondta magáról: VAGYOK. A betlehemi gyermek, a szelíd és alázatos Üdvözítő: Isten, aki 'megjelent testben' (1Tim 3:16). Nekünk pedig ezt mondja: 'Én VAGYOK a jó Pásztor' (Jn 10:11). 'Én VAGYOK amaz élő Kenyér' (Jn 6:51). 'Én VAGYOK az út, az igazság és az élet' (Jn 14:6). 'Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön' (Mt 28:18). Én VAGYOK minden ígéret biztosítója. Én VAGYOK, ne féljete! 'Velünk az Isten' (Mt 1:23) – ez a záloga büntől való szabadulásunknak. Ezért bízhatunk abban, hogy erőt kapunk a menny törvénye iránti engedelmességhez.” – JÉ 16.

b. Vajon Krisztus elveszítette isteni tulajdonságait emberré válásakor? Mutasd be! Mal 3:6; Zsid 13:8; Jak 1:17.

„Isten mindig is volt. Ő a nagy VAGYOK. A zoltáríró kijelenti: 'Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten' (Zsol 90:2). Ő a magasztos és fennkölt, aki az örökkévalóságban lakik... Ő végtelen és mindenütt jelenvaló. A mi szavaink nem írhatják le az Ő nagyságát és fenségét.” – MM 92.

SZEMÉLYES ÁTTEKINTŐ KÉRDÉSEK

1. Hogyan kerülhetem el az Efézusban történeteket?
2. Miért nagyon értékes a gyülekezetben a vendégszeretet?
3. Mit kell tudnunk a házasságról, ha komolyan vesszük a Szentírás kijelentéseit?
4. Mutasd be, hogy mire terjed még ki az ötödik parancsolat!
5. Miért nagyon fontos számunkra, hogy megértsük Krisztus két természetét?

1. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 11-18. (Velünk az Isten)

„És annak nevét Immánuelnek nevezik, ami azt jelenti: Velünk az Isten” (Mt 1:23). „Az Isten dicsőségének ismerete” látható „Jézus Krisztus arcán” (Vö. 2Kor 4:6). Az Úr Jézus Krisztus örök időktől fogva egy az Atyával. „Isten képmása”, az Ő nagyságának, fenségének visszatükrözője - az Ő „dicsőségének világotlása” (Vö. 2Kor 4:4.6). Jézus azért jött földünkre, hogy ezt a dicsőséget kinyilatkoztassa. Eljött a bűn sötétjében bolyongó világunkba, hogy bemutassa Isten szeretetének világosságát - hogy legyen „VELÜNK AZ ISTEN”. Ezért jövendölték róla, hogy „nevét Immánuelnek nevezik”.

Jézus eljött, hogy közöttünk lakozzék, s kinyilatkoztassa az Atyát mind az emberek, mind az angyalok előtt. Ő Isten Igéje volt - Isten gondolatait tette érthetővé. Tanítványaiért mondott imájában így szólt: „Megismertetem ővelük a Te nevedet” (Jn 17:26) - „irgalmas és kegyelmes Isten, késedelmes a haragra, nagy irgalmasságú és igazságú” (2Móz 34:6) -, „hogy az a szeretet legyen őbennük, amellyel engem szeretted, és én is őbennük legyek” (Jn 17:26). De ez a kinyilatkoztatás nem csupán földi gyermekeinek szól. Kicsiny világunk az egész mindenség tankönyve. Isten kegyelmének csodálatos terve, a megváltó szeretet titka az a tantárgy, amelybe „angyalok vágyakoznak betekinteni” (1Pt 1:12), és amelyet végtelen időközön át kutatni fognak. Mind a megváltottak, mind az el nem bukott lények számára Krisztus keresztye lesz az ismeret és a dicséret forrása. Meglátszik majd, hogy a Jézus arcán ragyogó dicsőség az önfeláldozó szeretet fénye. A Kálváriáról áradó világosságban látható meg, hogy az önmegtagadó szeretet törvénye az élet törvénye a föld és a menny számára egyaránt; s hogy Isten szívében van a forrása annak a szeretetnek, amely „nem keresi a maga hasznát” (1Kor 13:5); és hogy a szelíd, alázatos Jézus a megközelíthetetlen világosságban lakozó Atya jellemét mutatta be.

Kezdetben a teremtés egész műve Istent nyilatkoztatta ki. Krisztus volt az, aki kiterjesztette az eget és lerakta a föld alapjait. Az Ő keze

függesztette helyükre a térben a világokat, és Ő formálta meg a mező virágait. Ő az, „aki hegyeket épít erejével” (Zsolt 65:7), „akié a tenger és Ő alkotta is azt” (Zsolt 95:5). Ő halmozta el a földet szépséggel, Ő töltötte meg a levegőt dallammal, és Ő írta oda mindenre a földön, a levegőben és az égbolton az Atya szeretetének üzenetét.

A bűn megrontotta Isten tökéletes művét, de az Ő kezeírása továbbra is olvasható rajta. A teremtett dolgok még mindig hirdetik kimagasló voltánuk dicsőségét. Nincs sehol semmi - az önző emberi szíven kívül -, ami önmagának élne. A levegőben röpködő madarak közt, a földön nyüzsgő állatok közt egy sincs, amely ne szolgálná mások életét. Az erdő minden levele, a pázsit minden fűszála betölti rendeltetését. Minden egyes fa, bokor és fűszál olyan életelemet áraszt magából, amely nélkül sem ember, sem állat nem élhet; az ember és az állatvilág viszont a fák, bokrok és fűszálak életét szolgálja. A virágok illatot árasztanak és áldásul tárják fel szépségüket a világnak. A Nap világok ezreinek örömére ontja sugarait. Az óceán - forrásaink és kútjaink éltetője - magába fogadja a föld összes folyamát, de csak azért, hogy továbbadja. A tengerből felszálló pára záporként hull vissza: megöntözi a földet, hogy belőle élet sarjadhasson.

A dicsőség angyalai abban találják örömeiket, hogy adhatnak: szeretetet adnak, és fáradhatatlanul örködnék azok felett, akik elbuktak és szentség híján vannak. A mennyei lények szeretnének közel férkőzni az emberek szívéhez. Az odafennvaló világból fényt hoznak a sötét földre. Gyöngéd, türelmes szolgálatuk által igyekeznek hatni az emberi lélekre, hogy az elveszetteket Krisztussal olyan közösségbe hozzák, amely még annál is szorosabb, mint ami őket Krisztushoz fűzi.

A kevesebbet mondó példák után azonban szemléljük Istent Jézusban. Jézusra tekintve láthatjuk: Istenünk dicsősége abban áll, hogy adhat. „Semmit sem cselekszem magamtól” (Jn 8:28) - mondta Krisztus. „Elküldött engem amaz élő Atya, és én az Atya által élek” (Jn 6:57). „Én nem keresem az én dicsőségemet” (Jn 8:50), hanem annak dicsőségét, aki elküldött engem (Vö. Jn 7:18!). E szavak elének tárják azt a hatalmas elvet, amely az élet törvénye az egész világegyetem számára. Krisztus mindent Istentől kapott, de azért kapta, hogy továbbadja. Az összes teremtett lényért szolgálatot végez a mennyben, így az Atya élete a szeretett Fiún keresztül árad mindenekhez, s a Fiú által tér vissza a dicséret és boldog

szolgálat szeretettel telt folyama mindenek hatalmas Forrásához. Így zárul Krisztusban az áldások körforgása, amely szemlélteti a nagy Adományozó jellemét - az élet törvényét.

Ezt a törvényt a mennyben áthágták. A bűn gyökere az önzés. Lucifer, az oltalmazó kérub első kívánt lenni a mennyben. Kezébe akarta ragadni a mennyei lények feletti hatalmat, hogy elfordítsa őket Teremtőjüktől és a maga számára nyerje meg hódolatukat. Ezért hamis színben tüntette fel Istent: azzal vádolta, hogy öndicsőítésre vágyik. A Teremtőt - Aki maga a szeretet - Lucifer a saját gonosz tulajdonságaival akarta felruházni. Így csapta be az angyalokat, és így vezette félre az embereket is. Rávette őket arra, hogy kételkedjenek Isten szavában, és ne bízzanak jóságában. Mivel Isten az igazságszolgáltatás és a félelmetes fenség Istene, Sátán azon mesterkedett, hogy szigorúnak és kérlelhetetlennek lássák Őt. Így vonta az embereket a maga oldalára Isten elleni lázadásában; és a világra ráborult a szomorúság éjszakája.

A hamis istenismeret homálya ülte meg a Földet. Hogy a sötét árnyat eloszlassa a fény, és a világ visszatérjen Istenhez, meg kell törni Sátán megtévesztő hatalmát. Ehhez nem lehet kényszerrel alkalmazni. Az erőszak ellenkezik Isten kormányzatának elveivel. Isten csak szeretetből fakadó szolgálatot kíván, a szeretetet pedig nem lehet megparancsolni, nem lehet erőszakkal, tekintéllyel kikényszeríteni. Szeretetet csak szeretet ébreszthet. Istent ismerni annyit jelent, mint szeretni Őt. Be kell mutatni jellemét, mint Sátán jellemének ellentétét. Ezt pedig az egész világmindenségben csak egyetlen lény tehette meg. Csak az mutathatta be Isten szeretetét, aki ismerte annak magasságát és mélységét. Az Igazság Napjának kell felragyognia a világ sötét éje felett, „és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt” (Mal 4:2).

Megváltásunk terve nem Ádám bukása után - mint utólagos megoldás - jött létre. A megváltás terve „ama titoknak kijelentése” volt, „mely örök időtől fogva el volt hallgatva” (Róm 16:25). A megváltás terve azokat az elveket tárta fel, amelyek Isten trónjának alappillérei voltak öröktől fogva. Isten és Krisztus kezdettől tudtak Sátán hitehagyásáról, és arról, hogy az ember is bűnbe esik a lázadó megtévesztő befolyása következtében. Nem Isten akarta a bűnt, de látta előre, hogy lesz, és gondoskodott ennek a rettenetes veszedelemnek a legyőzéséről. Oly nagy volt a világ iránti szeretete, hogy elkötelezte magát egyszülött Fia feláldozására, „hogy

valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3:16).

Lucifer ezt mondta: „az Isten csillagai fölé helyezem ülőszékemet [...] és hasonló leszek a Magasságoshoz” (Ésa 14:13-14). Krisztus azonban „mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő, hanem önmagát megüresíté, szolgálai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén” (Fil 2:6-7).

Ez önkéntes áldozat volt. Jézus Atyja mellett maradhatott volna, megtarthatta volna mennyei dicsőségét s az angyalok hódolatát. Mégis elhatározta, hogy leteszi jogarát Atyja kezébe, elhagyja a mindenség trónját, hogy világosságot hozzon a sötétségben ülőknek és életet adjon az elveszendőknek.

Mintegy kétezer évvel ezelőtt titkot hordozó szózat hangzott a mennyben Isten trónjáról: „Ímé jövök!” (Zsolt 40:8). „Áldozatot és ajándékot nem akartál, de testet alkottál nekem [...] Ímé itt vagyok (a könyv fejezetében írva vagyom rólam), hogy cselekedjem, óh Isten a te akaratodat” (Zsid 10:5-7). Ezek a szavak hirdették meg annak a tervnek a beteljesedését, amely örök időktől fogva rejtve volt. Elérkezett az ideje, hogy Krisztus világunkba jöjjön és testet öltjön. Ő mondta: „testet alkottál nekem” (Zsid 10:5). Ha abban a dicsőségben jelenik meg, amely az Övé volt Atyja oldalán a világ létezése előtt, nem viselhettük volna el jelenlétének fényét. Hogy szemlélhessük Őt, és ne semmisüljünk meg, eltakarta dicsőségét. Istenségét emberi természet fedte, - láthatatlan dicsőségét látható emberi formába rejtette.

E nagyszerű tervnek voltak előrevetített árnyékai: a jelképek és a szimbólumok. Az égő csipkebokor, amelyben Krisztus Mózesnek megjelent, Istent nyilatkoztatta ki. Az Istenség bemutatására választott szimbólum csak egyszerű bokor volt, amin látszólag nem volt semmi figyelemre méltó, - mégis magába rejtette a Végtelent. Az örök irgalmú Isten a legszerényebb jelképbe burkolta dicsőségét, hogy Mózes meg ne haljon, amikor rátekin. Ugyanígy érintkezett Isten Izraellel nappal felhőoszlopban, éjjel tűzoszlopban; kinyilatkoztatta akaratát az embereknek, és megismertette velük kegyelmét. Isten elrejtette dicsőségét, eltakarta fenséges ragyogását, hogy a véges ember gyöngye szemével rátekinthessen. Krisztusnak „a mi nyomorúságos testünk”-ben (Fil 3:21) kellett eljőnie, „emberekhez hasonlóvá lévén” (Fil 2:7). A világ szemében nem volt ékessége, ami miatt vonzódtak volna hozzá, mégis

Ő volt a testet öltött Isten, a menny és a föld világossága. Dicsőségét eltakarta, nagyságát és fenségét elrejtette, hogy közelébe juthasson a szomorú, megkísértett embernek.

Isten Mózes által parancsot adott Izraelnek: „készítsenek nékem szent hajlékot, hogy őköztök lakozzam” (2Móz 25:8), és a szentélyben, népe között lakozott. A pusztában, fáradságos vándorlásuk egész ideje alatt velük volt jelenlétének szimbóluma. Hasonlóképpen állította fel szentélyét Krisztus az emberiség táborának közepén. Sátorát az emberek sátrai mellé helyezte, hogy közöttük lakhasson, s hogy megismertesse velük isteni jellemét és életét. „És az Ige testté lett és lakozék miközöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki tejes vala kegyelemmel és igazsággal” (Jn 1:14). (A görög szövegben: „És az Ige testté lett és közöttünk sátorozék” olvasható. Erre épül a bibliai idézetet megelőző mondat - a ford.)

Mivel Jézus lejött a földre és köztünk élt, tudjuk, hogy Isten ismeri megpróbáltatásainkat, és együtt érez velünk fájdalmainkban. Ádám minden leszármazottja tudatában lehet annak, hogy Teremtőnk a bűnösök barátja. Minden kegyelmet hirdető tanítás, minden örömről szóló ígélet, minden szeretetből fakadó cselekedet, a Megváltó földi életének egész isteni vonzereje azt hirdeti, hogy „velünk az Isten” (Mt 1:23).

Sátán úgy tünteti fel Isten törvényét, a szeretet törvényét, mintha az önzés törvénye volna. Azt állítja, hogy lehetetlen engedelmeskednünk a törvény előírásainak. Sátán a Teremtőt vádolja összeüleink bukásáért, s az abból származó minden nyomorúságért. Ráveszi az embereket arra, hogy Istent tekintsék a bűn, a szenvedés és a halál szerzőjének. Jézus feladata volt az, hogy ezt a csalást leleplezze. Mint közülünk való adott példát az engedelmességre. Ezért magára öltötte emberi természetünket és osztozott sorsunkban. „Mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz” (Isid 2:17). Ha bármi olyat kellene elviselnünk, amiben Jézusnak nem volt része, akkor Sátán azt állíthatná, hogy Isten ereje nem elégséges számunkra. Ezért Jézus „megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan” (Zsid 4:15). Kiállt minden olyan próbát, amely minket is érhet, és maga részére nem vett igénybe olyan erőt, amelyet Isten nem kínál nekünk is ingyen. Emberként találkozott a kísértéssel, és legyőzte azt az Istentől kapott erő által. Így szól: „Hogy tejesítsem a te akaratodat; ezt kedvelem, én Istenem, a te törvényed keblem közepette

van” (Zsolt 40:9). Amikor széjjeljárt, hogy jót tegyen, és meggyógyította mindazokat, akiket meggyötört a Sátán, világosan bemutatta az embereknek Isten törvényének jellegét és a maga szolgálatának mibenlétét. Élete tanúsítja, hogy mi is engedelmeskedhetünk Isten törvényének.

Ember volta az emberi család közösségébe vonta Krisztust, isteni lénye pedig Isten trónjához kapcsolta. Mint ember Fia, példát adott az engedelmességre; mint Isten Fia, erőt ad, hogy engedelmeskedni tudjunk. Krisztus volt az, aki a Hóreb-hegyi csipkebokorból így szólt Mózeshez: „VAGYOK AKI VAGYOK (...) Így szólj Izrael fiaihoz: A VAGYOK küldött engem tihozzátok” (2Móz 3:14). Ez volt Izrael szabadulásának záloga. Amikor mint „emberekhez hasonló” (Fil 2:7) jelent meg, ugyancsak ezt mondta magáról: VAGYOK. A betlehemi gyermek, a szelíd és alázatos Üdvözítő: Isten, aki „megjelent testben” (1Tim 3:16). Nekünk pedig ezt mondja: „Én VAGYOK a jó Pásztor” (Jn 10:11). „Én VAGYOK amaz élő Kenyér” (Jn 6:51). „Én VAGYOK az út, az igazság és az élet” (Jn 14:6). „Nékem adatott minden hatalom mennyen és földön” (Mt 28:18). Én VAGYOK minden ígéret biztosítója. Én VAGYOK, ne féljete! „Velünk az Isten” (Mt 1:23) - ez a záloga bűntől való szabadulásunknak. Ezért bízhatunk abban, hogy erőt kapunk a menny törvénye iránti engedelmességhez.

Amikor Krisztus megalázkodott, hogy emberi természetet öltön magára, olyan jellemről tett tanúságot, amely Sátán jellemének az ellentéte. Ám még ennél is mélyebbre ereszkedett a megalázkodás ösvényén. „És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig” (Fil 2:8). Amiképpen a főpap levetette a méltóságát kifejező ékes ruhát, és mint egyszerű pap fehér golycsban folytatta szolgálatát, akképpen Krisztus is szolgáló formát öltött, s úgy hozott áldozatot. Ő volt a pap, és Ő volt az áldozat is. „És ő megsebesített bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van” (Ésa 53:5).

Krisztussal úgy bántak, ahogy mi megérdemelnénk, hogy mi olyan bánásmódban részesüljünk, amelyet Ő kapott. Elítélték Őt a mi bűneinkért, amelyekben semmi része sem volt, hogy mi felmentést kapjunk az Ő igazságáért, amelyben nekünk semmi részünk nincs. Elszenvetted a mi halálunkat, hogy mi elnyerhessük az Ő életét, „[...] és az Ő sebeivel gyógyulánk meg” (Ésa 53:5).

Amit Krisztus megvalósított életével és halálával, az sokkal több, mint a bűn okozta rontás meggyógyítása. Sátán célja az volt, hogy az embert örökre elszakítsa Istentől, de Krisztusban szorosabb egységbe jutunk Istennel, mintha sohasem buktunk volna el. Az Üdvözítő felvette emberi természetünket, s ezzel olyan kötélekkel fűzte magát az emberiséghez, amit többé széttépni nem lehet. Örökre magához kötözött minket. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta” (Jn 3:16). Nemcsak azért adta, hogy bűneinket hordozza és mint áldozat meghaljon értünk, hanem Isten odaajándékozta Krisztust az elbukott emberiségnek. Hogy biztosítson változhatatlan béke-szándékáról, egyszülött Fiát adta, hogy Krisztus egygé váljon az emberi családdal, s örökre megtartsa emberi természetét. Ez a záloga annak, hogy Isten megtartja szavát. „Mert egy gyermek születik nekünk, fiú adatik nekünk, és az uralom az ő vállán lészen” (Ésa 9:6). Fiának személyében Isten örökbe fogadta az emberi természetet, és a legmagasabbra, a mennybe helyezte. Az „embernek Fia” az, akivel megosztja a világmindenség trónját. Az „embernek Fia” az, akit „csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévalóság atyjának, békesség fejedelmének” (Ésa 9:6) hívnak. A VAGYOK az összekötő kapocs Isten és az emberiség között, és kezével mindkettőt átfogja. Ő, aki „szent, ártatlan, szeplőtelen, a bűnösöktől elválasztott” (Zsid 7:26), nem szégyell minket testvéreinek nevezni (Lásd: Zsid 2:11!). Krisztusban egyesül a földi és a mennyei család. A megdicsőült Krisztus a mi testvérünk. Az emberiség magába zárja a mennyet, a Végtelen Szeretet pedig keblére öleli az emberiséget.

Isten ezt mondja népéről: „mint korona-kövek ragyognak az ő földén. Óh, mily nagy az ő jósága és mily nagy az ő kedvessége!” (Zak 9:16-17). A megváltottak megdicsőítése Isten irgalmának örök bizonyítéka. „A következő időkben” megmutatja „az Ő kegyelmének felséges gazdagságát hozzánk való jóságából a Krisztus Jézusban”(Ef 2:7). „Azért, hogy megismertettessék [...] a mennybeli fejedelemségekkel és hatalmasságokkal [...] az Istennek sokféle bölcsessége, amaz örök eleve-elvégezés szerint, amelyet megcselekedett a Krisztus Jézusban, a mi Urunkban” (Ef 3:10-11).

Krisztus megváltói munkája igazságot szolgáltat Isten uralmának. Megtudja a világ; hogy a Mindenható, a szeretet Istene. Sátán vádjai alaptalanoknak bizonyulnak; jelleméről lehullik a lepel. A lázadás

soha többé nem ismétlődhet meg. Bűn soha többé nem hatolhat be a világegyetembe. A hitehagyás ellen mindenki örökre biztosítva van. Az önfeláldozó szeretet eltéphetetlen köteléssel egyesíti a föld és a menny lakóit Teremtőjükkel.

A megváltás munkája befejeződik. Ott, ahol eláradt a bűn, Isten kegyelme még bőségebb lesz. A földet - amit Sátán magának igényel - Isten nemcsak megváltja, hanem meg is dicsőíti. A mi kis világunk, amely a bűn átka miatt az egyetlen sötét folt az Ő dicső teremtésén, a világegyetem minden más világát felülmúló megbecsülésben részesül. Itt, ahol Isten Fia emberi testben sátorozott, ahol a dicsőség Királya élt, szenvedett és meghalt, - amikor mindent megújít - itt lesz „Isten sátora az emberekkel [...] és velük lakozik, és azok az ő népei lesznek, és maga az Isten lesz velük, az ő Istenük” (Jel 21: 3). A megváltottak pedig a végtelen korszakokon át - miközben az Úr világosságában járnak - dicsőíteni fogják Őt kimondhatatlan ajándékáért, aki Immánuel - „VELÜNK AZ ISTEN”

[<<< vissza az 1. tanulmányhoz](#)

---

2. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 37-44. (A megváltás terve)

Az ember bukása miatt az egész menny gyászolt. Az Isten által alkotott világot, amelyet szenvedésre és halálra ítélt lények laktak, a bűn átka sorvasztotta. A törvényszegők számára nem látszott semmi menedék. Az angyalok ajkán elhalt a dicsőítő ének. A bűn okozta pusztulás az egész mennyet gyászba borította.

Isten Fiának, a menny dicsőséges parancsnokának szíve megesett az elbukott emberiségen. Az elveszett világ keservei láttán végtelen szánalomra indult. Az isteni szeretet kigondolt egy tervet az ember megváltására. Isten megszegett törvénye a bűnös életét követelte. Az egész világegyetemben csak egy lény volt, aki az ember érdekében ki tudta elégíteni a törvény követelményeit. Mivel Isten törvénye olyan szent, mint Isten maga, csak vele egyenlő lény tehetett jóvá áthágását. Senki más, csakis Krisztus menthette meg az elbukott embert a törvény átkától, és hozhatta ismét összhangba a mennyyel. Krisztus kész volt magára venni

a bűn terhét és szégyenét - a bűnét, amely annyira sérti a szent Istent, hogy miatta az Atyának és a Fiúnak el kellett válnia egymástól. Krisztus kész volt a nyomorúság feneketlen mélységébe hatolni, hogy megmentse a megrontott emberiséget.

Krisztus közbenjárt az Atyánál a bűnös érdekében. Eközben a mennyei sereg olyan feszült érdeklődéssel várta az eredményt, amelynek kifejezésére nincs szó. Az elveszett emberért tartott titokzatos tanácskozás, a - „békeesség tanács” (Zak 6:13) - sokáig elhúzódott. Már a föld teremtése előtt megszületett a megváltás terve, mert Krisztus „a Bárány” „[...] megöletett, e világ alapítása óta” (Jel 13:8). A világegyetem királya csak küzdelem árán egyezett bele abba, hogy Fia meghaljon a bűnös emberért. „Mert úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen”(Jn 3:16). Ó! a megváltás titka! Isten szeretete egy olyan világért, amely nem szerette Őt! Ki ismerheti annak a szeretetnek a mélységeit, amely „minden ismeretet felülhalad”? A halhatatlan lények a végtelen korszakokon át csodálattal és imádatlal próbálják felfogni a felfoghatatlan szeretet titkát.

Isten Krisztusban megjelenve „[...] megbékéltette magával a világot” (2Kor 5:19). A bűn annyira megrontotta az embert, hogy egymagában képtelen összhangba jutni azzal, akinek a lénye tisztaság és jóság. De Krisztus megmentette az embert a törvény kárhoztatásától, egyesíteni tudja az emberi erőfeszítést a mennyei erővel. Isten előtti bűnbánattal és Krisztus iránti hittel Ádám elbukott gyermekei újra „Isten gyermekei” (1Jn 3:2) lehetnek.

Az a terv, amely által az ember megváltható - és csakis általa váltható meg -, az egész menny mérhetetlen áldozatát igényelte. Az angyalok nem tudtak örülni, amikor Krisztus feltárta előttük a megváltás tervét, mert látták, hogy az ember üdvössége szeretett parancsnokuk kimondhatatlan szenvedésébe kerül. Fájdalommal és csodálattal hallgatták, amikor elmondta, hogy miként kell a menny tisztaságát és békéjét, örömét, dicsőségét és a halhatatlanságot otthagyni alászállnia és együtt élnie a földi romlottsággal, vállalva a fájdalmat, szégyent és halált. A bűnös és a bűn büntetése közé kell állnia; de kevesen fogják Isten Fiaként elfogadni. Elhagyja a menny királyaként elfoglalt magasztos helyét, megjelenik a földön emberré alázva magát, tapasztalatból tudja meg,

milyen fájdalokat és kísértéseket kell az embernek kiállnia. Erre min szükség van, hogy segíthessen azokon, akiket Sátán megkísért (Zsid 2:18). Tanítói küldetése végén gonosz emberek kezébe kerül és úgy sértegetik és kínozzák, ahogy csak Sátán ösztönzésére tudják. A legkegyetlenebb halállal bűnözőként ég és föld között kell meghalnia. Hosszú órákig tartó haláltusája oly szörnyű lesz, hogy az angyalok elfedik arcukat, mert nem bírják nézni. Miközben a törvényszegés bűne - az egész világ bűneinek súlya - reá nehezedik, az Atyja arcának elrejtésével járó lelki gyötrelmet is ki kell bírnia.

Az angyalok parancsnokuk lába elé borultak, és magukat kínálták fel áldozatul az emberért. De egy angyal életével nem lehetett megfizetni az adósságot. Csak neki, aki az embert teremtette, volt hatalma megváltani az embert. De az angyalok is rész fognak vállalni a megváltás tervében. Krisztus"[...] egy kevés időre kisebbé tétetett az angyaloknál, a halál elszenvédéséért" (Zsid 2:9). Mivel magára veszi az ember természetét, ereje kisebb lesz, mint az angyaloké, szolgálniuk kell neki, erősíteniük és szenvedéseit enyhíteni. Isten az üdvösség örököseihez is elküldi őket, hogy szolgáló lelkeként szolgáljanak nekik (Zsid 1:14). Őrizni fogják a kegyelem országának alattvalóit a gonosz angyalok hatalmától, és a sötétségtől, amellyel Sátán állandóan körülveszi őket.

Amikor az angyalok látják Uruk haláltusáját és megaláztatását, fájó szívvel és felháborodva meg akarják szabadítani gyilkosaitól, de nem léphetnek közbe, és nem háríthatnak el semmit sem abból, amit látniuk kell. Krisztusnak a megváltás terve részeként kell elszenvednie a gonosz emberektől a megvetést és sértegetést. Ő vállalta mindezt, amikor az ember megváltója lett.

Krisztus azzal vigasztalta az angyalokat, hogy halálával megvált sokakat, és elpusztítja azt, akinek hatalma van a halálon. Visszaszerzi azt a birodalmat, amelyet az ember elvesztett törvényszegése miatt. A megváltottak örökölni fogják azt az országot és örökké benne lakoznak. A bűn és a bűnösök megsemmisülnek, hogy soha többé ne zavarják a menny és föld békéjét. Krisztus kérte az angyalok seregét, hogy működjenek együtt azzal a tervvel, amelyet az Atya elfogadott, és örvendezzenek, hogy halála által az ember megbékélhet Istennel.

Ekkor öröm, kibeszélhetetlen öröm töltötte el a mennyet. Egy megváltott világ dicsősége és boldogsága felülmúlta az Élet Fejedelmének

gyötrelmét és áldozatát is. A menny visszhangozta annak az éneknek az első dallamait, mely később Betlehem dombjai felett csendültek fel - „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!” (Lk 2:14). Az új teremtés feletti elragadtatásnál mélysegebb örömmel „együtt örvendezének a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoznak” (Jób 38:7).

Az Úr a megváltásról először abban az ítéletben adott hírt, amelyet a kertben mondott Sátán felett. Ezt mondta: „Ellenségeskedést szerzek közötted és az asszony között, a te magod között, és az ő magva között: az neked fejedre tapos, te pedig annak sarkát mardosod” (1Móz 3:15). Ez az ősszüleink hallatára elhangzott ítélet nekik ígéret volt. Míg ember és Sátán közötti harcot jövendölt, azt is kinyilatkoztatta, hogy a nagy ellenség hatalma végül megtörik. Ádám és Éva bűnözőként állt az igazságos bíró előtt, várva a törvényszegésük miatti ítéletre; azonban mielőtt a rájuk kirótt vesződéses, fájdalmas életről hallottak volna, illetve arról, hogy vissza kell térniük a porba, reményt kínáló szavak hangzottak el. Bár szenvedniük kell hatalmas ellenségüktől, de örömmel várhatják a végső győzelmet.

Amikor Sátán meghallotta, hogy ellenségeskedés lesz közte és az asszony között, az ő magva és az asszony magva között, már tudta, hogy az emberi természetet megromtó munkája nem lesz zavartalan; hogy az ember valahogyan képes lesz hatalmának ellenállni. De amikor a megváltás terve még jobban feltárult, Sátán és angyalai örvendeztek, hogy az ember elbuktatásával le tudják hozni Isten Fiát magasztos helyéről. Sátán azt mondta, hogy terve eddig eredményes volt a földön, és hogy Krisztus is legyőzhető lesz, amikor magára veszi az emberi természetet, és így az elbukott emberiség megváltása meggátolható.

A mennyei angyalok részletesebben feltárták ősszüleinknek a megváltásuk érdekében kigondolt tervet. Ádámot és társát azzal vigasztalták, hogy nagy bűnük ellenére a menny nem teszi ki őket Sátán hatalmának. Isten Fia saját életét ajánlotta fel engesztelésül törvényszegésükért. Próbaidőt kapnak, és ha megtérnek és hisznek Krisztusban, újra Isten gyermekei lehetnek.

A törvényszegésük követelte áldozat felfedte Ádám és Éva előtt Isten törvényének szentségét. Látták úgy, mint soha azelőtt a bűnt és iszonyú következményeit. Bűntudattal és fájó szívvel könyörögtek, hogy a büntetés ne Őt sújtja, akinek a szeretete volt minden örömük forrása; inkább rájuk

hulljon és ivadékaikra.

Megtudták azonban, hogy mivel Jahve törvénye a menny és a föld kormányzatának alapja, még egy angyal életét sem fogadhatja el törvényszegésükért áldozatként; a törvény egyetlen szabályát sem lehet érvényteleníteni vagy megváltoztatni, hogy e változtatással alkalmazható legyen az ember bukott állapotára. Csak Isten Fia, aki az embert teremtette, végezhet engesztelést érte. Miként Ádám törvényszegésének nyomorúsága és halála lett a következménye, Krisztus áldozata életet és halhatatlanságot fog eredményezni.

A bűn miatt nemcsak az ember, hanem a föld is a gonosz hatalmába került, és a megváltás tervének ezt is helyre kell állítania. Ádám megteremtésekor uralmat kapott a föld felett, de mivel engedett a kísértésnek, Sátán hatalma alá került. „[...] mert akit valaki legyőzött, az annak szolgájává lett” (2Pt 2:19). Amikor az ember Sátán foglya lett, az uralom, amely az övé volt, legyőzőjének kezébe ment át. Így lett Sátán „e világ istene” (2Kor 4:4). Kisajátította azt az uralmat, amelyet eredetileg Ádám kapott. De Krisztus, aki áldozatával megfizette a bűn büntetését, nemcsak megváltja az embert, hanem vissza is adja eljátszott uralmát. Mindent, amit az első Ádám elvesztett, helyreállít a második. Így szól a próféta: „te nyájnak tornya, Sion leányának vára! Eljő tehozzád és elérkezik az előbbi hatalom” (Mik 4:8). Pál apostol pedig előre mutat „[...] Isten tulajdon népének megváltására” (Ef 1:14). Isten a földet szent és boldog lények lakóhelyéül teremtette. Az Úr „[...] alkotá a földet és teremté azt és megerősíté; nem hiába teremté azt, hanem lakásul alkotá” (Ésa 45:18). Ez a szándék megvalósul, amikor Isten hatalma által megújultan, a bűntől és bánattól megszabadultan a föld a megváltottak örök lakóhelyévé lesz. „Az igazak öröklík a földet, és mindvégig rajta lakoznak.” „És semmi elátkozott nem lesz többé; és az Istennek és a Báránynak királyi széke benne lesz; és ő szolgálí szolgálnak néki” (Zsolt 37:29; Jel 22:3).

Az ártatlan Ádám közvetlen közösségben volt Alkotójával. De a bűn válaszfalat emelt Isten és ember közé. Csak Krisztus engesztelő halála tudta áthidalni a szakadékot, és lehetővé tenni, hogy a menny az üdvösség áldásában részesítse a földet. Az ember még mindig el volt vágva Teremtője közvetlen közelségétől, de Krisztus és az angyalok által Isten kapcsolatot tartott vele.

Ez úton fontos eseményeket nyilatkoztatott ki Ádámnak az emberiség történelméből - kezdve az Édenben elhangzott ítélettől - az özönvízig, és tovább, Isten Fiának első adventjéig. Ádám azt is látta, hogy míg Krisztus áldozata elégséges az egész világ megváltásához, sokan inkább a bűnös életet választják, mint a megtérést és engedelmisséget. Az egymást követő nemzedékek során fokozódik a bűn, és átka egyre súlyosabban nehezedik az emberiségre, az állatokra és a földre. Az ember korát megrövidíti saját bűnös életmódja; termete, erkölcsi- és szellemi állóképessége elkorcsosul, mígnem a föld megtelik mindenféle bajjal. Az étvágy és a szenvedélyek kielégítése miatt az ember képtelen a megváltás tervének csodálatos igazságait értékelni. Krisztus mégis híven ragaszkodik ahhoz a szándékához, amiért elhagyta a mennyet, továbbra is érdeklődést tanúsít az ember iránt és kéri, hogy rejtse el benne gyengeségét és fogyatékoságait. Ő kielégíti azok szükségleteit, akik hittel hozzá fordulnak. Mindig lesznek egy kevesen, akik megőrzik az istenismeretet és makulátlan tisztaságukat az eluralkodó romlottság közepette.

Az áldozati rendtartást Isten azért rendelte el, hogy az embert folytonosan emlékeztesse bűnére; hogy általa ismerje el vétkeességét, és vallja meg hitét a megígért Megváltóba. E rendtartásnak tudatosítani kellett az elbukott emberiséggel azt az ünnepélyes igazságot, hogy a bűn okozta a halált. Az első áldozat bemutatása végtelen fájdalmasan érintette Ádámot. Fel kellett emelnie kezét egy olyan élet kioltására, amit csak Isten adhatott. Ekkor látott először halált. Ha engedelmeskedett volna Istennek, nem halt volna meg sem ember, sem állat. Amikor megölte az ártatlan áldozatot, megremegett arra a gondolatra, hogy bűne miatt fog Isten szeplőtlen Bárányának vére hullani. E kép láttán mélységesebben és elevebben tudatosul benne, hogy milyen súlyos a bűne, amit csakis Isten drága Fiának a halála tehet jóvá. Csodálta azt a végtelen jóságot, amely ilyen váltságdíjat ad a bűnös megmentéséért. Egy reménycsillag fénylett fel a sötét és rettenetes jövőn, és ez nem volt már teljesen vigasztalan.

A megváltás tervének az ember megváltásán túl volt egy tágabb és mélyebb célja. Krisztus nemcsak ezért jött a földre; nem csupán azért, hogy e kis világ lakói úgy tekintsék isten törvényét, ahogy kell. Krisztus azért is jött, hogy a világegyetem előtt igazolja Isten jellemét. Nagy áldozatának

ezt az eredményét - és hatását más világok értelmes lényekre, csakúgy mint az emberre - a Megváltó előre látta, amikor közvetlenül keresztre feszítése előtt így szólt: „Most van e világ kárhozzátása; most vették ki e világ fejedelme: És én, ha felemeltetem e földről, mindeneket magamhoz vonzok” (Jn 12:31-32). Krisztus cselekedete - hogy meghalt az ember megváltásért - nemcsak elérhetővé tette az embernek a mennyet, hanem az egész világegyetem előtt igazolta, hogy miért bánt Isten és Fia a lázadó Sátánnal úgy, ahogy bánt; valamint biztosította Isten törvényének örök érvényűségét, és bemutatta a bűn lényegét és következményeit.

A nagy küzdelem kezdettől fogva Isten törvénye körül folyt. Sátán azt akarta bizonyítani, hogy Isten igazságtalan, hogy törvénye hibás és hogy a világegyetem érdekében azt meg kell változtatni. A törvény támadásával az volt a célja, hogy megdöntse szerzőjének tekintélyét. Ebben a küzdelemben ki kellett derülnie, hogy Isten törvényei tökéletesek-e, és változásra szorulnak-e, vagy tökéletesek és változhatatlanok.

Sátán, amikor el kellett hagynia a mennyet, elhatározta, a földet teszi birodalmává. Amikor megkísértette és legyőzte Ádámot és Évát, azt gondolta, hogy övé lett ez a világ: „mert - mondta - engem választottak uralkodójukká. Lehetetlen az - állította -, hogy a bűnös bocsánatot kapjon. Ezért az elbukott ember jogosan alattvalója, és a világ az övé.” De Isten feláldozta Fiát - aki egyenlő az Atyával -, hogy Ő viselje a törvényszegés büntetését. Ezen az úton, amelyet Isten nyitott, juthat az ember vissza Isten kegyeibe és édeni otthonába. Krisztus vállalta, hogy megváltja az embert, és hogy kimenti a világot Sátán markából. A mennyben elkezdődött nagy küzdelemnek abban a világban, azon a terepen kellett eldőlnie, amelyet Sátán magának követelt.

A világegyetem álmélkodott azon, hogy krisztus megalázza magát az ember megmentéséért. Hogy az, aki az általa alkotott hatalmas teremtettség mindenféle lényének szükségleteiről gondoskodva járt csillagról csillagra, egyik világból a másikba, és igazgatta mind, kész elhagyni dicsőségét és magára venni az ember természetét - ez olyan titok, amelyet más világok büntelen értelmes lényei vágytak megérteni. Amikor Krisztus emberi formában eljött világunkba, vérfoltos útját feszült érdeklődéssel követték lépésről lépésre - a jászoltól a Golgotáig. A menny figyelte, hogyan bántalmazták és gúnyolják, és tudta, hogy ez Sátán készítésére történt. Figyelte, hogy miként nyomul előre az a

hatalom, amely Krisztus ellensége. Sátán állandóan sötétséget, fájdalmat és szenvedést zúdított az emberiségre, Krisztus pedig elhárította. Figyelték a világosság és a sötétség közötti harc erősödését. És amikor Krisztus a kereszten haláltusája közben felkiáltott : „Elvégeztetett!” (Jn 19:30), örömujjongás zengett végig a világokon és a mennyen is. Az oly régóta vívott harc most eldőlt. Krisztus győzött. Halála volt a válasz arra a kérdésre, hogy szereti-e az Atya és a Fiú az embert annyira, hogy önmagát megtagadva áldozatot hozzon. Sátán megmutatta valódi jellemét - azt, hogy hazug és gyilkos. Nyilvánvaló lett, hogy ugyanazzal a szellemmel, amellyel a hatalmába került embereket uralta, irányítaná a menny értelmes lényeit is, ha tehetné. A hűséges világegyetem egyként dicsőítette a mennyei kormányzást.

Ha a törvényt meg lehetett volna változtatni, az ember üdvözülhetett volna Krisztus áldozata nélkül. Isten törvénye nem oldja fel a bűnöst a követelmények alól. Ezt a tényt bizonyítja az, hogy Krisztusnak fel kellett áldoznia életét az elbukott emberiségért. Bebizonyosodott, hogy a bűn zsoldja a halál. Amikor Krisztus meghalt, biztossá vált Sátán pusztulása. Ha pedig a törvény megszűnt volna a keresztnél - ahogy sokan állítják -, akkor Isten drága Fia csak azért viselte el a gyötrelmes halált, hogy Sátán megkapja azt, amit kért: akkor a gonoszság fejedelme diadalmaskodott volna, és jogosan vádolta volna Isten kormányzását. Az a tény, hogy Krisztus viselte a bűnös ember büntetését, minden értelmes teremtmény előtt súlyos érv mellett, hogy a törvény megváltozhatatlan, hogy Isten igazságos, irgalmas és önmegtágadó; hogy Isten kormányzatának igazgatásában a végtelen igazság egyesül a végtelen irgalommal.

[<<< vissza a 2. tanulmányhoz](#)

---

3. Tanulmány javasolt olvasmánya

SZEMELVÉNYEK, 1. KÖTET, 313-317. (FŐPAPUNK: KRISZTUS)

KRISZTUS, ISTENI BŰNHORDOZÓNK

Az igazság megkívánja, hogy a bűn ne csak megbocsáttassék, hanem a büntetés el is legyen hordozva. Isten, egyszülött Fia ajándéka által, elget tett ennek a kívánalomnak. Az ember helyett meghalva Krisztus

elhordozta a büntetést és biztosította a bűnbocsánatot.

A bűn által az ember elidegenedett Istentől. Sátán - a bűn szerzője - fondorlatai megbénították lelkét. Magától nem képes a bűn felismerésére, az isteni természet értékelésére és felvételére. Még ha elérhető közelségbe kerülne is, emberi szíve akkor sem kívánna semmit belőle. Sátán elbűvölő ereje fogva tartja. Sátán mesteri fortélyai arra irányulnak, hogy az embert minden jó törekvésében megakadályozzák. Istentől kapott képességei és ereje fegyverként irányul az isteni Jótevőre. Így, még ha szereti is Őt, Isten nem részesítheti azokban az áldásokban, melyeket adni kíván.

De Isten nem szenvedhet vereséget Sától. Elküldte Fiát a világba, aki magára vette az emberi formát és természetet, aki ezáltal - az emberi és isteni természet összekapcsolása által - magasabb erkölcsi szintre emelte az embert Isten szemében.

Az ember megváltásának egyetlen útja van. „Nélkülem semmit sem tehettek” (Jn 15:5) - mondja Krisztus. Krisztus, és egyedül Krisztus által, az élet folyamai megújítják az ember természetét, átalakítják ízlését és a menny felé fordítják szeretetének irányát. Az isteni és az emberi természet egyesítése által Krisztus megvilágosította a megértést és életadó erőt árasztott a bűnei miatt halott lélekbe.

Amikor az ember gondolatai a Kálvária keresztje felé irányulnak, tökéletlen látásával Krisztust ismeri fel a szégyenteli kereszten. Miért halt meg? - A bűn következménye miatt. Mi a bűn? - A törvénytelenység. Az ember szemei megnyílnak a bűn jellegének megértésére. Az áthágott törvény nem bocsáthat meg a törvényszegőnek. A törvény tanítómesterünk, mely büntetést szab ki ránk. Hol a megoldás? - A törvény Krisztushoz vezet bennünket, aki azért feszítettetett keresztre, hogy igazságában részesíthesse a bukott, bűnös embert, így az embert az Ő igaz jellemében mutathassa be az Atya előtt.

Amellett, hogy a kereszten függő Krisztus bűnbánatra készíteti az embert törvényszegése miatt - hiszen akinek Isten megbocsát, azt először bűnbánatra indítja - Isten Fia az igazságnak is eleget tett. Engesztelő áldozatként ajánlotta fel magát. Kiömlő vére és megtört teste eleget tesz az áthágott törvény követeléseinek, így hidat épít a bűn okozta szakadék fölé. Azért szenvedett a testben, hogy megsebzett és megtört teste által befedezze a védtelen bűnöst. A kereszthalállal aratott győzelme örökre megtörte Sátán vádoló hatalmát a világegyetem felett, és elhallgattatta

állításait, melyek szerint Isten nem volt képes az önmegtágadásra, ezért arra az emberiségnek sincs szüksége.

Krisztus után a mennyben Sátánnak volt a legmagasabb tisztsége. Első volt az angyalok között. Hatalma megromlott, de Isten nem tárhatta fel annak valódi jellegét, és nem hozhatta az egész mennyet összhangba akaratával, hogy gonosz befolyásával együtt félretegye őt. Sátán hatalma egyre erősödött, de gonoszságára még nem derült fény. Ereje rombolást jelentett a világegyetem számára, de az el nem bukott világok és a menny biztonsága érdekében szükség volt arra, hogy kiteljesedjék és nyilvánvaló legyen valódi jellege.

ÖNMEGTAGADÁS ISTENNEL

Sátán, Krisztussal szembeni ellenségeskedése gyakorlásának azon a pontján, amikor a Megváltó megsebzett testtel és megtört lélekkel függött a keresztfán, végleg szembefordította magával a világegyetemet. Akkorra világosan láthatóvá vált, hogy a Fiú személyében Isten megtagadta magát és - mivel szerette az emberiséget - odaadta magát a világ bűneiért. A végtelen Isten Fiában a Teremtő mutatkozott meg. A kérdés, hogy vajon képes-e Isten megtagadni önmagát, végleg válaszra talált. Krisztus Isten volt, és testlételének felvállalásával magára öltötte az emberi természetet. Engedelmes volt a halálig, hogy meghozhassa végtelen áldozatát.

Krisztus mindent elszenvedett, amit ember valaha is elviselt, Sátán mégis minden erejét latba vetette, hogy kísértésekkel csábítsa el. Azonban minél nagyobb volt a kísértés, annál nagyobb volt az áldozat. Emberi és isteni természet összekapcsolódott. Krisztus mindent elviselt, amit ember a Sátánnal való harcban elviselhetett. Krisztus engedelmes és büntelen volt a végsőig, s helyettesként és kezesként meghalt az emberért. Mindent elhordozott, amit ember a hazug kísértőtől valaha is elviselt, hogy az isteni természet részesévé válva az ember győzelemre juthasson.

A hamisságot tiszta igazság, a ravaszságot és csalást egyenesség és őszinteség váltja fel mindazok életében, akik, mint Krisztus, készségesek mindent - magát az életet is - feláldozni az igazságért. Sátán kívánalmainak megtagadása nem könnyű feladat. Az isteni természetbe való szilárd kapaszkodást igényli elejétől a végéig - máskülönben nem vihető véghez.

A Kálvária keresztyén aratott győzelmé által Krisztus világosan megnyitja az utat az ember számára és lehetővé teszi, hogy az Út, az Igazság és az Élet által megtartsa Isten törvényét. Másik út nincs.

A bűnös ingyen ajándékként részesülhet Krisztus igazságosságában, ha elfogadja azt. Önmagának semmije sincs, csak ami a szent Isten szemében szennyes, romlott, bűnnel fertőzött és visszataszító. Az ember egyedül Jézus Krisztus igaz jelleme által kerülhet közelebb Istenhez.

Krisztus a Szentek Szentjében lévő főpapként olyan halhatatlanná tette a Kálváriát, hogy noha él Istennek, folyamatosan meghal a bűnért, így ha valaki vétkezik, van közbenjárója az Atyánál.

Az istenség és az emberiség egyesítőjét angyalok felhője vette körül, amint nagy hatalommal és dicsőséggel előjött sírjából. Hatalmába helyezte a világot, melyet Sátán saját uralkodóterületének tekintett, és csodálatos életadó munkája által visszaállította az emberi fajt Isten pártfogásába...

Senki ne tartsa fenn azt a korlátolt, szűk látókörű elképzelést, hogy valamely emberi cselekedet a legkisebb mértékben is hozzájárulhat a törvényszegés adósságának törlesztéséhez. Ez végzetes hazugság. Ha ezt megértettétek, akkor szűnjetek meg melengetett elgondolásaitokon időzni és tanulmányozzátok teljes szívvel az engesztelési áldozatot! Ezt a dolgot olyan homályosan értik, hogy ezrek és ezrek, akik Isten gyermekeinek tartják magukat, valójában a gonosz gyermekei, mert saját cselekedeteikre támaszkodnak. Isten mindig elvárta a jó cselekedeteket, hiszen azokat a törvény is megköveteli, de mivel az ember bűnbe helyezte magát, ahol jócselekedetei értéktelenek, egyedül Jézus igazságossága lehet eredményes. Krisztus képes minket megváltani a végsőig, mert mindenha él, hogy közbenjárjon érettünk. A legtöbb, amit az ember saját megváltása érdekében megtehet, hogy elfogadja a meghívást: „Aki akarja, vegye az élet vizét ingyen.” (Jel 22:17.) Nincs olyan ember által elkövethető bűn, amiért a kereszt engesztelést ne szerzett volna. Így az odaadón kérlelő kereszt teljes bűnbocsánatot ajánl a vétkezőnek szüntelen.

BŰNBÁNAT ÉS MEGBOCSÁTÁS

A Kálvária keresztyéhez közeledve páratlan szeretetnek lehetünk tanúi. Amint hit által felfogjuk az áldozat jelentőségét, bűnösnek látjuk

magunkat, akiket a törvény elítél. Ez a bűnbánat. Alázatos szívvel jőve bűnbocsánatot nyerünk, mert Jézus Krisztus, aki szüntelen az oltár mellett áll, az adott pillanatban áldozatot ajánl fel a világ bűneiért. A valódi sáturnak a szolgálója Ő, melyet az Úr, és nem ember állított. A zsidó szentély árnyékszolgálatának nincs többé jelentősége. Nincs többé szükség a naponkénti és az évenkénti engesztelő áldozatra, a bűnök folytonos elkövetése miatt azonban a közbenjáró engesztelő áldozatára van szükség. Jézus Isten jelenlétében szolgál, megölt bárány véreként ajánlva fel vérét. Jézus rámutat az áldozatra, amit a bűnös minden vétke és hibája elfedezésére hozott.

Közbenjáró Krisztusunk és a Szentlélek szüntelen közbenjárnak értünk, de a Lélek nem úgy teszi ezt, miként Krisztus, aki rámutat véreire, mely a világ alapítása óta kiöntetett. A Lélek szívünkben munkálkodik: imára, bűnbánatra, hálára és dicséretre indít. Az ajkainkon felszólaló hála a Szentlélek munkájának eredménye, aki szent emlékezésre indítja a lelket és megeleveníti a szív zenéjét.

A vallásos szolgálatok, az imák, a hálaadás és a bűnvallomás tömjénként áradnak föl a mennyei szentélybe az igaz hívőtől. Az emberiség romlott csatornáin áthaladva azonban azok oly szennyesek, hogy hacsak vér által meg nem tisztulnak, Isten szemében soha nem lehet értékük. Nem folt nélküli tisztaságban áradnak fel, s ha az Isten jobbján álló Közbenjáró nem ajánlja fel és tisztítja meg mindet igazságossága által, akkor azokat Isten nem fogadja el. A földi szentélyek minden jóillatának össze kell elegendnie a Krisztus vérének megtisztító csöppjeivel. Jézus saját érdemeinek tömjénezőjét tartja az Atya előtt, melyben a földi romlásnak nyoma sincs. Ebbe a tömjénezőbe gyűjti népének imáit, háláit és bűnvallomásait, és ezek mellé teszi saját folt nélküli igazságosságát. Ezután, Krisztus engesztelésének érdemeivel illatosítva, a tömjénfüst teljesen elfogadható állapotban kerül Isten elé, akitől kegyelmes válaszok kerülnek vissza az emberekhez.

Bárcsak mindenki megértené, hogy minden engedelmességet, bűnbánatot, hálát és dicséretet Krisztus igazságosságának izzó tüzebe kell helyezni! Ennek az igazságosságnak a jó illata felhőként veszi körül a kegyelem trónját. (50. Kézirat, 1900.)

[<<< vissza a 3. tanulmányhoz](#)

---

4. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 229-236. (A szombat)

Isten a teremtéskor szentelte meg a szombatot. Az emberért rendelte el, s abból az időből ered, amikor „együtt örvendeztek a hajnalcsillagok, és Istennek minden fiai vigadoznak” (Jób 38,7). Békesség uralkodott a világban, mert a Föld összhangban volt a mennyel. „Látta Isten, hogy minden, amit teremtett, ímé igen jó” (1Móz 1,31), s örömmel szemlélve befejezett művét, megpihent.

Mivel szombatnapon nyugodott meg, „megáldotta Isten a hetedik napot, és megszentelte azt” (1Móz 2,3), azaz szent használatra elkülönítette. A nyugalom napjaként adta Ádámnak. A teremtés munkájának emlékműve volt, így Isten hatalmának és szeretetének jele. A Szentírásban ezt olvashatjuk: „Emlékezetet szerzett az Ő csodálatos dolgainak.” (Zsolt 111,4) Isten alkotásaiból megérthető örökkévaló hatalma és istensége, amely láthatatlan a világ teremtésétől fogva (Róm 1,20).

Mindent Isten Fia teremtett. „Kezdetben volt az Ige, és az Ige Istennél volt... Minden Ő általa lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” (Ján 1,1. 3) És mivel a szombat a teremtés munkájának emlékezte, Krisztus szeretetének és hatalmának jele.

A szombat a természetre irányítja gondolatainkat, és kapcsolatba hoz bennünket a Teremtővel. A madarak énekében, a fák susogásában, a tenger zenéjében még mindig meghallhatjuk annak hangját, aki Ádámmal beszélgetett Édenben, hűvös alkonyatkor. Miközben a természetben megnyilatkozó hatalmát szemléljük, vigasztalást találunk, mert az Ige, amely mindent teremtett, életet közvetít a léleknek is. „Aki szólt: sötétségből világosság ragyogjon, Ő gyűjtött világosságot a mi szívünkben az Isten dicsősége ismeretének a Jézus Krisztus arcán való világotlata végett.” (2Kor 4,6)

Ez a gondolat ihlette az éneket is:

„Megvidámítottál engem, Uram, a Te cselekedetteddel. A Te kezeid műveiben örvendezem. Mely nagyok, Uram, a műveid, igen mélységesek a Te gondolataid!” (Zsolt 92,5–6)

A Szentlélek Ésaías próféta által kijelenti: „Kihez hasonlítjátok Istent, és milyen képet készíttetek Ő róla?... Hát nem tudjátok-e, és nem hallottátok-e,

hát nem hirdettetett néktek eleitől fogva, hát nem értettétek-e meg a föld fundamentumait? Ki ül a föld kerekése felett, amelynek lakói mint sáskák előtte, aki az egeket kiterjeszti, mint egy kárpitot, és kifeszíti, mint a sátort, lakásra... Kihez hasonlítottok hát engem, hogy hasonló volnék? – szól a Szent. Emeljétek fel a magasba szemeiteket, és lássátok meg, ki teremtette azokat! Ő az, aki felhossa seregüket szám szerint, mindnyáját nevéen szólítja, nagy hatalma és erőssége miatt egyetlen híjuk sincsen. Miért mondod, Jákób, és szólsz ekként, Izráel: Elrejtetett az én utam az Úrtól, és ügyemmel nem gondol Istenem! Hát nem tudod-e, és nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremtette a föld határait? Nem fárad, és nem lankad el... Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja.” (Ésa 40,18–22. 25–29) „Ne félj, mert én veled vagyok, ne csüggedj, mert én vagyok Istened! Megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbajával támogatlak.” (Ésa 41,10) „Térjetez énhozzám, hogy megtartassatok a föld minden határán, mert én vagyok az Isten, és nincsen több!” (Ésa 45,22) A szombat arra rendeltetett, hogy ezt a természetbe írott üzenetet az emlékezetünkben tartsa. Amikor az Úr megparancsolta Izráelnek, hogy szenteljék meg szombatjait, ezt mondta: „Legyenek jegyül énköztem és tiköztetek, hogy megtudjátok, hogy én vagyok az Úr, a ti Istenetek.” (Ezék 20,20)

A szombat a Sínai-hegyen adott törvény szerves része, de Isten nem ekkor nyilvánította először nyugalomnappá. Izráel népe a Sínai-hegyig tartó úton is megünnepelte a szombatot. Amikor néhányan megszenteltelenítették, az Úr megróttá őket, és azt mondta: „Meddig nem akarjátok megtartani az én parancsolataimat és törvényeimet?” (2Móz 16,28)

A szombat nem csupán Izráelért adatott, hanem az egész világért. Az ember már Édenben megismerte, és a Tízparancsolat többi parancsolatához hasonlóan ez is örök érvényű. A törvényről, amelynek része a negyedik parancsolat, Jézus kijelenti: „Míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik.” (Mát 5,18) Amíg ég és föld fennmarad, a szombat a Teremtő hatalmának jele lesz. S amikor az Éden újra kivirágzik a Földön, mindenütt tisztelik majd Isten szent nyugalomnapját. A megdicsőült új Föld lakosai „szombatról szombatra feljönnek engem imádni – szól az Úr” (Ésa 66,23).

A zsidó nép számára adott egyetlen más rendelkezés sem különböztette

meg őket olyan tökéletesen a környező nemzetektől, mint a szombat. Isten úgy tervezte, hogy e nyugalomnap megtartása az Őt imádókat jelöli meg. Annak jele lesz, hogy elkülönülnek a bálványimádástól, és jelzi az igaz Istenhez fűződő kapcsolatukat. Az embereknek is meg kell szentelődniük, hogy a szombatot megszenteljék. Hit által Krisztus igazságának részeseivé kell lenniük. Amikor Isten parancsot adott Izráelnek: „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt”, az Úr ezt is hozzátette: „Szent emberek legyetek énelőttem!” (2Móz 20,8; 22,31) Csak így különböztethette meg a szombat Izráelt mint Isten imádóját.

Ahogy eltávolodott Istentől, és Krisztus igazságát sem fogadta be hit által, a szombat is elveszítette jelentőségét a zsidó nép számára. Sátán önmagát akarja felmagasztalni, ezért arra törekszik, hogy elvonja az embereket Krisztustól, igyekszik eltorzítani a szombatot, mert ez Krisztus hatalmának jele. A zsidó vezetők azzal vitték végbe Sátán akaratát, hogy Isten nyugalomnapjának megtartását emberi előírások sorával tették terhessé. Krisztus korában a szombatünneplés már annyira eltorzult, hogy inkább az önző és öntörvényű emberek jellemét tükrözte, mint a szerető mennyei Atyáét. A rabbik tulajdonképpen úgy mutatták be Istent, mint aki olyan törvényeket ad, melyeknek képtelenség engedelmeskedni. Elérték, hogy az emberek zsarnoknak lássák Istent, és úgy vélik: a szombatnak az Ő kívánalmi szerinti megtartása tette az embert keményszívűvé és kegyetlenné. Krisztus feladata volt, hogy ezeket a téves elképzeléseket helyreigazítsa. Noha a rabbik irgalmatlan ellenségeskedéssel követték és figyelték Őt, még látszólag sem alkalmazkodott az elvárásaikhoz, hanem ment egyenesen előre, és a szombatot Isten törvénye szerint tartotta meg.

Az egyik szombaton, amikor Jézus és tanítványai visszatértek az imádság helyéről, gabonaföldön haladtak keresztül. Jézus sokáig munkálkodott este, ezért nem tudtak ennivalót készíteni, s mialatt áthaladtak a búzatáblán, a tanítványok búzagalászokat kezdtek gyűjteni, s a kezükben kimorzsolva megették a gabonaszemeket. Akik látták ezt, bármelyik más napon szó nélkül hagyták volna, mert ha valaki búzamezőn, gyümölcsösön vagy szőlőskerten haladt át, szabad volt leszednie, amit meg akart enni (lásd 5Móz 23,24–25). Ám szombaton ezt szentségtörésnek tekintették. Nemcsak a búzagalászok leszedését minősítették „aratásnak”, de a kézzel morzsolás is „cséplésnek” számított. A rabbik véleménye szerint így kettős

bűntett történt.

A kémek azonnal panaszkodni kezdtek Jézus Krisztusnak: „Íme, a te tanítványaid azt cselekszik, amit nem szabad szombatnapon cselekedni.” (Mát 12,2)

Amikor a Bethesdánál szombatrontással vádolták Jézust, Istenfiúságának megerősítésével védte magát, és kijelentette, hogy az Atyával összhangban cselekedett. Most, hogy a tanítványokat érte támadás, ótestamentumi példákat idézett vádolóinak, olyan tetteket, amelyeket Isten szolgálói vitték végbe szombaton.

A zsidó tanítók büszkék voltak, hogy ismerik az Írásokat, s az Üdvözítő válaszában feddés rejlett, amiért tudatlanok a szent iratokat illetően. „Nem olvastátok-e – mondta –, mit cselekedett Dávid, amikor megéhezett ő és akik vele voltak? Mi módon ment be az Úr házába, vette el a szent kenyereket, és ette meg... amelyeket pedig nem szabad megenni, hanem csak a papoknak.” (Luk 6,3–4) „És mondta nekik: A szombat lett az emberért, nem az ember a szombatért.” (Márk 2,27) ☐Nem olvastátok-e a törvényben, hogy szombatnapon megtörik a papok a szombatot a templomban, és nem vétkeznek? Mondom pedig, hogy a templomnál nagyobb van itt.☐ (Mát 12,5☐6) ☐Az embernek Fia a szombatnak is Ura.☐ (Márk 2,28)

Ha helyes volt, hogy Dávid a szent célra elkülönített kenyerekkel csillapította éhségét, akkor az is helyes, ha a tanítványok megéhezve kalászosokat szednek a szombat szent óráiban. A papok a templomban nagyobb munkát végeztek szombaton, mint más napokon: a munkavégzés világi, üzleti célból bűn lenne, de a papok Isten szolgálatában dolgoztak. Azokat a szertartásokat végezték, amelyek Krisztus megváltó hatalmára mutattak, és munkálkodásuk összhangban volt a szombat céljával. Azonban Krisztus most személyesen jött el. A tanítványok Krisztus munkáját végezve Isten szolgálatában álltak, és ami a feladat elvégzéséhez szükséges volt, azt helyes volt megtenni szombatnapon.

Jézus mindenkit arra akart megtanítani – tanítványait és ellenségeit egyaránt –, hogy Isten szolgálata a legelső. Isten munkálkodásának célja ezen a világon az ember megváltása, ezért ami e munka végzése szempontjából indokolt, az összhangban van a szombat törvényével. Krisztus végül azzal tette fel érvelésére a koronát, hogy kijelentette: Ő a szombat Ura, azaz minden kérdés és minden törvény felett áll. Mindenek

Bírāja ugyanazokra a törvényi rendelkezésekre mutatva menti fel tanítványait a vád alól, melyekre a vádolók hivatkoztak.

Jézus nem zárta le a kérdést azzal, hogy megróttá ellenségeit. Kijelentette, hogy vakságukban félreértelmezték a szombat célját. Azt mondta: „Ha pedig tudnátok, mi ez: »irgalmasságot akarok, és nem áldozatot«, nem kárhoztattátok volna az ártatlanokat.” (Mát 12,7) A lélektelen szolgálatok nem pótolhatták az igazsághoz hű becsületességet és gyengéd szeretetet, amely mindig jellemzi Isten igazi imádóját.

Krisztus újra elismételte azt az igazságot, hogy az áldozatnak önmagában nincs értéke. Csupán eszköz, nem pedig cél. Az volt a rendeltetése, hogy az embereket az Üdvözítőhöz irányítsa, és így összhangba hozza őket Istennel. Isten a szeretetszolgálatot értékeli. Amikor ez hiányzik, a ceremóniák üres körforgása bántja Őt. Így van ez a szombattal is. Az Úr arra szánta, hogy kapcsolatot teremtsen Isten és ember között, de amikor az elmét fárasztó rítusok kötik le, a szombat célja eltorzul. Külső megtartása pedig nem több, mint gúnyolódás.

Egy másik szombaton, amint Jézus belépett a zsinagógába, észrevett egy száradt kezű embert. A farizeusok már lesték Őt, mohón figyelték, mit fog tenni. Az Üdvözítő jól tudta, hogy ha szombatnapon gyógyít, törvényszegőnek tartják majd, mégsem tévovázott: ledöntötte a szombatot elbarikádoló emberi hagyományok, elvárások falát. Jézus azt mondta a beteg embernek, hogy lépjen elő, majd megkérdezte: „Szabad-e szombatnapon jót tenni, vagy rosszat tenni? Az életet megtartani, vagy elveszteni?” (Luk 6,9) A zsidó nép körében élt egy mondás, amely szerint ha az ember nem tesz jót, amikor lehetősége van rá, olyan, mintha rosszat tenne. Életmentést elmulasztani annyi, mint gyilkolni. Jézus így saját elveikkel állította szembe az írástudókat. „De azok hallgattak. Ő pedig elnézván őket haraggal, bánkódván szívük keménysége miatt, mondta az embernek: Nyújtsd ki a kezedet. És kinyújtotta, és meggyógyult a keze, és ép lett, mint a másik.” (Márk 3,4–5)

„Szabad-e szombatnapon gyógyítani? ☐ Jézus így válaszolta meg ezt a kérdést: ☐ Kicsoda közületek az az ember, akinek van egy juha, és ha az szombatnapon a verembe esik, meg nem ragadja, és ki nem vonja azt? Mennyivel drágább pedig az ember a juhnál! Szabad tehát szombatnapon jót cselekedni!☐ (Mát 12,10☐12)

A kémekek nem mertek Jézusnak válaszolni a sokaság jelenlétében,

mert féltek, hogy bajba keverednek. Tudták, hogy Ő igazat beszél. De ők inkább hagytak volna szenvedni egy embert, nehogy megsértsék a hagyományaikat – miközben egy állatot megmentenének, mert ha elmulasztják, ez veszteséget jelent a tulajdonosának. Nagyobb odafigyelést tanúsítottak egy állat iránt, amely valamilyen hasznot jelentett számukra, mint az Isten képmására teremtett ember iránt. Ez szemlélteti minden hamis vallás működését, amelyek abból a vágyódásból születnek, hogy az ember Isten fölé magasztalja magát, végül azonban mélyebbre süllyed az állatnál. Minden, az Isten korlátlan hatalma ellen hadakozó vallás megfosztja az embert teremtésbeli dicsőségétől, amely Krisztus által helyreállítható. Minden hamis vallás azt tanítja híveinek, hogy ne törődjenek az emberi szükségletekkel, szenvedésekkel és jogokkal. Az evangélium nagyra értékeli az embert mint a Krisztus vére árán megváltott lényt, és azt tanítja, hogy gyengéd figyelemmel kell viseltetni az ember szükségletei és gondjai iránt. Így szól az Úr: „Drágábbá teszem az embert a színaranynál, és a férfit Ofir kincсарanyánál.” (Ésa 13,12)

Amikor Jézus megkérdezte a farizeusoktól, hogy szabad-e szombatnapon jót vagy gonoszt cselekedni, életet menteni vagy kioltani, saját gonosz szándékaikkal szembesítette őket. Keserű gyűlölettel törtek az életére, miközben Jézus életet mentett és boldogságot hozott az embereknek. Jobb ölni szombaton – ahogyan tervezték –, mint beteget gyógyítani, amint Ő tette? Igazabb dolog-e a szívben gyilkosságot melengetni Isten szent napján, mint mindenkit szeretni, irgalmas tettekben juttatva ezt kifejezésre?

A megszáradt kezű ember meggyógyításával Krisztus a szokásokat, emberi hagyományokat kárhóztatta, és úgy mutatta be a negyedik parancsolatot, ahogyan Isten adta. „Szabad jót cselekedni szombatnapon” – jelentette ki (Mát 12,12). Jézus azzal tisztelte meg a szombatot, hogy elsöpörte az értelmetlen korlátozásokat, míg az Őrá panaszkodók meggyalázták Isten szent napját.

Akik szerint Krisztus eltörölte a törvényt, azt tanítják, hogy megtörte a szombatot, és igazolta tanítványait is, amikor ugyanezt tették. Ám akik ezt állítják, a gáncsoskodó zsidó vezetőkkel azonos nézetet vallanak, s így ellentmondásba kerülnek Krisztus bizonyágtételével, aki kijelentette: „Én megtartottam az én Atyám parancsolatait, és megmaradok az Ő szeretetében.” (Ján 15,10) Sem a Megváltó, sem követői nem szegték

meg a szombat törvényét. Krisztus a törvény élő képviselője volt, soha nem sértette meg a szent előírásokat. Végigtekintve azokon, akik csak alkalmat kerestek, hogy elítélhessék Őt, feltehető a kérdés: „Ki vádol engem közületek bűnnel?” (Ján 8,46)

A Megváltó nem azért jött, hogy félretegye, amit a pátriárkák és próféták tanítottak, hiszen e képviselői által Ő maga szólt. Isten szavának igazsága Tőle származott. Ám ezeket a felbecsülhetetlen drágaköveket hamis foglalatokba helyezték. A drága világosságot a tévelygés szolgálatába állították. Isten arra vágyott, hogy ezeket a kincseket az igazság keretébe helyezhesse vissza. Ezt a munkát csak isteni kéz végezhetette el. Ha az igazság tévelygéssel keveredik, annak célját szolgálja, aki Isten és ember ellensége. De Krisztus eljött, hogy helyére állítsa, ahol majd Istent dicsőíti, és az ember üdvösségét munkálja.

„A szombat lett az emberért, és nem az ember a szombatért” – mondta Jézus (Márk 2,27). Isten rendelkezései az emberiség javát szolgálják: „Minden tiéttetek van.” (2Kor 4,15) „Akár Pál, akár Apollós, akár Kéfás, akár világ, akár élet, akár halál, akár jelenvalók, akár következők, minden a tiétek. Ti pedig Krisztusé, Krisztus pedig Istené.” (1Kor 3,22–23) A Tízparancsolat törvényét, amelynek része a szombat, Isten áldásként adta népének. „Megparancsolta nekünk az Úr – mondotta Mózes –, hogy cselekedjünk mind e rendelkezések szerint, hogy féljük az Urat, a mi Istenünket, hogy jó dolgunk legyen teljes életünkben, hogy megtartsa minket az életben.” (5Móz 6,24) A zoltáros által kapta Izráel az üzenetet: „Szolgáljatok az Úrnak örvendezéssel, menjetek eléje vigassággal! Tudjátok meg, hogy az Úr az Isten, Ő alkotott minket, és nem magunk, az Ő népe és legelőinek juhain vagyunk. Menjetek be az Ő kapuin hálaadással, tornácaiba dicséretekkel!” (Zsolt 100,2–4) Mindenkiről, „aki megtartja a szombatot, hogy meg ne fertőztesse azt”, azt mondja az Úr: „Szent hegyemre viszem fel ezeket, és megvidámítom őket imádságom házában.” (Ésa 56,6–7)

„Mert a szombatnak is Ura az embernek Fia.” (Márk 2,28) E szavak tanítást és vigasztalást jelentenek számunkra. Mivel a szombat az emberért lett, ez az Úr napja. Krisztusé, mert „minden Őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett” (Ján 1,3). Mivel Krisztus teremtett mindent, Ő alkotta a szombatot is, s Ő különítette el a teremtés emlékünnepeként. A szombat Krisztusra mutat mint Teremtőre és Megszentelőre. Azt hirdeti, hogy égen-földön mindent Ő

teremtett, és mindent fenntart; Ő az egyház feje, s hatalma által békülhetünk meg Istennel. Mert Izráelről szólva ezt mondta: „Aadtam nektek szombatjaimat is, hogy legyenek jegyül köztem és ököztök, hogy megtudják, hogy én vagyok az Úr, az ő megszentelőjük.” (Ezék 20,12) A szombat tehát jele Krisztus hatalmának, amely szentté tud tenni minket. Mint megszentelő hatalmának jele, a szombat mindenkinek megadatik, akit Ő szentté tesz, aki Krisztus által Isten Izráelének részévé válik.

Így szól az Úr: „Ha megtartóztatod szombaton lábadat, és nem uezöd kedvtelésedet szent napomon, s a szombatot gyönyörűségnek hívod, az Úr szent és dicsőséges napjának... akkor gyönyörűséged lesz az Úrban.” (Ésa 58,13–14) Mindazoknak, akik Krisztus teremtő és megváltó hatalma jeleként fogadják a szombatot, örömük lesz benne. Krisztust látják szombaton, Őbenne találnak boldogságot. A szombat a teremtés művére mint Krisztus hatalmas, megváltó erejének bizonyítékára mutat. Miközben felidézi az Éden elveszített békéjét, az Üdvözítő által helyreállított békéről beszél. A természetben minden az Ő hívását ismétli: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterhelttetek, és én megnyugosztlak titeket.” (Mát 11,28)

[<<< vissza a 4. tanulmányhoz](#)

---

5. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 434-437. (A VIZSGÁLATI ÍTÉLET-RÉSZLET)

Sátán számtalan tervet eszel ki gondolataink lekötésére, hogy ne foglalkozunk azokkal a dolgokkal, amelyeket a legjobban kellene ismernünk. Az őcsaló gyűlöli azokat a nagyszerű igazságokat, amelyek nyomán az ember megismeri az engesztelő áldozatot és a korlátlan hatalmú Közbenjárót. Sátán tudja, hogy számára minden azon múlik, hogy el tudja-e az emberek figyelmét terelni Jézusról és az igazságról.

Azok, akik részesülni akarnak a Megváltó közbenjárásának áldásaiban, ne engedjék, hogy szentségük és istenfélelmük elmélyítését bármi is gátolja! Szórakozás, hivalkodás és nyereszkesedés helyett fordítsák inkább az értékes órákat az igazság buzgó, imádságos kutatására. A szentély és a vizsgálati ítélet tanát Isten népének jól kell ismernie. Mindannyiunknak

tudni kell, hogy nagy Főpapuknak mi a tisztsége és munkája. Különben soha nem lesz olyan hitünk, amilyenre most van szükség, és soha nem fogjuk tudni betölteni azt a helyet, amelyet Isten nekünk szán. Minden egyes ember üdvözülhet, illetve elveszhet. Mindenkinek az ügye függőben van Isten ítélőszéke előtt. Mindenkinek szemtől szemben kell a nagy Bíróval találkoznia. Milyen fontos tehát, hogy mindenki sokat elmélkedjék ezeken az ünnepélyes jeleneteken: az ítélők leülnek, a könyvek megnyílnak, és a napoknak végén Dániellel együtt minden egyes ember felkel sorsára.

Mindazoknak, akik ismerik ezeket az igazságokat, bizonysgot kell tenniük arról a nagyszerű üzenetről, amelyet Isten bízott rájuk. A mennyei templom annak a munkának a központja, amelyet Krisztus végez az emberiségért. Ez a munka a föld minden lakóját érinti. Elénk tárja a megváltás tervét, elvisz minket egészen az idők végéig, és megmutatja az igazság és a bűn közötti küzdelem diadalmas kimenetelét. A legfontosabb dolog, hogy mindenki tüzetesen kutassa ezeket a témaköröket, és hogy meg tudjon felelni mindenkinek, aki reménységének oka felől érdeklődik.

Krisztus közbenjárása az emberért a mennyei templomban éppoly lényeges része a megváltás tervének, mint halála volt a kereszten. Halálával Krisztus elkezdte a megváltás munkáját, feltámadása után pedig a mennybe ment, hogy befejezze. Hittel a függöny mögé kell lépnünk, „ahová útnyitóul bement érettünk Jézus” (Zsid. 6:20). A Golgota keresztjének fénye tükröződik vissza azon a helyen. Ott többet megérthetünk a megváltás titkaiból. Az ember megváltása végtelen sokba került a mennynek; ez az áldozat arányban áll Isten áthágott törvényének legsúlyosabb kívánalmaival. Jézus megnyitotta az utat az Atya trónjához. Közbenjár az emberért, hogy azok, akik hittel fordulnak hozzá, kívánságaikat őszintén Isten elé tárhassák.

„Aki elfedezi az ő vétkeit, nem lesz jó dolga; aki pedig megvallja és elhagyja, irgalmasságot nyer” (Pld. 28:13). Ha azok, akik hibáikat eltitkolják, és igazolni próbálják, meglátnák, hogy Sátán miként ujjong, és miként csúfolja Krisztust és a szent angyalokat miattuk, sietve megvallanák és elhagynák bűneiket. Sátán a jellemhibákat kihasználva megpróbálja a személyiséget befolyásolni. Tudja, hogy ez sikerülni fog, ha az ember melengeti a hibáit. Ezért folyvást igyekszik Krisztus követőit azzal a végzetes filozófiával félrevezetni, hogy úgy sem tudnak győzni. De Jézus – megsebzett kezére és összezúzott testére mutatva – képviseli ügyüket, és

ezt mondja azoknak, akik követni akarják; „Elég néked az én kegyelemem” (II. Kor. 12:9). „Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű” (Mt. 11:29–30). Senki se higgye tehát, hogy nem tud megváltozni. Isten hitet és erőt ad hibái legyőzéséhez.

Most van a nagy engesztelési nap. Az Úr azt kívánta, hogy míg a jelképes szolgálat főpapja Izraelért engesztelést végez, az egész Izrael, bűnbánattal és alázattal sanyargassa meg lelkét előtte, hogy ki ne „irtassék ... az ő népe közül”. Annak pedig, aki azt akarja, hogy neve bent maradjon az élet könyvében, most e rövid kegyelmi idő alatt kell bűnbánó szívvel és őszinte megtéréssel megsanyargatnia lelkét Isten előtt. Tartsunk mélységes, lelkiismeretes önvizsgálatot! A léhaságból és felszínességből, amit oly sok állítólagos keresztény megenged magának, ki kell gyógyulni. Súlyos harc vár mindazokra, akik uralomra törő bűnös természetüket igába akarják hajtani. A felkészülés munkája személyes munka. Nem csoportosan fogunk üdvözülni. Az egyik ember tisztasága és odaszentelődése nem ellensúlyozza e tulajdonságok hiányát a másikba. Minden nemzetnek meg kell jelennie Isten ítélőszéke előtt, de Isten minden egyes ember ügyét olyan alaposan vizsgálja meg, mintha rajta kívül nem volna senki más a földön. Mindenkinek a mérce alá kell állnia. Senkin sem maradhat egyetlen folt, vagy sömörgőzén, vagy valami afféle.

Ünnepélyesek azok a jelenetek, amelyek az engesztelés záró szakaszához kapcsolódnak. Súlyos érdekek fűződnek e munkához. A mennyei templomban most folyik az ítélet. Már hosszú évek óta tart. Hamar – senki sem tudja, hogy milyen hamar – az élők nevéhez érnek. Isten félelmes jelenlétében kerül mérlegre az életünk. Most fogadjuk meg – jobban, mint valaha – a Megváltó figyelmeztetését: „Vigyázzatok és imádkozzatok, mert nem tudjátok, mikor jó el az az idő” (Mk. 13:33). „Hogyha tehát nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek hozzád” (Jel. 3:3).

A vizsgálati ítélet lezárulásakor mindenkinek eldől a sorsa – életre vagy halálra. A kegyelemidő röviddel az előtt ér véget, hogy az Úr megjelenik az ég felhőiben. Krisztus – miként a Jelenések könyve ismerteti – előre látva korunkat, kijelentette: „Aki igazságtalan, legyen igazságtalan ezután is; és aki fertelmes, legyen fertelmes ezután is; és aki igaz, legyen igaz

ezután is; és aki szent, szenteltessék meg ezután is. És ímé hamar eljövök; és az én jutalmam velem van, hogy megfizessek mindenkinek, amint az ő cselekedete lesz” (Jel. 22:11–12).

Az igazak és a gonoszok ekkor még élnek halandó életüket a földön. Az emberek ültetnek és építenek, esznek és isznak, mit sem tudva arról, hogy a mennyei templomban elhangzott a végső, megmásíthatatlan döntés. Az özönvíz előtt, amikor Noé belépett a bárkába, Isten bezárta a bárka ajtaját, a gonoszok pedig kívül maradtak. Az utóbbiak, nem tudva, hogy végzetük megpecsételődött, még hét napig éltek nemtörődöm, élvezetszerető életüket, és kinevették a közelgő ítéletre figyelmeztető intéseket. „Akképpen lesz – mondja a Megváltó – az ember Fiának eljövetele is” (Mt. 24:39). Csendben, észrevétlenül, mint éjfélkor a tolvaj, jön el a döntő óra, amelyben minden ember sorsa megpecsételődik; és Isten végleg visszavonja kegyelmét a bűnöstől.

„Vigyázzatok azért..., hogy ha hirtelen megérkezik, ne találjon titeket aludva” (Mk. 13:35–36). Veszélyben vannak azok, akik belefáradtak az örökösbe, a világ varázsai felé fordulnak. Miközben az üzletember belemerül a nyereségelhajzásba, a szórakozni vágyó élvezetet keres, a divat rabja ékességeit rendezgeti – lehet, hogy pont abban az órában mondja ki az egész föld Bírója az ítéletet: „Mégmértél a mérlegen, és híjával találtattál” (Dn. 5:27).

[<<< vissza az 5. tanulmányhoz](#)

---

6. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 264-270. (Kik az én testvéreim)

József fiai egyáltalán nem rokonszenveztek Jézus munkájával. Az életéről, munkájáról érkező hírek megdöbbenettk, aggodalommal töltötték el őket. Hallották, hogy egész éjszakákat töltött imában, napközben pedig óriási tömeg kísérte, s még enni sem maradt ideje. Barátai úgy érezték, kimeríti magát a megfeszített munkával, s nem tudták mire vélni a farizeusok iránti magatartását, néhányan pedig attól tartottak, hogy elméje megzavarodott.

Testvérei hallottak erről is, és a farizeusok vádjáról is, mely szerint

Jézus Sátán hatalmával űzött ördögöket. Érzékenyen érintette őket a szemrehányás, melyet Jézussal való rokonságuk miatt kaptak. Tudták, hogy szavai és cselekedetei milyen megmozdulást idéztek elő, és nemcsak megriadtak bátor kijelentéseitől, hanem méltatlankodtak is amiatt, hogy az írástudókat és a farizeusokat elítélte. Elhatározták, hogy vagy meggyőzik Jézust, vagy az ilyen munka beszüntetésére kényszerítik. Rávettek Máriát, hogy csatlakozzék hozzájuk. Jézust az anyja iránti szeretete segítségével majd rábeszélik, hogy legyen elővigyázatosabb - gondolták.

Röviddel ezelőtt történt, hogy Jézus másodszor művelt olyan csodát, mellyel megszállott, vak és néma embert gyógyított meg, ezért a farizeusok újból megvádolták: „Az ördögök fejedelme által űzi ki az ördögöket” (Mt 9:34). Krisztus nyíltan megmondta nekik, hogy ha a Szentlélek munkáját Sátánnak tulajdonítják, elvágják magukat az áldás kútforrásától. Akik úgy beszéltek Jézus ellen, hogy nem vették észre isteni természetét, azok a Szentlélek által még beláthatják és megbánhatják tévedésüket, és bocsánatban részesülhetnek. Krisztus vére minden bűnt lemos, bármilyen legyen is az, ha a lélek megbánja és hisz, ám ha valaki elutasítja a Szentlélek munkáját, az oda kerül, ahol nincs számára megtérés, sem hit. Isten Lelke munkálkodik a szívben, s ha az ember készakarva utasítja el, és sátáninak minősíti, akkor azt a csatornát vágja el, melyen át Isten kapcsolatba léphet vele. Ha egy lélek végleg visszautasítja a Szentlelket, akkor Isten már semmit sem tehet érte.

A farizeusok, akiket erre Jézus figyelmeztetett, maguk sem hitték el az Ellene felhozott vádat. Mégsem akadt egy sem a méltóságok között, aki a Megváltóhoz húzott volna. Szívükben hallották a Lélek hangját, mely Izrael Felkentjének jelenti ki Őt, és arra készíti őket, hogy vallják magukat tanítványainak. Jézus jelenlétének fényében felismerték szentségtelen voltukat, és kívánták az igazságot, melyre maguk nem tudtak eljutni. Csakhogy miután visszautasították Őt, túlságosan megalázó lett volna számukra, hogy Messiásként fogadják el. Miután ráléptek a hitetlenség útjára, túl büszkék voltak ahhoz, hogy belássák tévedésüket. Elszántan, erőszakosan vitatták a Megváltó tanítását, hogy ne kelljen belátniuk az igazságot. Hatalmának bizonyítékai felbőszítették őket. Nem akadályozhatták meg az Üdvözítőt a csodatételben, nem hallgattathatták el tanításait, de minden tőlük telhetően megtettek, hogy félreértelmezzék, meghamisítsák szavait. Isten Lelke mégis követte őket, és számos

akadályt kellett emelniük, hogy ellenálljanak erejének. A leghatalmasabb közvetítő küzdött velük, aki csak befolyásolhatja az emberi szívet, de ők nem engedtek.

Nem Isten vakítja meg az embereket, nem Ő keményíti meg szívüket. Ő világosságot küld, hogy kijavíthassák hibáikat, biztos útra vezeti őket. Ennek a világosságnak az elvetése miatt vakul meg a szem, keményedik meg a szív. A folyamat sokszor fokozatos, szinte észrevehetetlen. Az ember Isten igéjéből kapja a világosságot, szolgálói által vagy Lelkének ereje által, - ám ha ezt a fénysugarat nem veszi figyelembe, a lelki felfogás részben eltompul, s a világosság következő megnyilatkozását kevésbé tisztán érzékeli. Így sűrűsödik a sötétség, míg végül is éjszaka lesz a lélekben. Ez történt a zsidó vezetőkkel is. Meggyőződtek a Krisztust kísérő isteni erő felől, de hogy ellenállhassanak az igazságnak, a Szentlélek munkáját Sátánnak tulajdonították. Ezzel tudatosan választották a csalást, alávetették magukat Sátánnak, és ettől fogva már az ő ereje befolyásolta őket.

Krisztusnak a Szentlélek elleni bűnnel kapcsolatos figyelmeztetéshez szorosan kapcsolódik az üres, gonosz beszéd elleni felhívás. A szavak megmutatják, mi van a szívben. „A szívnek teljességéből szól a száj.” A szavak többet jelentenek a jellem kinyilvánításánál - vissza is tudnak hatni a jellemre. Az embereket befolyásolják saját szavaik. Sokszor pillanatnyi, Sátán által keltett indíttatásból irigység vagy gonosz vélekedés jut kifejezésre, olyasmiről, amiben nem is igazán hisznek, de a kimondás visszahat a gondolkodásra. Saját beszédük csapja be őket, azt kezdik hinni, hogy amit sátáni ösztönzésre mondtak, igaz. Miután egyszer már kimondtak egy véleményt vagy döntést, gyakran túl büszkék ahhoz, hogy visszavonják, s addig bizonygatják igazukat saját maguknak, míg végül elhiszik. Veszélyes dolog kétkedő szót kimondani, veszélyes kétségbe vonni, bírálni az isteni világosságot. A könnyelmű, tiszteletlen bírálatok megszokása kihat a jellemre - tiszteletlenséget és hitetlenséget táplál. E szokás gyakorlóik közül sokan nem is tudnak a veszélyről, míg végül készek a Szentlélek munkáját kritizálni és elutasítani. Jézus így szólt: „Minden hivalkodó beszédért, amit beszélnek az emberek, számot adnak majd az ítélet napján. Mert a te beszédedből ismertetel igaznak, és a te beszédedből ismertetel hamisnak” (Mt 12:34-37).

Ezután azokat figyelmeztette, akiket érintettek szavai, boldogan hallgatták Őt, de nem rendelték alá magukat, hogy a Szentlélek bennük

lakozzék. Nemcsak az ellenállás, hanem a mulasztás is rombolja a lelket. „Mikor pedig a tisztátalan lélek kimegy az emberből, - mondotta Jézus - víz nélkül való helyeken jár, nyugalmat keresve, és nem talál: akkor ezt mondja: Visszatérek az én házamba, ahonnét kijöttem. És odamenvén, üresen, kisöpörve és föléesítve találja azt. Akkor elmegy és vesz maga mellé más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál, és bemenvén, ott lakoznak” (Mt 12:435).

Sokan voltak Krisztus idejében - ahogyan ma is -, akiket Sátán hatalma egy időre, úgy tűnik, megtört. Isten kegyelme által megszabadultak a lelkeket uralma alatt tartó gonosz szellemektől. Örvendeztek Isten szeretetében, ám, akár a példázatbeli köves földhöz hasonló hallgatók, nem lakoztak abban. Nem rendelték alá magukat naponta Istennek, hogy Krisztus szívükben lakozhassék, és amikor a gonosz lélek visszatért, s vett maga mellé „más hét lelket, gonoszabbakat ő magánál” (Mt 12: 45), mindenestül a gonosz hatalmába kerültek.

Amikor a lélek aláveti magát Krisztusnak, új erő veszi birtokába az új szívet. Olyan változás megy végbe, amelyet az ember maga sohasem képes véghezvinni. Természetfeletti munka ez, természetfeletti elemet visz az emberi természetbe. A Krisztusnak alárendelt lélek az Ő vára lesz, melyet megtart e lázadó világban. Szándéka az, hogy az Övén kívül semmilyen hatalmat ne ismerjenek el. A mennyei közbenjárók által így birtokba vett lélek már bevehetetlen a Sátán ostromának. Ám, hacsak alá nem vetjük magunkat Krisztus irányításának, a gonosz fog uralkodni felettünk. Elkerülhetetlenül a világ feletti uralomért vívó két nagyhatalom egyike vagy másika irányít bennünket. Nem szükségszerű, hogy szabad akaratból a sötétség országának szolgálatába álljunk, uralma alá kerüljünk. Csak éppen el kell mulasztanunk a szövetségkötést a világosság országával. Ha nem működünk együtt a mennyei közvetítőkkal, akkor Sátán veszi birtokba a szívet, s lakóhelyévé teszi. A gonosz elleni egyetlen védekezés az, ha hit által Krisztus lakozik a szívben, igazságban. Hacsak nincs élő kapcsolatunk Istennel, sohasem állhatunk ellent a szentségtelen hatásoknak - önszeretnek, saját vágyaink kielégítésének, a bűnre való kísértésnek. Lemondhatunk számos rossz szokásról, egy időre elhagyhatjuk Sátán társaságát, de ha nincs élő kapcsolatunk Istennel, ha nem vetjük alá magunkat neki percről percre, vereséget szenvedünk. A Krisztussal fenntartott személyes ismeretség és folytonos közösség híján

az ellenség kénye-kedvének vagyunk kiszolgáltatva, s végül az ő parancsait kell végrehajtanunk.

„Ennek az embernek utolsó állapota gonoszabb lesz az elsónél. Így lesz - mondotta Jézus - ezzel a gonosz nemzetséggel is” (Mt 12 : 45). Senki sincs úgy megkeményedve, mint az, aki semmibe vette a kegyelmi hívást, és a kegyelem Lelke ellen cselekedett. A Szentlélek elleni bűn leggyakoribb formája az, amikor valaki kitartóan semmibe veszi a menny bűnbánatra hívó szavát. Minden lépés, amellyel elutasítjuk Krisztust, egy lépés a megváltás elutasítására is, és a Szentlélek elleni bűn felé is.

A zsidó nép Krisztus elutasításával ezt a megbocsáthatatlan bűnt követte el. A kegyelmi hívás elvetésével mi is ugyanabba a hibába eshetünk. Megbántjuk az élet Fejedelmét, és szégyent hozunk Rá a Sátán zsinagógája és a mennyei világ előtt, ha nem hallgatunk az Ő hírnökeire, hanem inkább Sátán közvetítőire figyelünk, akik elvonják a lelkeket Krisztustól. Ha valaki így cselekszik, az nem talál sem reményt, sem megbocsátást, míg végül már nem is vágyik arra, hogy megbékéljen Istennel.

Miközben Jézus még tanította a népet, tanítványai üzenetet hoztak, hogy anyja és testvérei odakinn vannak, s látni szeretnék Őt. Jézus olvasott szívében, „Ő pedig felelván, monda a hozzá szólónak: Kicsoda az én anyám; és kik az én testvéreim? És kinyújtván kezét az ő tanítványaira, monda: Ímé az én anyám és az én testvéreim! Mert aki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát, az nékem fitestvérem, nőtestvérem és anyám” (Mt 12: 48-50).

Mindazt, aki hittel elfogadja Krisztust, az emberi rokonságnál szorosabb kapocs köti össze Vele. Eggyé lesz Vele, amiképpen Ő is egy az Atyával. Anyja is közelebbi és biztonságosabb kapcsolatban volt Vele hit és cselekedetek által, mint a természetes rokonság által. Testvéreinek semmi hasznuk sem származik a kapcsolatból, ha nem fogadják el Őt személyes Megváltójuknak.

Micsoda támaszra lelt volna Krisztus földi rokonaiban, ha mennyei követként hisznek Benne, és együttműködnek Vele Isten munkájának végzésében! Hitetlenségük beárnyékolta Jézus földi életét. Ez is része volt annak a keserűségnek, melyet a kín poharából Ő kiürített érettünk.

Isten Fia mélyen átérezte az emberi szívekben gyúlt ellenségeskedést az evangéliummal szemben. Még jobban fájt ez Neki otthonában, hiszen az

Ő szíve nyájas, szeretetteljes volt, és nagyra értékelte a családi köteléket. Testvérei azt kívánták, hogy vesse alá Magát az ő elgondolásainak, viszont az ilyen eljárás egyáltalán nem lett volna összhangban Jézus isteni küldetésével. Fivérei úgy tekintettek Rá, mint akinek szüksége van tanácsaikra. Emberi szemszögből ítélték meg Őt, véleményük szerint csak olyasmit lenne szabad mondania, ami elfogadható az írástudók és farizeusok számára, ezzel lecsendesíthetné a szavai nyomán támadt bosszantó ellentéteket. Azt gondolták, magánkívül van, amikor isteni hatalmat igényel Magának, és a rabbik fölé helyezkedik, mint bűneik ostromozója. Tudták, hogy a farizeusok lesik az alkalmat a vád benyújtására, és úgy érezték, Jézus felkínálta nekik ezt a lehetőséget.

Rövidlátásukban nem tudták áttekinteni Jézus betöltendő küldetését, ezért nem is érezhettek együtt Vele a próbáiban. Nyers, lebecsülő szavaik tanúsága szerint nem érzékelték helyesen jellemét, s nem vették észre, hogy az isteni és az emberi fűződött itt egybe. Gyakran látták csordultig telve bánattal, de ahelyett, hogy vigasztalták volna, lelkületük és szavaik csak megsebeztek szívet. Érzékeny természetét gyötörték, indítékait félreértették, munkáját nem foghatták föl.

Testvérei sokszor a farizeusok elcsépelte, elavult filozófiájával hozakodtak elő, s úgy képzelték, taníthatják azt, Aki minden igazságot ismer, és minden titkot tud. Amit nem értettek, azt nyíltan elítélték. Jézust a végsőkig próbára tették szemrehányásaik, lelke megfáradt, elcsüggedt. Hitet tettek Isten mellett, és azt gondolták, igényt tarthatnak Rá, miközben Isten testben velük volt, csak nem tudtak róla.

Ezek a dolgok tövisekkel borították Krisztus útját. Annyira bántotta saját családjának téves felfogása, hogy megkönnyebbült, ha bárhová ment, ahol ezt nem tapasztalta. Volt egy otthon, melyet szívesen látogatott: Lázár, Mária és Márta háza, mert a hit és szeretet légkörében lelke nyugalomra lelt. Mégsem akadt e földön senki, aki felfoghatta volna isteni küldetését, vagy ismerte volna a terhet, melyet az emberiségért hordoznia kellett. Gyakran csak az egyedülletben könnyebbült meg, amikor mennyei Atyjával lépett kapcsolatba.

Aki Krisztusért szenvedni hivatottal, akinek félreértést, bizalmatlanságot kell elszenvednie még saját otthonában is; az vigaszra lelhet abban a gondolatban, hogy Jézus is elszenvedte ugyanezt. Ő könnyöretre indul az ilyenek iránt. Arra int, hogy találjanak Benne társra, könnyebbüljenek

meg ott, ahol Ő: az Atyával való közösségben.

Akik elfogadják Krisztust személyes Megváltójuknak, azok nem maradnak árván, nem kell hogy egyedül viseljék az élet megpróbáltatásait. Jézus a mennyei család tagjaivá fogadja őket, s bátorítja, hogy Atyját Atyjuknak nevezzék. Ők Jézus „kicsinyei”, kedvesek Isten szívének, a leggyengédebb és legmaradandóbb kötéssel kapcsolódnak Hozzá. Túlradó gyöngédsége annyival múlja felül azt, amit apánk és anyánk érez irántunk gyámoltalanságunkban, amennyivel az isteni az emberi fölött áll.

Krisztusnak a népéhez fűződő viszonyát gyönyörűen szemlélteti az Izraelnek adott törvény. Ha egy elszegényedett zsidó kénytelen volt megválni vagyonától, s magát is el kellett adnia szolgának, legközelebbi rokonának kötelessége volt kiváltani őt és örökségét (Lásd 3Móz 25 :25. 47-49; Rúth 2:20!). Így a bűn következtében elveszített örökségünk és magunk megváltásának műve Rá hárult, aki „közelebbi rokonunk”. Megváltásunkért lett hozzátartozónkká. Megváltó Urunk közelebb áll hozzánk, mint apánk, anyánk, testvérünk, barátunk, hitvesünk. „Ne félj, - mondja - mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy!” „Mivel kedves vagy az én szemeimben, becses vagy és én szeretlek: embereket adok helyetted, és népeket a te életedért” (Ésa 43:1.4).

Krisztus szereti a trónját körülvevő mennyei lényeket, de mi magyarázza azt a nagy szeretetet, mellyel bennünket szeret? Nem érthetjük meg, csak tapasztalhatjuk, hogy így van. Ha pedig Vele tartjuk a rokonságot, milyen gyöngéden kell tekintenünk Urunk fivéreire és nővéreire! Nem kellene-e igyekeznünk felismerni, hogy mire kötelez Istennel való rokonságunk? Isten családjába fogadott bennünket, nem kellene-e tehát tisztelnünk Atyánkat és rokonságunkat?

[<<< vissza a 6. tanulmányhoz](#)

---

7. Tanulmány javasolt olvasmánya

PÁTRIÁRKÁK ÉS PRÓFÉTÁK, 322-333. (A törvény és a szövetségek)

Ádám és Éva megteremtésük alkalmával tudomást szereztek Isten törvényéről és megértették azt. Isten megismertette velük, hogy a törvény milyen igyenekeket támaszt az emberrel szemben. Utasításait Isten

a szívükbe írta. Az ember bukásával a törvény nem változott meg. Isten azonban egy gyógyító rendszert hozott létre, hogy az embert visszatérítse az engedelmességhez. Megváltót ígért és az áldozati felajánlások előre mutattak Krisztus halálára, amin a bűnázatok alapultak. Ha Isten törvényét sohasem szegték volna meg, akkor nem lett volna halál és így nem lett volna szükség megváltóra; következésképpen nem lett volna szükség az áldozatokra sem.

Ádám megtanította utódainak Isten törvényét. Így a törvény apáról fiúra szállt át és megismerhették azt az egymást követő nemzedékek. Azonban csak néhányan fogadták el Isten kegyelmes gondoskodását az ember megváltásáról, amit engedelmességükkel viszonyoztak. A törvény megszegésével a világ olyan gonosz és romlott lett, hogy meg kellett tisztítani romlottságától az özönvízzel. Noé és családja megőrizték és megtartották a törvényt. Noé megtanította leszármazottait a Tízparancsolatra. Mikor az emberek ismét eltértek Istentől, akkor az Úr Ábrahámot választotta ki magának és neki jelentette ki a következőket: „Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet” (1Móz 26:5). Az Úr Ábrahámnak adta a körülmetélkedés szertartását, amely az Isten szolgálatára való felajánlás jele volt. Záloga volt ez annak is, hogy elkülönülnek a bálványimádástól és csak az Isten törvényének engedelmeskednek. Ábrahám leszármazottai nem tartották meg ezt a fogadalmat. Ez megmutatkozott abban, hogy hajlandók voltak szövetséget kötni a pogányokkal és magukévá tették szokásaikat, gyakorlataikat. Ez volt az oka az Egyiptomba való menetelüknek és ottani rabszolgaságuknak. A bálványimádókkal való kapcsolatukban és az egyiptomiaknak való kényszerű alárendeltségükben az isteni szabályokat még inkább megrontották, és átvették a pogányok bálványimádó szokásait. Ezért amikor az Úr kihozta őket Egyiptomból, dicsőségbe öltözve és angyalaitól körülveve lejött hozzájuk a Sinai hegyre és dicső fenségében az egész nép hallatára kihirdette törvényét.

Nem bízta rá előírásait egy olyan nép emlékezetére, amely hajlamos volt, hogy arról megfeledkezzék, hanem kőtáblára véste fel azokat. Szent előírásaival meg akarta óvni Izraelt a pogány hagyományokkal való összekeveredés minden lehetőségétől, és kizárta, hogy követelményeit emberi rendeletekkel és szokásokkal összekeverjék. Nem állt meg azonban a Tízparancsolat előírásainak átadásánál. A nép bebizonyította

nagyon könnyen félrevezethető voltát. Ezért Isten a kísértés egyetlen ajtaját sem akarta őrizetlenül hagyni. Megparancsolta Mózesnek, hogy írja le - mégpedig pontosan úgy, ahogy ő mondta neki - az ítéleteket és a törvényeket, és adjon aprólékos utasításokat arra nézve, hogy mit követel népétől. Ezek az utasítások a népnek az Isten-, az egymás- és az idegenek iránti kötelességére vonatkoztak és a Tízparancsolat alapelveinek részletes magyarázatai voltak, mégpedig oly világosan, hogy senki sem érthette félre. Az volt a feladatuk, hogy a két kőtáblára vésett tíz parancsolat szentségén őrködjenek.

Ha az ember úgy tartotta volna meg Isten törvényét, ahogy azt Isten a bűneset után Ádámnak adta, és ahogy azt Noé megőrizte, s Ábrahám megtartotta, akkor semmi szükség nem lett volna a körülmetélkedés elrendelésére. Ha Ábrahám leszármazottai megtartották volna a szövetséget, amelynek a körülmetélés volt a jele, akkor nem tudták volna őket bálványimádásra csábítani, és nem szenvedtek volna rabszolgaként Egyiptomban. Ha elméjükben megtartották volna Isten törvényét, akkor nem lett volna szükség annak kihirdetésére a Sínai hegyről, amit kőtáblába is véstek. Ha a nép gyakorolta volna a Tízparancsolat alapelveit, akkor nem kellett volna Istennek további utasításokat adnia Mózesnek.

Az Ádámra bízott áldozati rendszert leszármazottaik szintén elferdítették. Babonaság, bálványimádás, kegyetlenség és a kicsapongás által megrontották azt az egyszerű és értelmes istentiszteletet, amelyet Isten írt elő. A bálványimádókkal való hosszú kapcsolat következtében Izrael népe sok pogány szokást vegyített össze saját istentiszteletével. Ezért Isten a Sínai hegynél határozott utasításokat adott nekik az áldozati istentiszteletre vonatkozólag. A sátor elkészülte után a kegyelem trónja felett lebegő dicsőség felhőjéből érintkezett Mózesrel és onnan utasításokat adott az áldozatok rendszerére és az istentisztelet formáira vonatkozóan. Így adta meg Isten Mózesnek a szertartási törvényt és íratta azt meg vele könyvben. A Tízparancsolatot azonban, melyet a Sínai hegyről hirdetett ki népének, maga Isten írta rá két kőtáblára, melyet gondosan őriztek a szövetség ládájában.

Sokan vannak olyanok, akik megpróbálják összekeverni ezt a két törvényrendszert. A ceremóniális törvényről beszélő helyeket használják fel annak bizonyítására, hogy az erkölcsi törvényt Isten eltörölte. Ez azonban a Szentírás üzenetének elferdítése, kiforgatása. A két törvényrendszer

közötti különbség átfogó és világos. A szertartási törvények rendszere olyan jelképekből áll, amelyek Krisztusra mutatnak, az ő áldozatára és papságára. Ezt a szertartási törvényt, áldozataival és rendeleteivel együtt a hébereknek addig kellett végrehajtaniuk, míg a jelkép nem találkozott a valósággal Krisztus halálában, aki Isten bárányaként elveszi a világ bűneit. Ezután az összes áldozati felajánlásoknak meg kellett szűnniük. Ezt a törvényt Krisztus „[...] eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára” (Kol 2:14). A Tízparancsolat törvényét illetőleg azonban a zsolttáríró ezt mondja: „Uram! örökké megmarad a te igéd [...]” (Zsolt 119:89). Maga Krisztus pedig ezt mondja: „Ne gondoljátok, hogy jöttem a törvénynek vagy a prófétáknak eltörlésére. Nem jöttem, hogy eltöröljem, hanem inkább, hogy betöltssem. Mert bizony mondom néktek, míg az ég és a föld elmúlik, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik” (Mt 5:17-18). Itt Jézus nem csupán azt tanítja, hogy Isten törvénye mit kívánt a múltban és az ő idejében, hanem azt is, hogy az érvényben marad az ég és a föld fennállásáig. Isten törvénye éppen olyan változatlan, mint az ő trónja. Isten törvénye kötelező erejű az emberi nemzetség minden korszakában.

A Sinai hegyről kihirdetett törvényről Nehémiás ezt mondja: „És a Sinai hegyre leszállál, s szólál velük az égből, s adál nekik helyes végzéseket, igaz törvényeket, jó rendeléseket és parancsolatokat” (Neh 9:13). Pál pedig, „a pogányok apostola”, ezt jelenti ki: „Ám a törvény szent, és a parancsolat szent és igaz és jó” (Róm 7:12). Ez nem lehet más mint a Tízparancsolat, mert éppen ez az a törvény, amely azt mondja: „Ne kívánd”.

Noha az Üdvözítő halála véget vetett a szertartások törvényének, de a legkevésbé sem csökkentette az erkölcsi törvény iránti kötelezettséget. Éppen ellenkezőleg. Az a tény, hogy Krisztusnak az erkölcsi törvény megszegéséért kellett meghalnia, azt bizonyítja, hogy ez a törvény állandó és változhatatlan.

Azok, akik azt állítják, hogy Krisztus Isten törvényének eltörléséért jött el és azért, hogy félretegye az Ótestamentumot, azok úgy beszélnek a zsidóságról, mint a sötétség egyik korszakáról, és azt állítják, hogy a héberek vallása csak formaságokból és ceremóniális szertartásokból állt. Ez azonban tévedés. A szent történelem minden oldalán, amelyre Istennek az ő választott népével való kapcsolatát jegyezték fel, égető nyoma van a nagy „VAGYOK”-nak. Az emberek fiainak Isten soha nem

adott hatalmáról és dicsőségéről nagyobb kinyilatkoztatásokat, mint akkor, amikor egyedül őt ismerték el Izrael uralkodójának és amikor törvényt adott népének. Itt nem emberi kézben volt a jogar. Izrael láthatatlan királyának méltóságteljes megjelenése elképzelhetetlenül fenséges és leírhatatlan volt.

Az isteni jelenlétnek e kinyilatkoztatásaiban Isten dicsősége látszott meg Krisztus útján. Nem csak az Üdvözítő adventje alkalmával, hanem a bűneset és a megváltás utáni korszakokban is. Krisztusban békéltette meg Isten önmagával a világot (2Kor 5:19). Krisztus volt az alapja és a középpontja az áldozati rendszernek a pátriárkák korszakában csakúgy, mint a zsidók idejében. Ősszüleink bűne óta nem volt többé semmiféle közvetlen érintkezés Isten és az ember között. Az Atya Krisztus kezébe adta a világot, hogy az ő közbenjárói tevékenysége útján megválthassa az embert és igazolhassa Isten törvényének tekintélyét és szent voltát. Az ég és a bűnbe esett emberi nemzetség közötti közösség csak Krisztus útján jöhetett létre. Isten Fia volt az, aki ősszüleinknek a megváltás ígéretét adta. Ő volt az, aki a pátriárkáknak kijelentette magát. Ádám, Noé, Ábrahám, Izsák, Jákób és Mózes megértették az evangéliumot. Az üdvösséget az ember helyettese és keze útján keresték. Az ősidőknek e szent emberei közösségben voltak azzal az Üdvözítővel, aki eljövendő volt hozzánk emberi testben. Sőt néhányan közülük szemtől-szemben beszélgettek Krisztussal és a mennyei angyalokkal.

Krisztus nemcsak a pusztában volt a héberek vezetője - ő volt az az Angyal, aki Jahve nevét viselte, és aki felhőoszlopba burkolva járt a nép előtt -, de ő volt az is, aki Izraelnek a törvényt adta. A Sinai hegy félelmetes dicsősége közepette Krisztus az egész nép hallatára kijelentette Atyja Tízparancsolatát. Krisztus volt az, aki a kőtáblákba vésett törvényt odaadta Mózesnek.

Krisztus volt az, aki a próféták által szólott népéhez. Péter apostol a keresztény egyházhoz írt levelében azt mondja, hogy a próféták az eljövendő üdvösség felől prófétáltak, „Nyomozódván, hogy mely vagy milyen időre jelenté azt ki a Krisztusnak ő bennök levő Leke, aki eleve bizonysgot tett a Krisztus szenvedéseiről és az azok után való dicsőségről” (1Pét 1:10-11). Krisztus hangja az, amely az Ótestamentum útján hangzik felénk: „[...] Jézus bizonysgtétele a prófétaág lelke” (Jel 19:10).

Tanításaival - mialatt személyesen ott járt az emberek között -, maga

Jézus irányította az emberek figyelmét az Ótestamentumra. Ezt mondta a zsidóknak: „Tudakozzátok az írásokat, mert azt hiszitek, hogy azokban van a ti örök életetek; és ezek azok, amelyek bizonytságot tesznek rólam” (Jn 5:39). Ebben az időben az Ótestamentum könyvei voltak az egyedüli részei a Bibliának, amelyek már írásban léteztek. Ismét Isten Fia volt az, aki kijelentette: „[...] Van Mózesük és prófétáik; hallgassák azokat.” Azután hozzátette: „[...] Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki a halottak közül feltámad” (Lk 16:29.31).

A szertartási törvényt Krisztus adta. Miután ezt már nem kellett megtartani, Pál apostol a valós helyzetében és értékében tárta ezt a törvényt a zsidók elé. Megmutatta a helyét Isten megváltási tervében és viszonyulását Krisztus munkájához. A nagy apostol ezt a törvényt dicsőségesnek és Alkotójához méltónak mondja. A szentély ünnepélyes istentisztelete azokat a nagyszerű igazságokat ábrázolta, amelyeket ki kellett nyilatkoztatni az egymást követő nemzedékeknek. A tömjén füstje, amely Izrael imádságaival szállt fel, Isten igazságosságát képviseli, ami egyedül teheti Isten számára elfogadhatóvá a bűnös imádságát. A vérző állat az áldozati oltáron a Megváltó eljövételéről tett tanúbizonyságot. A szentek szentjéből pedig az isteni jelenlét látható jele ragyogott ki. Így a sötétség és a hitehagyás korszakain át, amelyek egymást követték, Isten a hitet életben tartotta az emberek szívében, míg eljött a megígért Messiás adventjének ideje.

Népének Jézus volt a világossága - a világ világossága - még mielőtt emberi testben eljött a földre. A fény első felvillanása, amely behatolt abba a homályba, amellyel a bűn burkolta be a világot - Krisztustól eredt és érkezett. Krisztustól jött a mennyei ragyogás minden sugara, amely a föld lakóira áradt. A megváltás tervében Krisztus az Alfa és az Omega - az Első és az Utolsó.

Amióta az Üdvözítő vérét ontotta a bűnök bocsánataért és felment a mennyekbe, „[...] hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:24), világosság árad ránk a golgotai keresztről és fentről a szentek szentélyéből. A nekünk ajándékozott tisztább világosságnak azonban nem szabad arra indítania bennünket, hogy megvessük azt a korábban kapott világosságot, amelynek útján a jelképek rámutattak az eljövendő Megváltóra. Krisztus evangéliuma vet fényt az Izraelnek adott isteni rendelkezésekre, és növeli azok jelentőségét. Mikor Isten új igazságokat

nyilatkozat ki, és amikor azt, ami kezdettől fogva ismert volt előttünk, tisztább világosságban állítja elénk, akkor Isten lénye és szándéka különösképpen nyilvánvalóvá válik előttünk abban, ahogyan választott népével bánik. A fény minden további sugara, amely felcsillan előttünk, a megváltás tervének világosabb megértésével ajándékoz meg bennünket, míg rá nem jövünk, hogy ez valójában nem más, mint Isten akaratának megvalósulása az ember üdvössége érdekében. Istennek a Szentlélek által ihletett szavában új szépséget és erőt látunk meg és a Biblia lapjait elmélyültebb érdeklődéssel tanulmányozzuk.

Sokan úgy vélik, hogy Isten válaszfalat helyezett a héberek és a külvilág közé; hogy gondoskodását és szeretetét nagymértékben megvonta a népektől, és ebben kizárólag csak Izraelt részesítette. Istennek azonban nem az volt a szándéka, hogy népe válaszfalat építsen fel önmaga és embertársai közé. Isten végtelen szeretetének keze kinyúlt a föld minden lakosa felé. Bár elfordultak tőle és visszautasították közeledését, Isten állandóan arra törekedett, hogy feltárja magát előttük és kegyelmének, szeretetének részeseivé tegye őket. Választott népét azért ajándékozta meg áldásával, hogy áldássá válhassanak más népek számára.

Isten elhívta Ábrahámot, jólétet és megbecsülést biztosított számára. Ennek a pátriárkának a hűsége világosság volt az embereknek mindazokban az országokban, amelyekben vándorlása során megfordult. Ábrahám nem tartotta magát távol, nem zárkózott el azoktól a népektől, amelyek körülvették. Baráti kapcsolatot tartott fenn a környező népek királyaival, kik közül némelyek nagy tisztelettel adóztak neki. Becsületessége és önzetlensége, bátorsága és jóakarata Isten jellemét képviselte. Mezopotámiában, Kánaánban, Egyiptomban és még Sodoma lakosai számára is a menny Istene mutatkozott meg rajta keresztül.

Éppen így Egyiptom és mindazon népek számára, amelyek kapcsolatban voltak ezzel a hatalmas birodalommal, Isten kijelentette magát József által. Az Úr vajon miért döntött úgy, hogy Józsefet magas rangra emeli az egyiptomiak között? Isten más útról is gondoskodhatott volna, hogy Jákób gyermekeivel kapcsolatos szándékait megvalósítsa. Isten azonban Józsefet akarta világossággá tenni és elhelyezni a király palotájában, hogy a mennyei világosság elterjedhessen a közelben és a távolban. József a maga bölcsességével és igazságával, tisztaságával és jóindulatával, a nép érdekeinek odaadó szolgálatával - pedig az a nép bálványimádókból állt

- Krisztus képviselője volt. Jótevőjünkben, akinek Egyiptom egész népe hálával és elismeréssel adózott, ezeknek a pogányoknak meg kellett látniuk Teremtőjük és Megváltójuk szeretetét. Ugyanígy Mózesben is Isten világosságot állított a föld legnagyobb birodalmának trónja mellé, hogy mindenki, aki csak akarta, tudomást vehessen az egy igaz és élő Istenről. Mindezt a világosságot Isten még akkor adta az egyiptomiaknak, mielőtt ítéletre nyújtotta volna ki kezét felettük.

Izraelnek Egyiptomból való kiszabadítása közel és távol elterjesztette Isten hatalmának ismeretét. Jerikó erődítményének harcias népe elkezdett remegni. „És amint hallottuk, - mondta Ráháb - megolvadt a mi szívünk, és nem támadt többé bátorság senkiben sem miattatok. Bizony az Úr, a ti Istenetek az Isten fenn az égben és alant a földön” (Józs 2:11). Századokkal az Egyiptomból való kivonulás után a filiszteusok papjai még mindig az egyiptomi csapásokra emlékeztették népüket és figyelmeztették őket, hogy ne álljanak ellen Izrael Istenének.

Isten elhívta Izraelt, megáldotta és felmagasztalta őket. Nem azért, hogy az ő törvényének való engedelmességük által egyedül csak ők kaphassák meg pártfogását és kizárólagos elfogadóivá válhassanak áldásainak, hanem azért, hogy általuk kijelentse magát a föld minden lakójának. Isten az ő szándékának teljesítéséért parancsolta meg nekik, hogy különüljenek el a körülöttük levő bálványimádó népektől.

A bálványimádás és mindazok a bűnök, amelyek ebből következtek utálatosak voltak Isten előtt. Ezért megparancsolta népének, hogy ne vegyüljön el ezekkel a népekkel és „ne cselekedjék az ő cselekedeteik szerint” és ne feledkezzenek meg Istenről. Megtiltotta nekik a bálványimádókkal való házasságkötést, nehogy a szívük elforduljon tőle. Éppen olyan szükséges volt akkor, mint most is, arra ügyelni, hogy Isten népe tiszta legyen, „[...] szeplő nélkül megtartva magát a világtól” (Jak 1:27). Szabadnak kell lennünk a világ lelkületétől, mert az ellentétben áll az igazsággal és a jogossággal. Isten azonban nem azt akarta, hogy népe az önigazultság zártkörűségében éljen, kirekesztve magát a világból, semmiféle befolyást sem árasztva többé arra.

Mesterükhöz hasonlóan a tanítványoknak is a világ világosságává kell lenniük minden korszakban. Az Üdvözítő ezt mondta: „[...] Nem rejthetik el a hegyen épített város. Gyertyát sem azért gyújtanak, hogy a véka alá, hanem hogy a gyertyatartóba tegyék és fénylíjk mindazoknak, akik

a házban vannak”, - a ház a világ. Azután hozzáteszi: „Úgy fényljk a ti világoasságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat” (Mt 5:14-16). Éppen ez az, amit Énók, Noé, Ábrahám és Mózes cselekedtek. Éppen ez az, amit Isten elrendelt, hogy népe, Izrael ezt tegye.

A hitetlenségtől, Sátántól irányított gonosz szívük készítette őket a világoasság elrejtésére, ahelyett hogy azt a körülöttük élő népekre árasztották volna. Vakbuzgó lelkületük arra indította őket, hogy vagy a pogányok gonosz gyakorlatait kövessék, vagy gögös kizárólagosságba zárkózzanak be, mintha Isten szeretete és gondoskodása egyedül reájuk terjedne ki.

Amiként a Biblia két törvénnyel ajándékoz meg bennünket: egy változhatatlan és örökkévaló törvénnyel és egy ideiglenes, átmeneti törvénnyel, azonképpen szövetség is kettő van. A kegyelem szövetsége volt az első, amelyet Isten Éden kertjében kötött az emberrel, amikor a bűneset után azt az ígéretet adta, hogy az asszony magva a kígyó fejére tapos majd. Ez a szövetség minden embernek bocsánatot és Isten támogató kegyelmét ajánlotta fel a jövőre a Krisztusban való hit és az engedelmség által. Az örök életet is megígérte nekik az Úr azzal a feltétellel, hogy hűségesek maradnak Isten törvényéhez. A pátriárkák így kapták meg az üdvösség reménységét.

Ugyanezt a szövetséget újította meg Isten Ábrahámval a következő ígéretben: „És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei...” (1Móz 22:18). Ez az ígéret Krisztusra mutatott. Így fogta ezt fel Ábrahám is (lásd Gal 3:8.16), és bűnei bocsánatáért Krisztusban bízott. Ez volt az a hite, amelyet Isten igazságul számított be néki. Az Ábrahámval megújított szövetség Isten törvényének tekintélyét is fenntartotta. Az Úr azt mondta Ábrahámnak: „[...] Én a mindenható Isten vagyok, járv én előttem, és légy tökéletes” (1Móz 17:1). Isten a következőképpen tett tanúbizonytságot hűséges szolgájáról: „Mivelhogy hallgata Ábrahám az én szavamra: és megtartotta a megtartandókat, parancsolataimat, rendeléseimet és törvényeimet” (1Móz 26:5), az Úr kijelentette neki: „És megállapítom az én szövetségemet én közöttem és te közötted, és te utánad a te magod között annak nemzedékei szerint örök szövetségül, hogy legyenek tenéked Istened, és a te magodnak te utánad” (1Móz 17:7).

Bár ezt a szövetséget Isten Ádámmal kötötte meg és Ábrahámmal csak megújította, mégis egyedül Krisztus halálával teljesedhetett be. Isten ígérete alapján azóta létezett, mióta Isten először adott hírt a megváltásról és azt hittel elfogadták. Attól az időponttól kezdve azonban, amikor Krisztus halálával jóváhagyta ezt a szövetséget, már Újszövetségnek nevezték. Ennek az Újszövetségnek is Isten törvénye az alapja. Egyszerűen arról intézkedett, hogy az emberek ismét összhangba kerüljenek az isteni akarattal. Oda vezette el az embereket, ahol engedelmeskedni tudnak Isten törvényének.

Egy másik szerződés is volt, amelyet a Szentírásban Ószövetségnek neveztek. Ezt a szerződést, szövetséget Isten a Sinai hegyen kötötte meg Izraellel. Ezt a szövetséget az áldozat vére; az ábrahámi szövetséget Krisztus vére hitelesítette. Ezt a szövetséget „második” vagy „új” szövetségnek nevezzük, mivel azt a vért, amellyel megpecsételték, az első szövetség vére után ontották ki. Az, hogy ez az Újszövetség már Ábrahám napjaiban is érvényes volt nyilvánvaló abból a tényből, hogy Isten ígérete és esküje erősítette meg, mégpedig „[...] két változhatatlan tény által, melyekre nézve lehetetlen, hogy az Isten hazudjon” (Zsid 6:18).

Ha pedig az ábrahámi szövetség már magában foglalta a megváltás ígéretét, akkor miért alkottak egy másik szövetséget a Sinai hegyen? Rabszolgasága idején a nép nagymértékben elvesztette Isten ismeretét és az ábrahámi szövetség alapelveinek ismeretét is. Egyiptomból való kiszabadításuk után Isten igyekezett feltárni előttük hatalmát és kegyelmét, hogy ezek elvezessék őket oda, ahol minden arra indítja majd őket, hogy egyedül csak őt szeressék és egyedül csak benne bízzanak. Isten azért vezette őket a Vörös-tenger partjára - ahol a nyomukban lévő és őket üldöző egyiptomi hadsereg miatt megmenekülésük lehetetlennek látszott -, hogy felfoghassák teljes tehetetlenségüket és az isteni segítségre való szükségüket. Isten csak azután szabadította ki őket az egyiptomiak kezéből, a biztos pusztulásból, miután megértették helyzetüket. Akkor és ott megtelt a szívük Isten iránti hálával, szeretettel és Isten hatalmában való feltétlen bizalommal. Szabadítójukként Isten magához vonta őket, legalábbis időlegesen.

Isten azonban egy sokkal nagyobb igazsággal is hatni akart elméjükre. Mivel a bálványimádás és az erkölcsi romlottság közepette éltek, ezért nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, saját szívük rendkívül

bűnös voltáról. Képtelenek voltak felfogni, hogy saját erejük és akaratuk nem elegendő ahhoz, hogy igazán engedelmeskedni tudjanak Isten törvényének. Azt sem tudták igazán megérteni, hogy szükségük van megváltóra. Mindezekre meg kellett tanítani őket.

Isten elvezette őket a Sinai hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedelmeség feltételének teljesítésétől függően áldások ígéréssel: „Mostan azért, ha figyelmesen hallgattok szavamra és megtartjátok az én szövetségemet, úgy ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyéim; [...] És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép” (2Móz 19:5-6). A nép nem fogta fel saját bűnös voltát. Azt sem, hogy Krisztus nélkül lehetetlenség volt számukra Isten törvényének megtartása. Mindezek ellenére készségesen léptek szövetségre Istennel. Úgy érezték, hogy képesek voltak és lesznek saját igazságukat létrehozni és ezért merték kijelenteni: „[...] Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk”(2Móz 24:7). Áhítatot keltő fenséggel tanúbizonyságot tettek a törvény kihirdetéséről, és rémületen remegtek a hegy előtt. Ám csak néhány hét telt el és máris megszegték Istennel kötött szövetségüket és leborulva imádták a faragott képet. Nem remélhették Isten tetszését egy olyan szövetség útján, amelyet megszegtek. Most azonban, mikor belátták bűnös voltukat és azt is, hogy bocsánatra van szükségük, tudatára ébredtek annak, hogy nem lehetnek meg ama Megváltó nélkül, aki az ábrahámi szövetségben jelentette ki magát, és az áldozati felajánlásokban vetítette előre árnyékát. Most a hit és a szeretet Istenhez kötötte őket, mint a bűn kötelékéből való szabadítóhoz. Most már előkészültek arra, hogy értékeljék és megbecsüljék az Újszövetség áldásait.

Az Ószövetségnek ezek voltak a kifejezései: Engedelmeskedj és élsz!: „És adám nékik parancsolatimat, és törvényimet [...] melyeket az ember ha cselekszik, él azok által” (Ez 20:11); 3Móz 18;5), de „Átkozott, aki meg nem tartja e törvénynek ígéit, hogy cselekedje azokat!” (5Móz 27:26). Az Újszövetséget „jobb ígéretekre” fektették le; a bűnök bocsánatának és Isten kegyelmének ígéretere, hogy megújítsa a szívet és összhangba hozza Isten törvényének alapelveivel. „Hanem ez lesz a szövetség, amelyet e napok után az Izrael házával kötök, azt mondja az Úr: Törvényemet az ő belsejükbe helyezem, és az ő szívökbe írom be, és Istenökké leszek, ők pedig népemmé lesznek. [...] megbocsátom az ő bűneiket, és vétkeikről

„többé meg nem emlékezem” (Jer 31:33-34).

Ugyanazt a törvényt, amelyet a kőtáblákra véstek, a Szentlélek a szív tábláira írta. Ahelyett, hogy saját igazságunk létrehozásán fáradozunk, inkább fogadjuk el Krisztus igazságát! Az ő vére engesztelés bűneinkért. Engedelmisségét nekünk tulajdonítja Isten. Azután a Szentlélek által megújított szív megtermi majd „a Lélek gyümölcsseit”. Krisztus kegyelme útján az Isten törvénye iránti engedelmisségben élünk, amely törvényt a szívünkbe írta. Ha már Krisztus Lelke lakozik bennünk, akkor éppen úgy járunk és lakozunk ezen a földön, ahogy Ő járt és lakozott. A próféta útján ezt jelentette ki önmagáról: „[...] a Te akaratodat; ezt kedvelem én Istenem, a Te törvényed keblem közepette van” (Zsolt 40:9). Mikor az emberek között volt, így szólt: „[...] Nem hagyott engem az Atya egyedül, mert én mindenkor azokat cselekszem, amelyek néki kedvesek” (Jn 8:29).

Pál apostol világosan feltárja előttünk a hit és törvény közötti összefüggést újszövetségi fogalmazásban. Azt mondja: „Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel, a mi Urunk Jézus Krisztus által.” „A törvényt tehát hiábavalóvá tesszük-é a hit által, távol legyen! Sőt inkább a törvényt megerősítjük.” „Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtelen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben. Hogy a törvénynek igazsága beteljesüljön bennünk, kik nem test szerint járunk, hanem Lélek szerint” (Róm 5:1; 3:31; 8:3-4).

Isten műve minden időben egy és ugyanaz, ámbár vannak a fejlődésnek különböző fokozatai és hatalmának különböző kinyilatkoztatásai, hogy megfeleljenek az emberek szükségleteinek az egymást követő korszakokban. Az első evangéliumi ígéretről a pátriárkális és Izrael korszakain át a jelenkorig, Isten szándékai fokozatosan bontakoztak ki a megváltás tervében. A zsidó törvény által előírt szokásokban és szertartásokban kiabrázolt Krisztus ugyanaz, mint aki az evangéliumban feltárja magát előttünk. Azok a felhők, amelyek beborították isteni formáját, elvonultak: a köd eloszlott és az árnyék eltűnt, így most a világ Megváltója önmagát kinyilatkoztatva áll előttünk. Az a Krisztus, aki a Sínai hegyről jelentette ki a törvényt, és aki Mózesnek átadta a szertartási törvény előírásait, ugyanaz a Krisztus, mint aki elmondta a Hegyi Beszédet. Az Isten iránti szeretet alapelvei, amelyek a törvény és a próféták alapja, csak megismétlései azoknak, amiket Mózes útján mondott a héber népnek: „Halld Izrael: az

Úr, a mi Istenünk, egy Úr! Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből.” „[...] szeresd felebarátodat, mint magadat”(5Móz 6:4-5; 3Móz 19:18). Mindkét rendelkezésben a tanító egy és ugyanazon Úr, a mi Urunk Jézus Krisztus. Isten követeléseit és uralkodásának alapelvei is ugyanazok. Minden őtőle ered, „[...] akinél nincs változás, vagy változásnak árnyéka” (Jak 1:17).

[<<< vissza a 7. tanulmányhoz](#)

---

8. Tanulmány javasolt olvasmánya

ISTEN CSODÁLATOS KEGYELME, 135. (EMBERI ÍGÉRETEK)

„És az egész nép egy akarattal felele, és monda: Valamit rendelt az Úr, mind megtesszük. És megvívé Mózes az Úrnak a nép beszédét” 2Móz 19:8

Egy másik szerződés is volt [az ábrahámi szövetség mellett], amelyet a Szentírásban ószövetségnek neveztek. Ezt a szerződést, szövetséget Isten a Sinai hegyen kötötte meg Izráellel. Ezt a szövetséget az áldozat vére; az ábrahámi szövetséget Krisztus vére hitelesítette. Ezt a szövetséget „második” vagy „új” szövetségnek nevezzük, mivel azt a vért, amellyel megpecsételték, az első szövetség vére után ontották ki.

A Sinai hegynél való letáborozásuk után Mózeset felhívták a hegyre, hogy találkozzon Istennel... Izrael most közeli és különleges kapcsolatba került az Úrral, hogy Isten kormányzása alatt egyházzá és nemzetté egyesüljön. Az üzenet, amelyet Mózesnek kellett átadnia a nép számára, így szólt: „Ti láttátok, amit Egyiptommal cselekedtem, hogy hordoztalak titeket sasszárnyakon, és magamhoz bocsátottalak titeket... ha figyelmesen hallgattok szavamra, és megtartjátok az én szövetségemet, ti lesztek nékem valamennyi nép közt az enyém; mert enyém az egész Föld. És lesztek ti nékem papok birodalma és szent nép” (2Móz 19:4–6).

Mózes visszatért a táborba, és miután összehívta Izrael véneit, elmondta Isten üzenetét. Azok pedig ezt felelték: „amit rendelt az Úr, mind megtesszük” (2Móz 19:8). Így léptek ünnepélyes szövetségre Istennel, és elkötelezték magukat, hogy uralkodójuknak fogadják el Őt. Ezáltal bizonyos értelemben Isten tekintélyének, hatalmának alattvalóivá váltak.

Szolgasága idején a nép elvesztette Isten és az ábrahámi szövetség ismeretét. Mivel bálványimádás és erkölcsi romlottság között éltek, nem volt valódi fogalmuk Isten szentségéről, szívük rendkívül bűnös voltáról. Nem fogták fel, hogy saját erejük és akaratuk nem elegendő az Isten törvényének való engedelmeskedésre. Azt sem értették meg, hogy szükségük van megváltóra... Isten elvezette őket a Sinai hegyhez. Kinyilvánította előttük dicsőségét. Megajándékozta őket törvényével és az engedelmességtől függő áldások ígéretével... Nem tudták... hogy Krisztus nélkül lehetetlen számukra Isten törvényének megtartása. Úgy érezték, képesek a saját igazságukat létrehozni, és ezért merték kijelenteni: „Mindent megteszünk, amit az Úr parancsolt, és engedelmeskedünk”(2Móz 24:7).

JÉZUS ÉLETE, 582-585. (Ne nyugtalankodjék a ti szívetek-részlet)

„Én vagyok az igazi szőlőtő.” (Ján 15,1) A zsidók a szőlőt mindig a legnemesebb növénynek tartották, és minden olyan dolog jelképének, ami erős, kiváló és termékeny. Isten Izráelt mint szőlőskertet ábrázolta, amelyet Ő az ígélet földjébe ültetett. A zsidók üdvösségük reménységét arra építették, hogy Izráel leszármazottai voltak. Jézus azonban azt mondja: „Én vagyok az igazi szőlőtő.” (Ján 15,1) Ne gondoljátok, hogy az Izráellel való kapcsolat által Isten országának részeseivé és ígéletének örökösei lehettek. Egyedül általam kaphattok örök életet.

„Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves.” (Ján 15,1) Palesztina dombjaira mennyei Atyánk plántálta ezt a szép Szőlőtövet, és Ő maga volt a szőlőműves. Sokakat lebilincsel a Szőlőtő szépsége, és felismerték mennyei eredetét. Izráel vezetői azonban csak száraz talajból kiszakított gyökérnek látták. Fogták a növényt, összezúzták, és szentségtelen lábaikkal megtaposták. Azt gondolták, hogy örökre elpusztítják. A mennyei Szőlőműves azonban soha nem veszítette szem elől növényét. Miután az emberek azt hitték, hogy megsemmisítették, Ő fogta és újra elültette azt a fal másik oldalán. A Szőlőtő többé nem volt látható. Elrejtetett az emberek durva támadásai elől. Vesszői azonban átnyúltak a falon. Ezeknek kellett képviselniük a Szőlőtövet. A beoltott ágak még mindig egyesülhettek Ővele. Az ágak gyümölcsöt is érleltek, amelyből az arra menők szedhettek.

„Énvagyokaszőlőtő, tiaszőlővesszők” – mondta Krisztus tanítványainak (Ján 15,5). Bár Krisztust hamarosan elveszítik, a vele való lelki egységük változatlan marad. A vessző kapaszkodása a szőlőtőbe, mondta Krisztus, jelképezi a kapcsolatot, amelyet nektek kell fenntartanotok velem. A vesszőt beoltják az élő szőlőtőbe, és annak rostjai rostokkal fornak össze, erei az erekkel, s így a szőlőtő részeivé lesznek. A szőlőtő élete a szőlővessző életévé válik. Ugyanígy kap a bűnökben és vétkekben halott lélek életet a Krisztussal való kapcsolat által. Krisztussal az Őbenne mint személyes Megváltóban való hit által alakul ki az egység. A bűnös egyesíti gyengeségét Krisztus erejével, ürességét Krisztus teljességével, törekenségét Krisztus mindent elhordozó erejével. Akkor egy értelemre jut Ővele. A Megváltó emberi természete megérintette a mi ember voltunkat, és a mi emberi természetünk megérintette az Istenséget. Így a Szentlélek munkálkodása által az isteni természet részeseivé válunk. A Szeretett Személy befogad.

A Krisztussal kialakult egységet, fenn kell tartani. Krisztus azt mondta: „Maradjatok énbennem, és én is tibennetek. Miképpen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképpen ti sem, hanemha énbennem maradtok.” (Ján 15,4) Ez nem alkalmi kapcsolat, nem egy ki-be kapcsolható összeköttetés. A vessző az élő szőlőtő részévé válik. Az élet, az erő és a termékenység eljutása a gyökértől a vesszőkig akadálytalan és állandó. A vessző nem maradhat életben, ha elválasztják a szőlőtőtől. Többé ti sem lehettek nélkülem – mondta Jézus. A tőlem kapott életeteket csak a velem való folytonos közösség által őrizhetitek meg. Nélkülem nem győzhettek le egyetlen bűnt sem, nem állhattok ellen egyetlen kísértésnek sem.

„Maradjatok énbennem, és én is tibennetek.” (Ján 15,4) A Krisztusban maradás az Ő Lelkének állandó befogadását jelenti azt, hogy életünket minden feltétel nélkül átadjuk az Ő szolgálatára. A kapcsolat csatornáját mindig nyitva kell tartani az ember és Isten között. Mint ahogy a szőlővessző folyamatosan szívja magába a nedvet az élő szőlőtőből, úgy kell nekünk is Jézusba kapaszkodnunk, és hittel elfogadnunk lényének erejét és tökéletességét.

A gyökér a szőlővesszőkön keresztül küldi el a táplálékot a legszélsőbb vesszők hegyéig. Így árad Krisztustól is a lelkierő minden hívő emberre. Mindaddig, amíg a lélek egységben van Krisztussal, nem áll fenn annak a

veszélye, hogy elszorvad vagy elpusztul.

A szőlőtő élete a vesszőkön lévő illatos gyümölcsökben mutatkozik meg. „Aki énbennem marad – mondta Jézus –, én pedig őbenne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.” (Ján 15,5) Ha Isten Fiába vetett hittel élünk, akkor a Lélek gyümölcssei láthatóvá lesznek életünkben, egyetlen gyümölcs sem fog hiányozni.

„Az én Atyám a szőlőműves. Minden szőlővesszőt, amely énbennem gyümölcsöt nem terem, lemetsz.” (Ján 15,1–2) Miközben a beoltott vessző külsőleg egyesül a szőlőtővel, megtörténhet, hogy nincs élő kapcsolat. Akkor elmarad a növekedés és a gyümölcstermés. Hasonlóképpen megtörténhet, hogy látszólagos kapcsolatunk van Krisztussal anélkül, hogy hit által valóságosan egyek lennénk Ővele. Hitünk megvallásával egy egyház tagjaivá lehetünk, de jellemünk és magatartásunk mutatja meg, hogy valóban kapcsolatunk van-e Krisztussal. Ha nem termünk gyümölcsöt, hamis szőlővesszők vagyunk. Krisztustól való elkülönülésünk olyan teljes mértékű romlást foglal magában, mint amit a halott vessző ábrázol. „Ha valaki nem marad énbennem – mondta Krisztus –, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybegyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnek.” (Ján 15,6)

„Mindazt pedig, amely gyümölcsöt terem, megtisztítja, hogy több gyümölcsöt teremjen.” (Ján 15,2) A kiválasztott tizenkettő közül, akik Jézust követték, egyikük elszáradt vesszőként kivettetett, a többiekre pedig a keserű megpróbáltatások metszőkése várt. Jézus komoly gyengédséggel magyarázta el a szőlőműves szándékát. A vesszők megmetszése fájdalmat okoz, de a metszőkése az Atya kezében van. Ő nem felelőtlen kézzel vagy közömbös szívvel munkálkodik. Vannak vesszők, amelyek lelógnak a talajra; ezeket metszéssel szabaddá kell tenni földi támaszaiktól, amelyekbe kacsaik kapaszkodnak. Ezeknek is az ég felé kell növekedniük, és Istenben kell megtalálniuk támaszukat. A dús levélzetet, amely elvonja az éltető nedveket a gyümölcstől, szintén le kell metszeni. A túlbujánzást ki kell vágni, hogy hely jusson az Igazságosság Napja gyógyító sugarainak. A szőlőműves kinyesi a káros növekedést, hogy a gyümölcstermés szebb és bőségesebb legyen.

„Abban dicsőítetik meg az én Atyám – mondta Jézus –, hogy sok gyümölcsöt teremjete.” (Ján 15,8) Isten általunk szeretné kinyilvánítani saját lényének szentségét, jóságát és irgalmasságát. A Megváltó

mégsem parancsolja meg a tanítványoknak, hogy a gyümölcsstermésért munkálkodjanak. Csak azt mondja nekik, hogy maradjanak Őbenne: „Ha énbennem maradtok, és az én beszédeim bennetek maradnak, kérjétek, amit csak akartok, és meglesz az néktek.” (Ján 15,7) Isten ígéje az, amely által Krisztus a követőiben marad. Ez ugyanaz a létfontosságú egyesülés, amit a testének evése és vérének ivása is jelképez. Krisztus szavai: lélek és élet. Ha befogadod Krisztus szavait, a Szőlőtő életét fogadod be. Nemcsak kenyérral fogsz élni, hanem „minden ígével, amely Istennek szájából származik” (Mát 4,4). Krisztus élete benned ugyanazokat a gyümölcsöket hozza, amely Őbenne látható volt. Krisztusban élve, Krisztushoz tartozva, Krisztus által támogatva, táplálékodat Krisztustól szereved, az Ő életéhez hasonló gyümölcsöket fogsz teremni.

[<<< vissza a 8. tanulmányhoz](#)

---

9. Tanulmány javasolt olvasmánya

A NAGY KÜZDELEM, 366-377. (Mi a szentély)

Az az ige, amely az advent hit legfontosabb alapja és támasztó pillére, ezt a kinyilatkoztatást tartalmazza: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenthely igazsága” (Dn. 8:14). Akik hittek az Úr közeli eljövételében, ezeket a szavakat jól ismerték. Ezek mondogatták ezt a próféciát hitük jelmondataként. Mindannyian érezték, hogy a benne megjövendő eseményeken múlnak legszebb váradalmaik és legdrágább reményeik. Bebizonyosodott, hogy ezek a prófétikus napok 1844 őszén érnek véget. Akkor még az adventhívők is azt vallották, amit az egész keresztény világ: hogy a föld vagy bizonyos része a szenthely. A szenthely megtisztítása alatt azt értették, hogy az utolsó nagy napon a föld tűz által megtisztul, és ez a második adventkor következik be. Így jutottak el arra a következtetésre, hogy Krisztus 1844-ben visszatér a földre.

De a megállapított idő elmúlt, és az Úr nem jelent meg. A hívők tudták, hogy Isten nem tévedhet. A próféciamagyarázatban lehet a hiba. De hol tévedtek? Sokan elhamarkodottan azzal a kijelentéssel vágták el a gordiuszi csomót, hogy a 2300 nap nem ért véget 1844-ben. Ezt semmi mással nem tudták megindokolni, csak azzal, hogy az Úr nem jött el akkor,

amikor várták. Úgy okoskodtak, hogy ha a prófétikus napok véget értek volna 1844-ben, akkor Krisztus visszajött volna, hogy a szenthelyet, illetve a földet tűzzel megtisztítsa, de mivel Krisztus nem jött el, a prófétikus napok nem érhetek véget.

Ennek az állításnak az elfogadásához meg kellett tagadniuk a korábbi prófétikus időszámítást. Megállapításuk szerint a 2300 nap i. e. 457 őszén kezdődött, amikor a Jeruzsálem helyreállítására és felépítésére kiadott artaxerxesi rendelet hatályba lépett. Ezt a kiindulópontot véve alapul, pontosan és harmonikusan helyükre tudták tenni annak az időszaknak az eseményeit, amelyet Dániel próféta megjövendöl és megmagyaráz (Dn. 9:25–27). A 69 hét, azaz a 2300 év első 483 éve a Messiásig, a Felkentig tartott. Krisztus keresztsége és a Szentlélek általi felkenetése i. sz. 27-ben, tehát pontosan a próféciában meghatározott időben történt. A hetvenedik hét közepén a Messiás „kiirtott”. Keresztsége után három és fél évvel – i. sz. 31 tavaszán – Krisztust keresztre feszítették. A hetven hetet, azaz a 490 évet elsősorban a zsidó nép kapta. Amikor ez az időszak lejárt, a nemzet Krisztus tanítványainak üldözésével megpecsételte azt a döntését, hogy Krisztust elutasítja. Az apostolok i. sz. 34-ben a pogányok felé fordultak. A 2300 év első 490 éve véget ért. Még 1810 év volt hátra. Az 1810 év i. sz. 34–1844-ig terjedt. „Azután – mondta az angyal – kiderül a szenthely igazsága.” A korábbi prófécia minden részlete kétségtelenül teljesedett a megjelölt időben.

E számításban minden világos és harmonikus volt, kivéve azt, hogy 1844-ben semmi olyan látható esemény nem történt, ami megfelelt volna a szenthely megtisztításának. Akik visszavonták azt az állítást, hogy a prófétikus napok 1844-ben véget értek – amivel az egész kérdést összekuszálták –, elfordultak attól az állásfoglalástól, amely a prófécia teljesedéseire épült.

A nagy adventmozgalomban mégis Isten vezette népét. Hatalma és dicsősége kísérte a munkát, és Isten nem engedte, hogy hamis és fanatikus izgalomnak bélyegzett gyászos csalódással érjen véget. Nem hagyta, hogy Igéjét kétely és bizonytalanság burkolja. Sokan visszavonták a korábbi prófétikus időszámításukat, és megtagadták az erre alapozott mozgalmat. Mások azonban nem voltak hajlandók azokat a hittételeket és tapasztalatokat megtagadni, amelyeket a Szentírás igazolt, és a Szentlélek tanúsított. Hitték, hogy a prófécia kutatásában és magyarázásában

józan elveket követtek; hogy kötelességük szilárdan ragaszkodni a már megismert igazságokhoz, és az addig alkalmazott elvek alapján tovább kell kutatniuk a Bibliát. Buzgó imával vizsgálták felül állásfoglalásukat, és a Szentírásban kerestek választ arra a kérdésre, hogy vajon hol tévedtek. Mivel a prófétikus idők kiszámításában nem találtak hibát, gondosabban kezdték vizsgálni a szentély tanát.

Kutatásuk során egyetlen szentírási bizonyítékot sem találtak annak a közhiedelemnek az alátámasztására, hogy a föld a szenthely; viszont megtalálták a Bibliában a szentély tanának, jellegének, helyének és szolgálatainak részletes magyarázatát. A szent írók bizonyágtévése olyan világos és sokrétű, hogy nem fér hozzá kétség. Pál apostol a Zsidókhöz írt levélben ezt mondja: „Annakokáért voltak ugyan az első szövetségnek is istentiszteleti rendtartásai, mint szintén világi szenthelye. Mert sátor építettett, az első, amelyben vala a gyertyatartó, meg az asztal és a kenyerek felrakása; ezt nevezték szenthelynek. A második kárpiton túl pedig az a sátor, melyet neveztek szentek szentének. Melyben vala az arany füstölő oltár és a szövetség ládája beborítva minden felől arannyal, ebben a mannás aranykorsó és Áron kihajtott vesszeje, meg a szövetség táblái. Fölötte pedig a dicsőség kérubjai, beárnyékolva a fedelet” (Zsid. 9:1–5).

A szenthely, amelyre Pál itt utal, az a sátortemplom volt, amelyet Mózes Isten parancsára a Magasságos földi lakóhelyéül épített. „Készítsenek nékem szent hajlékot, hogy öközöttök lakozzam” (II. Móz. 25:8) – hangzott a parancs, amikor Mózes Istennel volt a hegyen. Izrael a pusztában vándorolt, ezért a sátortemplomot úgy kellett elkészítenie, hogy alkalmas legyen a szállításra. Mindamellet rendkívül impozáns építmény volt. Falai vastag aranylemezekkel borított és ezüst foglalatba helyezett függőleges deszkalapokból álltak, a tetejét pedig egy sorozat függönyből, illetve takaróból alakították ki, amelyek közül a külső bőrből volt, a legbelső pedig kérubalakokkal gyönyörűen hímzett fehér gyolcsból. A templomnak pitvara is volt. Itt állt az égőáldozati oltár. Maga a sátortemplom a szentélynek és a szentek szentjének nevezett két helyiségből állt, amelyeket gazdagon díszített függöny, illetve lepel választott el egymástól. Hasonló lepel zárta le az első helyiség bejáratát is.

A szentélyben, a déli oldalon volt a gyertyatartó, amelynek hét lámpája éjjel és nappal világított. Az északi oldalon állt a szent kenyerek asztala. A szentélyt és a szentek szentjét elválasztó függöny előtt volt az

arany füstölő oltár, amelyről az illatfelhő Izrael imájával együtt naponként felszállt Isten elé.

A szentek szentjében állt az arany borítású, értékes fából készült frigyláda, amely az Isten által írt törvényt: a Tízparancsolatot megörökítő két kőtáblát rejtette magában. A szent láda csodálatos mestermívű fedele volt a kegyelem királyi széke. A fedél felett tömör aranyból készült két kérub emelkedett, egy-egy a láda két szélén. Isten jelenléte ebben a helyiségben mutatkozott meg, a két kérub közötti dicsőségfelhőben.

Miután a héberek letelepedtek Kánaánban, a sátortemplomot felváltotta Salamon temploma, amely bár állandó és nagyobb építmény volt, de megőrizte az előző templom arányait, és hasonlóképp volt berendezve. A templom ebben a formájában maradt fenn – eltekintve attól, hogy Dániel korában romokban hevert – i. sz. 70-ig. Ekkor a rómaiak elpusztították.

Ez volt az egyetlen olyan templom a földön, amelyről a Biblia tájékoztatást ad. Erről mondta Pál, hogy az első szövetség szenthelye. De vajon az újszövetségnek nincs szenthelye?

Visszalapozva a Zsidókhoz írt levélhez, az igazság keresője egy második, illetve újszövetségi szenthelyre talál utalást a már idézett páli kijelentésben: „Annakokáért voltak ugyan az első szövetségnek is istentiszteleti rendtartásai, mint szintén világi szenthelye.” Az „is” szó sejteti, hogy Pál korábban már tett említést erről a szenthelyről. Az előző fejezet elején ez olvasható: „Fődolog pedig azokra nézve, amiket mondunk, az, hogy olyan főpapunk van, aki a mennyei Felség királyi székének jobbára üle, mint a szent helynek és amaz igazi sáornak szolgálója, amelyet az Úr és nem ember épített” (Zsid 8:1–2).

Itt utalást találunk az újszövetség szenthelyére. Az első szövetség szenthelyét ember építette: Mózes. Ezt azonban az Úr építette, nem ember. Abban a templomban a földi papok végezték szolgálatukat; ebben pedig Krisztus, a mi nagy Főpapunk szolgál Isten jobbán. Az első templom a földön volt, a második pedig a mennyben van.

A Mózes által épített templom minta után készült. Az Úr ezt parancsolta neki: „Mindenestől úgy csináljátok, amint én megmutatom néked a hajléknak formáját, és annak minden edényeinek formáját.” Majd ez a parancs hangzott el: „Vigyázz, hogy arra a formára csináld, amely a hegyen mutattatott néked” (2Móz 25:9.40). Pál pedig azt mondja: az

első sátor „példázat a jelenkori időre, mikor áldoznak... ajándékokkal és áldozatokkal”; szent helyei „a mennyei dolgoknak ábrázolatai” voltak; a papok, akik a törvény szerint áldoztak ajándékokkal, „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgáltak; és „nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid 9:9.23; 8:5; 9:24).

A mennyei templom, amelyben Jézus értünk szolgál, az a csodálatos eredeti, amelynek a Mózes által épített templom csak másolata volt. Isten a földi templom építőit megáldotta Lelkével. Az a művészi képesség, amelyről az építkezés során bizonyosságot tettek, mennyei bölcsesség megnyilatkozása volt. A falak úgy néztek ki, mintha tömör aranyból készültek volna. Minden irányba visszaverték az arany gyertyatartó hét lámpájának fényét. A szent kenyerek asztala és a füstölő oltár fényes aranyként csillogott. A mennyezet díszes kárpitja, amelybe kék, bíborszínű és skarlátvörös angyalokat hímeztek, növelte a látvány szépségét. A második függönyön túl volt a szent sekina – Isten dicsőségének látható megmutatkozása –, amely elé csak a főpap léphetett be úgy, hogy életben is maradt.

A földi templom páratlan pompája a mennyei templom dicsőségére emlékeztette az embert, ahol Krisztus, a mi Útnyitónk szolgál értünk Isten trónja előtt. A királyok Királyának lakóhelye, ahol ezerszer ezeren szolgálnak neki, és tízezerszer tízezeren állnak előtte (Dán 7:10); az örökkévaló trón dicsőségével betöltött templom, ahol a szeráfok, a trón fénylő őrzői tisztelettel takarják el arcukat, csak halványan tudta visszatükröztetni nagyságát és dicsőségét abban a pompás építményben, amelyet valaha emberi kéz készített. A földi szenthely és a szolgálati rendszer fontos igazságokat tanított a mennyei templomról és az ember megváltásáért a templomban folyó szolgálatról.

A mennyei templom szent helyeit a földi templom két helyisége szemlélteti. Amikor János apostol látomásban bepillantott Isten mennyei templomába, látta, hogy „hét tűzlámpás ég vala a ,királyi szék előtt” (Jel 4:5). Látott egy angyalt, aki arany tömjénezőt tartott, „és adaték annak sok tömjén, hogy tegye mindenszenteknek könyörgéseikhez az arany oltárra, amely a királyi szék előtt vala” (Jel 8:3). A próféta bepillantott a mennyei templom első helyiségébe, és látta a hét égő „tűzlámpás”-t

és „az arany oltárt”-t, amelyeket a földi templom arany gyertyatartója és füstölő oltára jelképezett. És „megnyilatkozék az Isten temploma” (Jel 11:19), és János bepillantott a belső függönyön túl levő szentek szentjébe. Itt látta „az Ő szövetségének ládáját”, amelyet a Mózes által készített és az Isten törvényét magában foglaló szent láda szimbolizált.

Akik tehát ezt a témakört tanulmányozták, kétségtelen bizonyosságát látták annak, hogy a mennyben van egy templom. Mózes a neki megmutatott minta szerint készítette el a földi templomot. Pál azt tanítja, hogy ez a minta az igazi templom, amely a mennyben van. És János látta ezt a mennyei templomot.

Isten trónját, amely a mennyei templomban, Isten lakóhelyén van, az igazság és az ítélet teszi erőssé. Az igazság törvénye, az erkölcs nagyszerű mércéje, amellyel megmér minden embert, a szentek szentjében van. A frigiditást, amely magába zárja a törvénytáblákat, a kegyelem királyi széke takarja. Előtte mutatja be vérével Krisztus a bűnösért. Igazság és irgalom így fonódik össze az emberért létrehozott megváltási tervben. Ennek a két isteni tulajdonságnak az egybefonódását csak a végtelen bölcsesség tudta kigondolni, és a végtelen hatalom tudta megvalósítani. Ez az összefonódás az egész mennyet ámulatba ejti, és imádatra készíti. A földi templom kérubjai tisztelettel fordultak a kegyelem királyi széke felé, így jelképezve a mennyei sereg érdeklődését a megváltás munkája iránt. Ez annak az irgalomnak a titka, amelybe angyalok vágyakoznak betekinteni: hogy Isten akkor is igaz, ha megigazítja a megtérő bűnöst, és megújítja kapcsolatát az elbukott emberiséggel; hogy Krisztus lehajolt, és megszámlálhatatlanul sok embert emelt ki a pusztulás örvényéből. Felöltöztette őket a maga igaz voltának folttalan ruhájába, hogy a megváltottak örökre Isten közelében és a soha el nem bukott angyalok társaságában lehessenek.

Az a munka, amit az emberért közbenjáró Krisztus végez – akinek „neve Csemete” –, élénk tárul Zakariás örökszép prófécijában. Így szól a próféta: „Ő fogja megépíteni az Úrnak templomát, és nagy lesz az Ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az Ő (az Atya) székében, és pap is lesz az Ő székében, és békesség tanácsa lesz kettőjük között” (Zak. 6:12–13).

„Ő fogja megépíteni az Úrnak templomát.” Áldozata és közbenjárása által Krisztus Isten templomának mind alapja, mind építője. Pál apostol „Szeletkő”-nek nevezi, „akiben az egész épület szép renddel rakattatván,

nevedik szent templommá az Úrban; akiben ti is – mondja – együtt építették Isten hajlékává a Lélek által” (Ef. 2:20–22).

„Nagy lesz az Ő dicsősége.” Az elbukott ember megváltásáért Krisztusé a dicsőség. Az örökké tartó korszakokon át ez lesz a megváltottak éneke: „Annak, aki minket szeretett, és megmosott bennünket a mi bűneinktől az Ő vére által... annak dicsősége és hatalom mind örökkön örökké” (Jel. 1:5–6).

„Ülni és uralkodni fog az Ő székében, és pap is lesz az Ő székében.” Jézus most még nem ül „az Ő dicsőségének királyi székében”; a dicsőség országa még nem kezdődött el. Csak közbenjárói munkája végeztével adja neki Isten „a Dávidnak, az Ő atyjának királyi székét”, azt az országot, amelynek „vége nem leszen” (Lk. 1:32–33). Krisztus most mint pap ül Atyja trónján (Jel. 3:21). Az örökkévaló, önmagában létező Istennel ül a királyi széken az, aki „betegségeinket... viselte, és fájdalmainkat hordozá”, aki hozzánk hasonlóan „mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban ment maradt,” hogy segíthessen „azokon, akik megkísértetnek”. „Ha valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál” (Ésa. 53:4; Zsid. 4:15; 2:18; I. Jn. 2:1). A Megváltó átszegezett, összezúzott testével és foltatlan életével jár közben a bűnösért. Megsebzett kezét kinyújtva, átszeggett oldalára, összeroncsolt lábára mutatva könyörög az elbukott emberért, akinek a megváltása végtelen sokba került.

„És békesség tanácsa lesz kettőjük között.” Az Atya szeretete, éppúgy, mint a Fiúé, az elveszett emberiség megváltásának forrása. Jézus így szólt tanítványaihoz távozása előtt: „Nem mondom néktek, hogy én kérné fogom az Atyát tiérettetek; mert maga az Atya szeret titeket” (Jn. 16:26–27). Isten „Krisztusban megbékéltette magával a világot” (II. Kor. 5:19). És a mennyei templomszolgálat során „békesség tanácsa lesz kettőjük között”. „Úgy szeretete Isten e világot, hogy az Ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn. 3:16).

Arra a kérdésre, hogy: mi a szenthely, a Szentírásban világos választ találunk. A „szenthely” szó a Biblia szóhasználatában egyrészt a Mózes által épített templomra, a mennyei dolgok tükörképére vonatkozik, másrészt pedig az „igazi sátor”-ra, a mennyeire, amelyre a földi templom hívta fel a figyelmet. Krisztus halálakor a jelképes szolgálat véget ért. Az „igazi sátor” a mennyei, az újszövetség temploma. És mivel Dániel próféciája (Dn. 8:14) a keresztény korszakban teljesült, a próféciában említett

szenhely minden bizonnyal az újszövetség temploma. A 2300 nap végén – 1844-ben –már hosszú századok óta nem volt szenhely a földön. Tehát ez a prófécia: „Kétezer és háromszáz estvéig és reggelig, azután kiderül a szenhely igazsága” – kétségtelenül a mennyei templomra vonatkozik.

A legfontosabb kérdés azonban még megválaszolásra vár: Mit jelent a szenhely megtisztítása? Az Ótestamentum szerint a földi templomban volt ilyen szolgálat. De vajon a mennyben lehet-e olyasmi, amit meg kell tisztítani? A Zsidókhoz írt levél 9. fejezete nyomán világossá válik, hogy mind a földi, mind a mennyei „megtisztítatik”. „Csaknem minden vérrel tisztítatik meg a törvény szerint, és vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat. Annakokáért szükséges, hogy a mennyei dolgoknak ábrázolatai effélékkel (állatok vérével) tisztíttassanak meg, maguk a mennyei dolgok azonban ezeknél különb áldozatokkal” (Zsid. 9:22–23), Krisztus drága vérével.

A megtisztítás mind a jelképes, mind pedig a valóságos szolgálatban vérrel történt, illetve történik: az előbbiben állatok vérével, az utóbbiban Krisztus vérével. Pál elmondja, hogy miért kell a megtisztításnak vérrel történnie. Azért, mert vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. A megbocsátás, illetve a bűnök eltávolítása az elvégzendő feladat. De mi köze lehet a bűnnek a templomhoz – a mennyeihez, illetve a földihez? Megtudhatjuk a jelképes szolgálatból, mert a földön ténykedő papok „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgáltak (Zsid. 8:5).

A földi templomszolgálat két részből állt: a papok naponta szolgáltak a szenhelyen, a főpap pedig egyszer egy évben a szentek szentjében végezte az engesztelés különleges munkáját: megtisztította a templomot. A bűnbánó bűnösök nap mint nap hozták áldozatukat a templom ajtajához, és kezüket az áldozat fejére téve megvallották bűneiket. A bűnös így jelképesen önmagáról az ártatlan áldozatra helyezte bűneit, majd az állatot megölte. „Vérontás nélkül nincsen bűnbocsánat” – mondja az apostol. „A testnek élete a vérben van” (III. Móz. 17:11). Isten megsértett törvénye a törvényszegő életét követelte. A vér az elveszett bűnöst képviselte, bűnét pedig az áldozat hordozta. Az áldozat vérére a pap bevitte a szenhelybe, és a függöny elé hintette. A függöny mögött volt a frigyláda, és benne a bűnös által megsértett törvény. E szertartással a bűn a vér útján jelképesen átkerült a templomra. A vért nem mindig vitték be a szenhelybe. Egyes esetekben a pap a húst megette, ahogy Mózes megparancsolta Áron fiainak: „Néktek adta azt az Úr a gyülekezet

vétkének hordozásáért” (III. Móz. 10:17). Mindkét szertartás egyaránt azt szimbolizálta, hogy a bűn átkerült a bűnbánóról a templomra.

Ez a munka egész évben nap mint nap folyt. Izrael bűnei így kerültek át a templomra, és eltávolításuk különleges szolgálatot igényelt. Isten megparancsolta, hogy a pap mindkét szent helyiségért végezzen engesztelést: „a szenthelynek Izrael fiainak tisztátalanságai és vétkei miatt, mindenféle bűnei miatt; így cselekedjék a gyülekezet sátorával is, amely közöttük van, az ő tisztátalanságaik közepette.” Az oltárért is engesztelést kellett végezni: „tegye tisztává, és... szentelje meg az Izrael fiainak tisztátalanságaitól” (III. Móz. 16:16, 19).

A pap egyszer egy évben – a nagy engesztelési napon – belépett a szentek szentjébe, hogy megtisztítsa a templomot. Ezzel a munkával lezárult az évi szolgálat körforgása. Az engesztelési napon két fiatal kecskebakot vittek a templom ajtajához, és sorsot vetettek rájuk: „egyik sorsot az Úrért, a másik sorsot Azázelért” (III. Móz. 16:8). Azt a kecskét, amelyre az Úrért való sors esett, megölték bűnázdozatként a népért. Vérért a pap bevitte a függöny mögé, majd a fedélre és a fedél elé hintette. Hintett belőle a füstölő oltárra is, amely a függöny előtt állt.

„És tegye Áron mind a két kezét az élő baknak fejére, és vallja meg felette Izrael fiainak minden hamisságát és minden vétkét, mindenféle bűneit: és rakja azokat a baknak fejére, azután küldje el az arra való emberrel a pusztába, hogy vigye el magán a bak minden ő hamisságukat kietlen földre” (III. Móz. 16:21–22). Azázel bakja többé nem jött be Izrael táborába; az embernek pedig, aki elvezette, önmagát és öltözetét meg kellett mosnia, és csak aztán térhetett vissza a táborba.

Az egész szertartásnak az volt a célja, hogy tudatosítsa Izraelben Isten szentségét és a bűnnel szembeni gyűlöletét, és azt is, hogy a bűnnel való érintkezés óhatatlanul beszennyez. Az engesztelési munka során mindenkinek meg kellett sanyargatnia magát. Minden munkát félre kellett tenni, és ezt a napot Izrael egész gyülekezetének Isten előtt komolyan megalázkodva, imával, böjttel és mélységes önvizsgálattal kellett töltenie.

A jelképes szolgálat az engesztelés fontos igazságaira tanított. Isten helyettest fogadott el a bűnös helyett, de az áldozat vére nem törölte el a bűnt. A bűn így átkerült a templomra. A bűnös a véráldozattal elismerte a törvény tekintélyét, megvallotta, hogy a törvény áthágásával vétkezett, és kifejezte, hogy hisz az eljövendő Megváltóban és bocsánatra

vágyik, de még teljesen nem szabadult meg a törvény kárhóztatásától. Az engesztelési napon a főpap átvette a gyülekezet által bemutatott áldozatot, és az áldozat vérével bement a szentek szentjébe; majd a vért a frigyláda fedelére hintette, közvetlenül a törvény fölé, hogy a törvény kívánalmainak eleget tegyen. Közbenjáróként a bűnököt magára vette, és kivitte a templomból. Kezét Azazel bakjának fejére téve, megvallotta ezeket a bűnököt, és jelképesen önmagáról a bakra helyezte. Ezután a bak elvitte a bűnököt, és ezzel a nép örökre megszabadult tőlük.

Ez volt „a mennyei dolgok ábrázolatának és árnyékának” szolgálata. Ami jelképesen a földi templomszolgálatban történt, az történik a valóságban a mennyei templomszolgálatban is. Megváltónk, miután a mennybe ment, főpapként kezdte el munkáját. Ezt mondja Pál: „Nem kézzel csinált szentélybe, az igazinak csak másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most Isten színe előtt megjelenjék érettünk” (Zsid. 9:24).

A pap szolgálata, amit a templom első helyiségében, a szenthelyet a külső udvartól ajtóként elválasztó „kárpiton belül” egész évben végzett, jelképezi azt a szolgálatot, amelyet Krisztus a mennybemenetelekor megkezdett. A mindennapi szolgálatban a papnak az volt a feladata, hogy bemutassa Istennek a bűnáldozat vérért, és tömjént füstölögtessen, amely Izrael imájával együtt szállt fel. Így viszi Krisztus is a saját vérért az Atya elé a bűnösökért, és bemutatja – saját igaz voltának jóillatával együtt – a bűnbánó hívők imáit is. Ez a szolgálat folyt a mennyei templom első helyiségében.

Ide kísérte el Krisztust tanítványainak hite, amikor a mennybe emelkedve eltűnt a szemük elől. Ide összpontosultak reményeik. Erről a reménységről mondta Pál, hogy „lelkünknek mintegy bátorságos és erős horgonya”, amely „beljebb hatol a kárpitnál, ahová útnyitóul bement érettünk Jézus, aki örökkévaló főpap”. „Nem bakok és tulkok vére által, hanem az Ő tulajdon vére által ment be egyszer mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve” (Zsid. 6:19–20; 9:12).

Ez a szolgálat tizennyolc évszázadon át folyt a templom első helyiségében. Krisztus a bűnbánó hívők érdekében véreire hivatkozott. Kieszközölte számukra az Atya bocsánatát és pártfogását, de bűneik még bent maradtak a mennyei könyvekben. A jelképes szolgálat év végi engesztelési munkájához hasonlóan Krisztus is, megváltási munkájának

befejezése előtt, engesztelési szolgálatot végez a mennyben, hogy a bűnöket eltávolítsa. Ez a szolgálat kezdődött el a 2300 nap végén. Ekkor, miként Dániel próféta megjövendölte, Főpapunk belépett a szentek szentjébe, hogy ennek az ünnepélyes munkának az utolsó szakaszát – a templom megtisztítását – elvégezze.

Ahogy hajdan a nép hitben ráhelyezte bűneit a bűnért való áldozatra, és az áldozat vére által jelképesen áthárította őket a földi szentélyre, az újszövetség idején a bűnbánók éppígy helyezik hitben Krisztusra bűneiket, és valóságosan áthárítják őket a mennyei szentélyre. S miként a földi szentély a bűnök eltávolításával jelképesen megtisztult a bűnök szennyétől, a mennyei szentély az ott nyilvántartott bűnök eltávolításával, azaz eltörlésével ténylegesen megtisztult. A mennyei templom megtisztítása előtt azonban a feljegyzések könyvét megvizsgálva meg kell állapítani, hogy ki részesülhet – bűnbánata és Krisztusba vetett hite nyomán – az engesztelés áldásaiban. A szentély megtisztítása tehát egyben vizsgálat is – azaz ítélezés. Ennek a munkának le kell zárulnia, mielőtt Krisztus eljön, hogy népét megváltsa, mert amikor eljön, a jutalmat is hozza, hogy mindenkinek cselekedetei szerint fizessen (Jel. 22:12).

Mindazok tehát, akik a próféta ige fényét követték, felismerték, hogy a 2300 év végén – 1844-ben – Krisztus nem a földre jött el, hanem belépett a mennyei szentek szentjébe, hogy befejezze az engesztelési munkát, amely előkészíti eljövételét.

Az is kiderült, hogy míg a bűnáldozat Krisztus áldozatára mutatott, és a főpap a közbenjáró Krisztust ábrázolta, Azázel bakja Sátánnak, a bűn szerzőjének jelképe volt, akire végül Krisztus ráhelyezi az őszinte bűnbánók bűneit. A főpap a bűnöket a bűnért való áldozat vérével távolította el a templomból, és ráhelyezte Azázel bakjára. Amikor Krisztus – szolgálatának befejeztével – saját vére által eltávolítja a mennyei templomból népének bűneit, e bűnöket ráhelyezi Sátánra, aki az ítélet végrehajtásakor megkapja végső büntetését. Azázel bakját lakatlan helyre küldték, és soha többé nem térhetett vissza Izrael közösségébe. Így fogja Isten Sátánt is a maga népe közeléből örökre elűzni. A bűn és a bűnösök végleges megsemmisítésekor Sátán megszűnik létezni.

[<<< vissza a 9. tanulmányhoz](#)

---

10. Tanulmány javasolt olvasmánya

JÉZUS ÉLETE, 122-130. (Az Ő templomában-részlet)

A papok és vének hivatása az volt, hogy Istent képviseljék a nép előtt. Helyre kellett volna igazítaniuk a templom udvarában tapasztalható visszaéléseket. Példát kellett volna adniuk a népnek becsületességből és könyörületeségből. A maguk hasznának keresése helyett inkább a hívek szükségleteit, helyzetét kellett volna nézniük, készségesen segíteniük kellett volna azoknak, akik nem tudták megvásárolni a megkívánt áldozatokat. Ezt viszont elmulasztották. A telhetetlenség megkeményítette szívüket.

Eljöttek erre az ünnepségre a szenvedők, a szűkölködők, a nélkülözők is. Ott voltak a vakok, a sánták, a süketek. Egyeseket ágyon hoztak. Sok olyan szegény is eljött, akik a legszerényebb áldozatot sem tudták megvásárolni az Úrnak, még saját éhségük csillapítására sem tudtak ételmet venni. Mindezeket nagyon lehangolták a papok állításai, akik kegyességükkel dicsekedtek, akik azt állították, hogy ők a nép őrzői, de hiányzott belőlük az együttérzés, a könyörületeség. A szegények, betegek, haldoklók hiába könyörögtek kegyeikért. Szenvadásuk nem ébresztett szánalmat a papok szívében.

Amint Jézus a templomba lépett, tekintete átfogta az egész helyszínt. Láta a tisztességtelen üzletelést. Láta a szegények nehéz helyzetét, akik hitték; hogy vérontás nélkül nincs bűneikre bocsánat. Láta, hogy templomának külső udvara szentségtelen vásártérre lett. A szent hely egyetlen óriási tőzsdévé vált.

Krisztus látta, hogy valamit tenni kell. Az embereket számos ceremóniára kötelezték anélkül, hogy helyesen megmagyarázták volna azok jelentőségét. A hívek áldozatokat hoztak, de nem tudták, hogy azok az egyetlen tökéletes Áldozat előképei, pedig ott állt közöttük Az, Akit összes szolgálatuk jelképezett, bár nem ismerték fel, nem tettek tisztességet neki. Ő adta az áldozatokra vonatkozó utasításokat. Ismerte jelképes értelmüket, látta, hogy elferdítik, félreértelmezik őket. A lelki istentisztelet eltűnőben volt. Hiányzott a kapocs, amely a papokat és véneket Istenükhöz fűzte volna. Krisztus feladata az volt, hogy teljes egészében más istenimádást hozzon létre.

Krisztus a templomudvar lépcsőjének tetején állva kutató tekintetével

átlátta az előtte levő helyszínt. Profétikus szemmel tekintett a jövőbe, látta nemcsak az esztendőket, hanem az évszázadokat és korszakokat is. Látta, hogyan forgatják ki jogaikból a szűkölködőket a papok és vének, hogyan tiltják meg, hogy az evangéliumot prédikálják a szegényeknek. Látta, hogyan rejtik el Isten szeretetét a bűnösök elől és bocsátják áruba kezgelmére. Amint áttekintette az udvart, ábrázatán felháborodás, hatalom és erő tükröződött. Az emberek figyelme Rá terelődött. Szentségtelen üzleteléssel foglalatostkodtak, de tekintetük most reászegeződött. Képtelenek voltak levenni Róla szemüket. Érezték, hogy ez az Ember olvas legrejtettebb gondolataikban, észreveszi titkolt szándékaikat. Néhányan megpróbálták elfedni arcukat, mintha gonosz cselekedeteik oda lettek volna írva, ahonnan a vizsgáló szemek leolvashatják.

A lárma elcsitult. A kereskedés, alkudozás zaja megszűnt. A csend kínossá vált. Félelemérzet szállta meg a sokaságot. Mintha Isten ítélőszéke előtt álltak volna, hogy tetteikért feleljenek. Amint Krisztust nézték, észrevették, hogy az istenség átvillan az emberi külsőn. A menny Fejedelme úgy áll előttük, ahogyan a Bíró fog az utolsó napon - most nem övezi glória, ami majd akkor fogja körülvenni -, de ugyanúgy képes a szívekben olvasni. Tekintete végigsiklik a tömegben, mindenkit szemügyre vesz. Úgy tűnik, alakja tiszteletet parancsolóan magasodik fölélük, arcát isteni világosság ragyogja be. Megszólal, és tiszta, csengő hangját visszhangozzák a templom boltívei. Ugyanaz a hang jelentette ki a Sinai hegyen azt a törvényt, amelyet most a papok és vének lábba tipornak. „Hordjátok el ezeket innen, ne tegyétek az én Atyám házáat kalmárság házáat” (Jn 2:16).

Lassan lépked lefelé a lépcsőn, felemeli az ostort, melyet beléptekor font az összeszedett kötelekből, és megparancsolja az alkudozó társaságnak, hogy hagyják el a templom körzetét. Azelőtt sohasem látott hévvel, ugyanakkor komolysággal döntögeti föl a pénzváltók asztalait. Hullik a pénz, csörren a márványpadlón. Senki sem meri kétségbe vonni Jézus hatalmát. Senki nem mer megállni, hogy összeszedje a becstelen nyereséget. Jézus nem üti meg őket a kötelekkel, de kezében az egyszerű ostor szörnyűséges lángoló pallosnak tűnik. A templom tisztartói, üzér papok, ügynökök, állatkereskedők juhaikkal, ökreikkel menekülnek, csak egy dolog jár a fejükben: menekülni az Ő ítélő jelenlétéből.

Pánik hatalmasodott el a sokaságon, érezték, hogy Krisztus istensége

úrrá lesz rajtuk. Rémült kiáltás szakadt fel százak elfehéredett ajkán. Még a tanítványok is remegtek. Jézus szavai, viselkedése - amely annyira különbözött megszokott modorától - megrémítette őket. Eszükbe jutott, hogy meg van írva Róla: „A te házadhoz való féltő szeretet emészt engem” (Zsolt 69:10). A lármás tömeg árujával együtt hamarosan elhagyta az Úr templomát. Az udvarok megtisztultak a szentségtelen vásártól, mély, ünnepélyes csend honolt a zűrzavar színhelyén. Az Úr jelenléte, amely egykor megszentelte a hegyet, most ugyanezt tette a tiszteletére emelt templommal is.

A templom megtisztításával Jézus kijelentette messiási küldetését, és megkezdte munkáját. A templomot az isteni jelenlét lakhelyéül emelték, hogy szemléltető példa legyen Izrael és a világ számára. Örök időktől fogva az volt Isten célja, hogy a ragyogó, szent szeráftól az emberig minden teremtett lény templom legyen, amelyben a Teremtő lakozik. A bűn miatt az ember megszűnt Isten temploma lenni. A bűnnel szennyezett, világosságtól elfordult szív már nem tükrözte az isteni dicsőséget. Isten Fiának testet öltésével azonban megvalósult a menny terve. Isten az emberben lakozik, és megmentő kegyelme által az emberi szív újra templomává lesz. Isten úgy tervezte, hogy a jeruzsálemi templom állandóan tanúsítsa: minden léleknek lehetősége van rá, hogy ezt a nagyszerű rendeltetését betöltse. Azonban a zsidók nem értették meg az épület jelentőségét, melyre oly nagy büszkeséggel tekintettek. Nem ajánlották föl magukat Isten Lelkének szent templomául. A jeruzsálemi templom udvarait betöltötte a rengeteg szentségtelen üzérkedés, és ez nagyon jól jellemezte az érzéki gyönyörök, szentségtelen gondolatok jelenlététől beszennyezett szív templomát. Jézus azzal, hogy megtisztította a templomot a világi eladóktól és vásárlóktól, megmutatta küldetését: a szívet akarja megtisztítani a bűn szennyétől - a lelket megrontó földi kívánságoktól, önző vágyaktól, bűnös szokásoktól. „Mindjárt eljön az ő templomába az Úr, akit ti kerestek, és a szövetségnek követe, akit ti kívántok; ímé eljön, azt mondja a Seregeknek Ura. De kicsoda szenvedheti el az ő eljövételének napját? És kicsoda áll meg az ő megjelenésekor? Hiszen olyan ő, mint az ötvösnek tüze, és a ruhamosóknak lúgja! És ül mint ötvös vagy ezüst-tisztogató és megtisztítja Lévi fiait és fényessé teszi őket, mint az aranyat és ezüstöt” (Mal 3:1-3).

„Nem tudjátok-é, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke

lakozik bennetek? Ha valaki az Isten templomát megrontja, megrontja azt az Isten. Mert az Istennek temploma szent, ezek vagytok ti” (IKor 3:16-17). Senki sem képes kivetni magából a rengeteg bűnt, amely szívét elfoglalta. Csak Krisztus tisztíthatja meg a Lélek templomát. Ő azonban nem tör be erőszakkal. Nem úgy jön a szívbe, mint a hajdani templomba, hanem így szól: „Ímé az ajtó előtt állok és zörgetek; ha valaki meghallja az én szómat és megnyitja az ajtót, bemegyek ahhoz” (Jel 3:20). Nem csupán egy napra jön, mivel ezt mondja: „Lakozom bennük és közöttük járok; [...] és ők én népem lesznek” (2Kor 6:16). „Eltapodja álnokságainkat. Bizony a tenger mélységébe veted minden bűnünket!” (Mik 7:19) Jelenléte megtisztítja és megszenteli a lelket, az így az Úr szent templomává lesz, és „Isten hajlékává a Lélek által” (Ef 2:21-22).

A papokat és véneket előntötte a félelem, menekültek a templom udvarából, annak kutató pillantása elől, Aki olvas szívükben. Futás közben összetalálkoztak a templomba menőkkel, és azt ajánlották nekik, hogy forduljanak vissza. Elmondták, mit láttak-hallottak. Krisztus nézte a megfutamodó embereket, és megindult a szíve félelmükön, azon, hogy mennyire nem tudják, mi az igazi istentisztelet. Ebben a képben az egész zsidó nemzet szétszóródásának jelképét látta gonoszságuk, megtéretlenségük miatt.

De miért menekültek a papok a templomból? Miért nem maradtak helyükön? Aki kiharcolta őket a templomból, egy ács fia volt, egy szegény galileai, minden földi rang és hatalom nélkül. Miért nem szegültek ellene? Miért hagyták ott a tisztességtelen nyereséget és menekültek el annak parancsára, Akinek külső megjelenése olyan egyszerű volt?

Krisztus a királyi tekintély hangján szólt. Megjelenésében, hanghordozásában valami olyan volt, aminek nem tudtak ellenállni. A parancsszóra belátták, amit addig soha, hogy valójában képmutatók és rablók. Amikor az istenség átvillant az emberin, nemcsak a felháborodást látták Krisztus arcán, hanem fölfogták szavai jelentőségét is. Az volt az érzésük, hogy az örök Bíró trónja előtt állnak, ahol örök időkre szóló ítéletet mondanak ki felettük. Egy darabig meg voltak győződve róla, hogy Krisztus próféta; és sokan hitték, hogy Ő a Messiás. A Szentlélek emlékeztette őket a próféták Krisztusra vonatkozó kijelentéseire. Megmaradnak-e ennél a meggyőződésnél?

Nem voltak hajlandóak megtérni. Tudták, hogy Krisztusban részvét

ébredt a szegények iránt. Tudták, hogy vétkesek, mert uszorásokként üzleteltek a néppel. Gyűlölték Krisztust, mert ismerte gondolataikat. A nyilvános megrovás sebet ejtett büszkeségükön, féltékenyek voltak Jézusnak a népre ható növekvő befolyására. Elhatározták, hogy kérdőre vonják: milyen erővel űzte el őket, és ki adta neki ezt az erőt.

Lassan, meggondoltan, de gyűlölködő szívvel tértek vissza a templomhoz. De micsoda változás történt a távollétükben! Amíg ők menekültek, a szegények hátra maradtak, és most Jézusra tekintettek, akinek arca kifejezte szeretetét és együttérzését. Könnyező szemmel szólt a körülötte álló reszkető néphez: Ne féljete, én megszabadítlak titeket, ti pedig dicsőítetek engem. Én ezért jöttem e világra.

A nép Krisztus közelébe sereglett, és sürgető, megindító hangon kérték: Mester, áldj meg engem! Füle minden kiáltást meghallott. A szelíd édesanyát fölülmúló szánalommal hajolt a szenvedők fölé. Figyelme mindenkire kiterjedt. Bármilyen betegségből mindenkit meggyógyított. A némák dicsőítő szavakra nyitották ajkukat, a vakok Gyógyítójuk arcát szemlélték. A szenvedők szíve vidámmá vált.

A papok és templomi tisztartók tanúi voltak ennek a nagy munkának, s micsoda kinyilatkoztatás volt számukra, amit hallottak! Az emberek elmondták, milyen szenvedéseik voltak, hogyan csalódtak reményükben, milyen fájdalmas napokat, álmatlan éjszakákat éltek át. Amikor már úgy látszott, hogy a remény utolsó szikrája is kialudt, Krisztus meggyógyította őket. Egyikük így szólt: Oly nehéz terhem volt, de segítőre találtam. Ő az Isten Krisztusa, és én az Ő szolgálatára szentelem az életem. Szülők így szóltak gyermekeikhez: Ő mentette meg az életeteket, emeljétek fel szavakat és dicsőítsétek Őt. Gyermekek, fiatalok, apák, anyák, barátok és szemtanúk hálaadással, dicsérettel fonódtak össze. Remény és béke töltötte be szívüket. Testük, lelkük megújult, hazatértek, és mindenütt hirdették Jézus végtelen szeretetét.

Krisztus keresztre feszítésekor az így meggyógyítottak nem üvöltötték együtt a csőcselékkel: „Feszítsd meg, feszítsd meg.” Együttéreztek Jézussal, mivel ők is érezték mély részvétét és csodálatos hatalmát. Megváltójuknak ismerték el, mert testi-lelki egészséget adott nekik. Hallgattak az apostolok prédikálására, a szívükbe eljutott isteni ige bölccsé tette őket. Isten kegyelmének hirdetőivé, a megváltás eszközeivé váltak.

A templomból kimenekülő tömeg idővel lassan visszaszivárgott.

A félelem, mely fogva tartotta őket, részben elszállt, de arcukon határozatlanság, bátortalanság tükröződött. Csodálattal nézték Jézus munkáját, és meg voltak győződve róla, hogy a Messiásra vonatkozó próféciaik benne teljesedtek. A templom megszenteltségének bűne jórészt a papokat terhelte. Ők intézkedtek, hogy az udvart alakítsák át vásártérre. A nép viszonylag ártatlan volt. Jézus isteni hatalma mélyen érintette őket, azonban a papok és vének befolyása mindent felülmúlt. Krisztus küldetését újításnak tekintették, és kétségbevonták jogát, hogy beleavatkozzék abba, amit a templomi hatóságok engedélyeztek. Sértette őket, hogy félbeszakadt a vásár. A papok ellenálltak a Szentlélek meggyőző erejének.

A papoknak és véneknek mindenkinél jobban kellett volna látniuk, hogy Jézus az Úr felkentje, mivel kezükben voltak a küldetését leíró tekercek, és tudták, hogy a templom megtisztítása emberfeletti erő révén történt. Bármennyire gyűlölték is Jézust, mégsem tudtak szabadulni a gondolatától, hogy Őt Isten küldhette prófétaként a templom megtisztítására. Engedtek ennek a félelemnek, és megkérdezték Tőle: „Micsoda jelt mutatsz nekünk, hogy ezeket cselekszed?” (Jn 2:18)

Jézus már mutatott nekik jelt. Azzal, hogy világosságot gyújtott szívükben, és cselekedeteivel, amelyeket a Messiásnak kellett megtennie, meggyőző bizonyítékát adta jellemének. Most, amikor jelt kértek tőle, példázattal válaszolt, megmutatta, hogy ismeri rosszindulatukat, s hogy milyen messzire képesek elmenni. „Rontsátok le e templomot - szólt - és három nap alatt megépítem azt” (Jn 2:19).

Szavainak kettős értelme van. Jézus nemcsak a zsidó templom és istentiszteleti forma lerombolására utal, hanem saját halálára is - teste templomának lerombolására. A zsidók máris ezt tervezték. Amint a papok és vének visszatértek a templomba, Jézus megölését javasolták, hogy így szabaduljanak meg a bajkeverőtől. Amikor Jézus eléjük tárta szándékukat, mégsem értették meg. Szavait csak a jeruzsálemi templomra vonatkoztatták, és felháborodva kiáltották: „Negyvenhat esztendeig épült ez a templom, és te három nap alatt megépíted azt?” (Jn 2:20). Úgy érezték, ezzel Jézus igazolta hitetlenségüket, és még határozottabban elutasították Őt.

Krisztus nem gondolta, hogy szavait a hitetlen zsidók, vagy akár tanítványai is megértik akkor. Tudta, hogy ellenségei félremagyarázzák,

ellene fordítják őket. Perében vádként hozzák fel, a Kálvárián szemére vetik, mint gyalázatot. Ha viszont elmagyarázza jelentésüket, ezzel tanítványai tudomására hozza szenvedéseit, és olyan bánatot okoz nekik, amit még nem tudtak volna elviselni. Magyarázata idejekorán feltárta volna a zsidóknak előítéleteik és hitetlenségük eredményét. Máris ráléptek egy olyan ösvényre, amelyen addig haladnak csak, amíg Jézust, mint „bárányt”, a mézsárszékre nem viszik.

Krisztus azok kedvéért szólt így, akik hinni fognak benne. Tudta, hogy szavait el fogják ismételni. Húsvétkor hangzottak el, ezek fülébe jutnak el, a világ minden tájára elviszik őket. Miután Jézus föltámad a halálból, jelentésük világossá válik. Sokak számára ez lesz istenségének döntő bizonyítéka.

Mivel lelki sötétségben éltek, sokszor még Jézus tanítványai sem értették meg tanításait. Sok mindent a bekövetkező események tettek világossá számukra. Amikor Ő már nem járt velük, szavai nyújtottak lelki támaszt.

A jeruzsálemi templomot illetően a Megváltó szavainak: „Rontsátok le a templomot és három nap alatt megépítem azt” (Jn 2:19), mélyebb jelentésük volt, mint amit a hallgatók fölfogtak. Krisztus volt a templom alapja és életadója. A szolgálatok Isten Fia áldozatának előképei voltak. A papság arra rendeltetett, hogy Krisztus közbenjárói munkáját, jellemét képviselje. Az áldozati istentisztelet egész felépítése az Üdvözítő világot megváltó halálát vetíti előre. Semmi értelme többé ezeknek az áldozatoknak, amikor a nagy esemény, amelyre korszakokon át előremutattak, beteljesedik.

Mivel az egész rituális rendtartás Krisztust jelképezte, nélküle értéktelenné válik. Amikor a zsidók Krisztust halálra adták, megpecsételték tagadásukat, és ezzel mindent elvetettek, ami értelmet adott a templomnak és a szolgálatoknak. A templomot megfosztották szentségétől. Lerombolásra ítéltetett. Attól a naptól fogva az áldozatok és a velük összefüggő szolgálatok értelmetlenek voltak. Csakúgy, mint Kain áldozata, ezek sem fejezték ki a Megváltóba vetett hitet. Krisztus megfeszítésekor a templom belső függőnye a tetejétől az aljáig kettéhasadt, ami azt jelképezte, hogy megtörtént a nagy végső áldozat, és az áldozati rendszer örökre véget ért.

„Három nap alatt megépítem azt” (Jn 2:19). A Megváltó halálával a sötétség hatalmai látszólag felülkerekedtek, és örvendeztek győzelmükön.

De József kölcsönadott sírjából Jézus jött ki győztesen. „Lefegyverezvén a fejedelemségeket és hatalmasságokat, őket bátran mutogatta, diadalt vévén rajtuk” (Kol 2:15). Halálának és feltámadásának erejében Ő szolgája lett „ama szent helynek és amaz igazi sáturnak. . . amelyet az Úr és nem ember épített” (Isid 8: 2). Emberek emelték a zsidó szenthelyet, emberek építették a zsidó templomot; de az égi szentélyt, amelynek a földi csak mása, nem emberi építész készítette. „Ímé, egy férfiú, a neve Csemete, [...] megépíti az Úrnak templomát! És nagy lesz az ő dicsősége, és ülni és uralkodni fog az ő székében, és pap is lesz az ő székében” (Zak 6:12-13).

A Krisztusra mutató áldozati szolgálat ideje elmúlt, az emberek tekintete a világ bűneiért hozott igazi áldozat felé fordult. A földi papság megszűnt, Jézushoz járulunk, az új szövetség közbenjárójához „és a meghintésnek véréhez, amely jobban beszél, mint az Ábel vére” (Zsid 12:24). „Még nem nyílt meg a szentély útja, fennállván még az első sátor. [...] Krisztus pedig megjelenvén, mint a jövő javaknak főpapja, a nagyobb és tökéletesebb, nem kézzel csinált sátoron keresztül, [...] az ő tulajdon vére által ment be egyszer mindenkorra a szentélybe, örök váltságot szerezve” (Zsid 9: 8-12).

„Ennekokáért ő mindenképpen üdvözítheti is azokat, akik őáltala járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettük” (Zsid 7:25). Bár a szolgálat áthelyeződött a földiből a mennyei templomba, bár a szentély és a mi nagy Főpapunk emberi szemnek láthatatlan, a tanítványok mégsem szenvednek kárt. Közösségükben nem következhet be szakadás, nem csökkenhet az erő a Megváltó távollétében. Amíg Jézus szolgál a fenti szentélyben, addig Lelke által Ő a földi egyház papja is. Visszavonult a földi szemek elől, de távozásakor adott ígérete beteljesedett: „Ímé én tiveletek vagyok minden napon a világ végezetéig” (Mt 28:20). Miközben erejét helyettes szolgálóra ruházza, életető jelenléte most is egyházával van.

Lévén annakokáért nagy főpapunk, [...] Jézus, az Istennek Fia, ragaszkodjunk vallásunkhoz. Mert nem olyan főpapunk van, aki nem tudna megindulni gyarlóságainkon, hanem aki megkísértetett mindenkben, hozzánk hasonlóan, kivéve a bűnt. Járuljunk azért bizodalommal a kegyelem királyi székéhez, hogy irgalmasságot nyerjünk és kegyelmet találjunk, alkalmas időben való segítségül” (Zsid 4:14-16).

[<<< vissza a 10. tanulmányhoz](#)

---

11. Tanulmány javasolt olvasmánya

AZ EVANGÉLIUM SZOLGÁI, 161-164. (A hit)

A legnagyobb győzelmek, amelyeket Isten országának ügyében aratunk, nem hosszadalmas érvelésnek, kitűnő felszereléseknek, hatalmas befolyásnak és pénzbőségnek köszönhetőek - Isten „kihallgatótermében” születnek, amikor az emberek tusakodva megragadják a Mindenható erős karját.

Igaz hit és igaz ima - milyen erő van ezekben! Mint két kar, amellyel a könyörgő ember a végtelen szeretet hatalmát megragadja. Hinni azt jelenti, hogy Istenben bízunk - hisszük, hogy szeret bennünket, és tudja, mi a legjobb számunkra. Így saját utunk helyett elvezet minket, hogy az Ő útjait válasszuk. Tudatlanságunk helyébe az Ő bölcsességét, gyengeségünk helyébe erejét, bűnösségünk helyébe igazságosságát adja. Életünk már az Övé; a hit elismeri ezt a tulajdonjogot és áldásaiban részesül. Igazság, őszinteség, tisztaság tárul eléink mint az élet eredményességének titka. A hit ezek birtokosaivá tesz bennünket. Minden jó ösztön vagy komoly törekvés Isten adománya; a hit Istentől nyeri az életet, amely egyedül adhatja az igazi növekedést és eredményességet.

Az a győzelem, amely legyőzte a világot, a mi hitünk. (I. Jn. 5:4) Hit által tudunk túltekinteni a jelen fáradságain és nehézségein a jövőbe, ahol minden, ami most nyomaszt bennünket, világos lesz előttünk. A hit látja Jézust, a mi Közbenjárónkat, amint az Atya jobbján áll. Hitben látjuk azokat a lakóhelyeket, amelyekért elment Jézus, hogy az őt szeretőknek elkészítse azokat. A hit látja a győzők ruháját és koronáját, és hallja a megváltottak énekét.

Teljes hit, Istennek való átadás, gyermeki hit az Ő ígéreteiben - ez legyen minden prédikátor tapasztalatának része. Csak az ilyen tapasztalatot átélt prédikátor tudja világossá tenni a hitet a kételkedő és a gyanakvó előtt.

A hit nem érzés. „A hit pedig a reménylett dolgok valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsid. 11:1) Az igazi hitnek semmi köze nincs az elbizakodottsághoz, amely fölött csak az győzhet, akinek valódi hite van, mert Sátán az elbizakodottsággal utánozza az igazi hitet.

A hit bízik Isten ígéreteiben, és megtermi az engedelmesség gyümölcseit. Az elbizakodottság is igényt tart az ígéretekre, azonban

úgy használja fel őket, amint Sátán tette: törvényáthágásait mentegeti velük. A hit arra segítette volna öszszüleinket, hogy bízzanak Isten szeretetében és engedelmeskedjenek parancsainak. Az elbizakodottság azonban arra ösztönözte őket, hogy hágják át az Úr törvényét - abból a feltevésből kiindulva, hogy Isten nagy szeretete úgysis megóvja őket a bűn következményeitől. Az nem hit, amely igényt tart a menny javaira anélkül, hogy teljesítené azokat a feltételeket, amelyek alapján a kegyelem elnyerhető. Az őszinte hit alapja az ígéretekben és a Szentírás feltételeiben rejlik.

Semmit sem ér vallásról beszélni hétköznapi módon, imádkozni lelki éhség és élő hit nélkül. A Krisztusba vetett névleges hit, amely Őt csak mint a világ Üdvözítőjét fogadja el, a lelket soha nem gyógyítja meg. Az a hit, amely az üdvösséghez vezet, értelmi helyeslése az igazságnak. Aki teljes ismeretre vár, mielőtt hitét gyakorolná, nem kaphat áldást Istentől.

Nem elég, hogy higgyük, amit mondanak Krisztusról, nekünk Krisztusban kell hinnünk. Csak az a hit használ, amely befogadja Őt mint személyes Megváltót, aki az Ő érdemeit nekünk tulajdonítja. Sokan a hitről úgy beszélnek, mint egy véleményről. A megmentő hit azonban egy esemény, amely által azok, akik Krisztust elfogadják, Istennel lépnek szövetségre. Az igazi hit élet. Az élő hit az erő növekedését jelenti, és bizalmat, amely által a lélek győző hatalommá lesz.

Hitetlenség és kétely

A hit szaván fogja Istent, és nem azért könyörög, hogy a bekövetkező nehéz körülmények jelentőségét megértse. Sokan azonban kishitűek. Félénkek és gondterheltek. Mindennap Isten szeretetének bizonyítékai veszik körül őket, minden gondoskodásának gazdagságát élvezik, azonban nem veszik észre az áldásokat. A nehézségek, amelyekkel találkoznak, elválasztják őket Istentől ahelyett, hogy ezek által közelebb kerülnének Őhöz. Nyugtalan-ságot keltenek és panaszkodnak miattuk.

Ennyire hitetlenek lennének? Jézus a barátjuk. Az egész menny munkálkodik jólétükért, ezért félelmük és aggodalmuk megszorítja a Szentlelket. Ne azért higgyünk, mert látjuk vagy érezzük, hogy Jézus hall minket. Bízunk ígéreteiben. Ha hitben közeledünk Hozzá, akkor higgyük, hogy minden kérésünk Jézus szívéhez szól. Amikor áldásáért könyörgünk,

higgyük, hogy megkapjuk Tőle, és köszönjük meg Neki. Azután végezzük munkánkat, és bízunk áldásaiban, hogy akkor adja meg azokat, amikor a legnagyobb szükségünk lesz rá. Ha megtanultuk ezt, akkor tudjuk meg majd, hogy imáinkat meghallgatja. Isten értünk „végtelen bőséggel” cselekszik, „dicsősége gazdagságáért” és „hatalmas erejének munkája szerint” (Ef. 3:20, 16; 1:19).

A keresztény élete gyakran tele van veszéllyel, és nehéznek látszik a kötelességteljesítés. Képzeletünk egy közeledő szerencsétlenséget tár elénk, amely után a szolgaság és halál következik. Isten szava mégis világosan mondja: „Menjetek előre!” Engedelmeskedjünk ennek a parancsnak akkor is, ha tekintetünk nem tud áthatolni a sötétségen. Az előrehaladás akadályai sohasem tűnnek el egy bizonytalankodó, kétkedő lélek elől. Aki csak akkor akar engedelmeskedni, ha minden bizonytalanság szertefoszlik és a sikertelenség vagy vereség veszélye megszűnt, az sohasem fog engedelmeskedni. A hit túltekint a nehézségeken, megragadja a láthatatlant, a Mindenhatót, ezért nem jöhet zavarba. A hit Krisztus kezének megragadása minden szükség idején.

Isten szolgáinak erős hitre van szükségük. A látszat ijesztőnek tűnhet, azonban a legsötétebb órát is fénysugár ragyogja majd át. Akik hitben szeretik és szolgálják Istent, erejük napról napra megújul. Az Örökkévaló értelme áll rendelkezésükre, nehogy tévedjenek szándékai keresztülvitelében. Krisztus szolgálói mindvégig tartsák meg bizodalmutat, és gondoljanak arra, hogy Isten igazsága fényének világítania kell a sötétség közepette, amely a világot borítja.

Isten szolgálatában nem szabad elcsüggedni. Az Istennek szentelt szolga hite minden próbát kiáll. Isten képes és kész szolgáinak megadni mindazt az erőt, amelyre szükségük van, és bölcsességet, amelyet a különböző szükségletek megkövetelnek. A legnagyobb várakozásuknál is többet kész tenni azokért, akik bíznak Őbenne.

Jézus nem azért szólít fel követésére, hogy azután elhagyjon bennünket. Ha életünket átadjuk szolgálatára, akkor többé nem fordulhat elő olyan helyzet, amelyről Isten nem gondoskodott már előre. Bármilyen is a körülmények, van egy Vezetőnk, hogy irányítsa utunkat, bármilyen tanácsstalanok vagyunk, van egy megbízható Tanácsadónk, s bármilyen szomorúság, gyász vagy egyedüllét ér bennünket, van egy együttérző Barátunk. Még ha tudatlanságunkban tévedünk is, Krisztus nem hagy el.

Hangja tisztán és világosan hallható: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” „Megszabadítja a kiáltó szűkölködőt, a nyomorultat, akinek nincs segítőtje.” (Jn. 14:6; Zsolt. 72:12)

Kinek szíve reád támaszkodik, megőrzöd azt teljes békében, mivel Tebenned bízunk. (Ésa. 26:3) A Mindenható kinyújtja karját, hogy mindig tovább és tovább vezessen bennünket. Menjetek előre, mondja az Úr, segítséget küldök nektek. Nevem dicsőségéért kértek tőlem, és én megadom nektek. Aki kudarcotokra vár, meglátja majd, hogy szavam dicsőségesen győzedelmeskedik. „Amit könyörgésetekben kértek, mindazt meg is kapjátok, ha hisztek.” (Mt. 21:22)

*****

Isten sohasem hagyja a világot olyan emberek nélkül, akik ne tudnának különbséget tenni a jó és a gonosz, az igazságosság és igazságtalanság között. Neki mindig vannak olyan emberei, akik a szükség idején az első vonalban állnak.

[<<< vissza a 11. tanulmányhoz](#)

---

12. Tanulmány javasolt olvasmánya

BIZONYSÁGTÉTELEK, 5. KÖTET, 145-147. (Tekintsünk Jézusra)

Sokan azt a súlyos hibát követik el hitéletükben, hogy érzelmeikre figyelnek, és ezek alapján ítélik meg fejlődésüket vagy hanyatlásukat. Az érzelmek nem biztos ismertetőjegyek. Ne magunkban keressük annak biztosítékát, hogy Isten elfogadott minket. Ott csak csüggesztő dolgokra bukkanunk. Egyetlen reményünk, ha „feltekintünk Jézusra, a hit szerzőjére és bevezetőjére” (Zsid. 12:2). Benne találunk meg mindent, ami reményt, hitet és bátorítást ad. Ő a mi igazságunk, vigaszunk és örömünk.

Aki önmagában keres megnyugvást, elfárad és csalódott lesz. Gyöngeségünk és méltatlanságunk tudatának arra kellene vezetnie minket, hogy alázatos szívvel hivatkozzunk Krisztus elfedező áldozatára. Ha az Ő érdemeire támaszkodunk, akkor nyugalmat, békét és örömet találunk. Tökéletesen megment mindenkit, aki általa jön Istenhez.

Szükséges, hogy naponta, óráról órára bízunk Jézusban. Megígérte, hogy kegyelmével el tudjuk hordozni a jelen terheit, és teljesíteni tudjuk

kötelességeinket. Sokakat leterhel, hogy a jövő bajaira gondolnak, már ma viselik a holnap terheit, azonban megpróbáltatásaik jórészt a képzeletükből származnak. Jézus mára ígéri kegyelmét. Felszólít, hogy ne terheljük és ne nyugtalanítsuk magunkat a holnap gondjaival, mert „elég a mának a maga baja” (Mt. 6:34).

Balga és keresztényietlen magatartás a jövő várható nehézségein tépelődni. Ha ezt tesszük, elmulasztjuk, hogy a jelen áldásainak örüljünk és kihasználjuk lehetőségeit. Az Úr azt kívánja, hogy teljesítsük a ma kötelességeit és viseljük a ma megpróbáltatásait. Ma őrizkedjünk attól, hogy szóval és tettel bántsunk. Ma dicsérjük és magasztaljuk Istent. Hitünk gyakorlásával ma kell legyőznünk az ellenséget. Ma keressük Istent, ma határozzuk el, hogy nem nyugszunk bele távollétébe. Úgy virrasszunk, munkálkodjunk és imádkozzunk, mintha ez lenne az utolsó napunk. Milyen komoly, milyen buzgó is lenne akkor az életünk! Milyen szorosan követnénk Jézust minden szavunkkal és tettünkkel!

Kevesen becsülik meg és hasznosítják az ima értékes kiváltságát. Menjünk Jézushoz, és mondjuk el neki minden szükségletünket. Apróbb gondjainkat és tanácsalanságunkat csakúgy, mint nagyobb bajainkat. Bármilyen nyugtalanít, bármilyen gyötör, vigyük az Úr elé imában. Amíg tudjuk, hogy minden lépésünkhöz Krisztus jelenlétére van szükségünk, addig Sátán kevés alkalmat talál arra, hogy kísértéseivel gyötörjön. Ellenfelünk ugyanis kigondolt mesterkedése arra irányul, hogy távol tartson bennünket legjobb és legmegértőbb barátunktól. Nem kellene senkit a bizalmunkba fogadnunk, egyedül csak Jézust.

Testvéreim, amikor istentiszteletre jöttök össze, higgyétek, hogy Jézussal találkoztok, higgyétek, hogy meg kíván áldani. Tekinteteket fordítsátok önmagatokról Jézusra, beszélgetsetek páratlan szeretetéről. Ha Őt szemlélitek, Őhöz hasonultok. Imádkozzunk tömören, térjünk egyenesen a tárgyra. Ne tartsunk hosszas imákban szentbeszédet az Úrnak. Kérjük az élet kenyerét, ahogy az éhes gyermek kér apjától. Isten megad minden szükséges áldást, ha egyszerűen és bízva kérjük.

Istentisztelet előtt a lelkészek hosszasan és nem az alkalomhoz illően imádkoznak. Egész tárgyköröket ölelnek fel, amelyeknek kevés közük van a gyülekezet szükségleteihez. Ilyen imák a belső szobákba és nem a nyilvánosság elé valók. A hallgatók belefáradnak, és szeretnék, ha már befejeznék. Testvéreim, amikor imádkoztok, ragadjátok magatokkal a

hallgatóságot! Járuljatok bízva a Megváltó elé. Mondjátok el neki, amire most szükségetek van. Lelketek emelkedjék mélységes vággyal Istenhez az alkalomhoz szabott áldásért.

Az ima a lélek legszentebb tevékenysége. Az ima legyen őszinte, alázatos, buzgó – tárja fel a megújult szív kívánságait Isten szent jelenlétében. Ha az esdeklő tudja, hogy Isten jelen van, megfeledkezik önmagáról. Nem kíván majd emberi képességeket fitogtatni, nem az emberek fülét akarja gyönyörködtetni, hanem áldást nyerni, amelyre lelke vágyakozik.

Bárcsak szaván fognánk az Urat, akkor bőséges áldásokat kaphatnánk! Akkor több lenne a buzgó, eredményes ima. Az Úr mindenkinek a segítségére siet, aki hittel fordul Őhozá.

[<<< vissza a 12. tanulmányhoz](#)

---

13. Tanulmány javasolt olvasmánya

BOLDOG OTTHON, 375-380. (A vendégszeretet)

Napjainkban is megvendégelhetünk angyalokat. - A Biblia nyomatékosan beszél a vendégszeretet gyakorlásáról. A vendégszeretetet nem csupán kötelességünknek mondja, hanem e kegyelmi ajándék sok szép példáján bemutatja az általa nyújtott áldásokat. Ezek közül legelső Ábrahám tapasztalata...

Az udvarias előzékenységnek effajta cselekedetét Isten elég fontosnak találta ahhoz, hogy feljegyezzék Igéjében; és több mint ezer évvel később az ihletett apostol is hivatkozik rá: „A vendégszeretetről el ne felejtkeztek, mert ez által némelyek, tudtukon kívül, angyalokat vendégeltek meg” (Zsid 13:2).

Az Ábrahámnak és Lótnak adott kiváltságot tőlünk sem tagadják meg. Amikor Isten gyermekei iránt kifejezzük vendégszeretetünket, mi is Isten angyalait fogadjuk be otthonunkba. Az angyalok emberi formában ma is betérnek a családokhoz, akik megvendégelik őket. A keresztényeket, akik Isten orcájának világosságában élnek, mindig láthatatlan angyalok kísérik, és e szent lények áldást hagynak maguk után otthonunkban.

Elhanyagolt alkalmak és kiváltságok. - A vendégszeretet a Szentlélek által adott felsorolások között áll a gyülekezetben felelősséget viselő

személy jellemzőjeként. A felhívást az egész gyülekezet kapja: „Legyetek egymáshoz vendégszeretők, zúgolódás nélkül. Ki-ki amint kegyelmi ajándékot kapott, úgy sáfárokodjatok azzal egymásnak, mint Isten sokféle kegyelmének jó sáfárai.” (1Pt 4:9-10.)

E figyelmeztetéseket nagyon elhanyagolták. Az igazi vendégszeretetet még a magukat keresztényeknek vallók is alig gyakorolják. A vendégszeretet alkalmait még népünk között sem tekintik olyan kiváltságnak és áldásnak, amilyennek kellene. Túl kevés a társas hajlandóság és készség arra, hogy minden pénzzavar vagy hivalkodás nélkül helyet adjanak két vagy három személlyel többnek a családi asztalnál.

Nem megfelelő kifogások. - Hallottam, sokan kimentették magukat, hogy Isten szentjeit meghívják otthonukba: „Semmit sem készítettem; semmit sem sütöttem; máshová kell menniük.” A következő helyen pedig más kifogást találhatnak ki, hogy ne fogadják be azokat, akiknek szükségük volna a vendégszeretetre. A vendégek mélyen elszomorodnak és e hitvalló testvérek és testvérnők vendégszeretetét illetően kellemetlen benyomásokkal távoznak. Testvérnőm, ha nincs kenyered, cselekedj a Biblia szerint. Menj a szomszédodhoz és mondd: „Barátom, adj nékem kölcsön három kenyeret, mert az én barátom énhozzám jött az útról, és nincs mit adjak ennie” (Lk 11:5-6).

Nincs arra példa, hogy valaki kenyérhiány miatt a kérőtől megtagadta volna a kölcsönt. Amikor Illés a sareptai özvegyhez érkezett, az megosztotta az utolsó falatot Isten prófétájával, aki csodát tett otthonában, mivel az asszony helyet adott az Úr szolgájának és megosztotta vele ennivalóját. Ezáltal tartotta fenn és őrizte meg a maga és fia életét. Sok esetben igazolódik ez, ha vidáman teszik Isten dicsőségére.

Sokan gyenge egészségi állapotukra hivatkoznak. Szeretnék ezt gyakorolni, ha volna erejük. Addig zárkóztak magukba és gondoltak oly sokat rossz érzéseikre és beszéltek oly sokat szenvedéseikről, próbáikról és bajaikról, amíg az valósággá lett. Senki másra nem tudnak gondolni, csak magukra, bár másoknak szüksége lehet rokonszenvükre és segítségükre. Nektek, akik gyenge egészségűek vagytok ez jó orvosság. Ha felöltözteted a mezítelent és a kivetett szegényt otthonodba viszed és megosztod kenyered az éhezővel, „akkor felhasad, mint hajnal a te világosságod, és meggyógyulásod gyorsan kivirágzik” (Ésa 58:8). A jócselekedet kiváló gyógyszer a betegségre. Azokat, akik a munkában

tevékenykednek, felszólítják, kiáltsanak Istenhez, aki megígérte, hogy válaszol nekik. Lelkük megelégszik a szárazságban is, és hasonlónak válnak a megöntözött kerthez, melynek vize el nem fogy.

Az önző zárkózottság miatt elvesztett áldás. - Istennek nem tetszik az az önző érdek, amit oly gyakran így hangoztatnak: „én és az én családom”. Minden családnak, mely ezt a lelkiületet ápolja, meg kell térnie a Krisztus életében szemléltetett tiszta elvek által. Sok áldástól fosztják meg magukat azok, akik elhatárolják magukat és nem hajlandók megvendégelni a látogatókat.

Az angyalok figyelik: megragadjuk-e a közelünkben levő alkalmakat a jótételre; áldásul vagyunk-e másoknak, hogy viszonzásul ők áldásul legyenek számunkra. Az Úr különbözőeknek teremtett bennünket, némelyeket szegénynek, másokat gazdagnak, ismét másokat szenvedőnek, hogy mindnyájunknak alkalmunk legyen jellemünk fejlesztésére. Isten szándékosan engedte meg, hogy szegények is legyenek közöttünk, mellyel megvizsgálja, kipróbálja és kideríti, mi van a szívünkben.

Ha a vendégszeretet meghal, szívünk megbénul az önzéstől.

Kivel gyakoroljuk vendégszeretetünket? - Társadalmi vendéglátásunkat ne a világ szokásainak előírásai, hanem Krisztus Lelkének és Igéjének tanításai uralják. Az izraeliták minden ünnepségükre meghívták a szegényeket, az idegeneket és a lévítákat, akik a papok segítői voltak a szenthelyen, valamint a vallásitanítókat és misszionáriusokat. Őket a nép vendégeinek kellett tekinteni, s minden társadalmi és vallásos ünnep öröme alkalmával vendégszeretetükben részesítették; és betegségükben vagy ínségükben gyengéden kellett törődniük velük. Nekünk is szívesen kell fogadnunk a vendégeket otthonunkban. Mennyire megvidámítja és felbátorítja az ilyen szíves fogadtatás a misszionárius nővért vagy tanítót, a gondterhelt, keményen dolgozó anyát, a gyengéket és időseket, akik sokszor otthon nélküliek, és szegénységgel, csalódással küzdenek!

„...Mikor ebédet vagy vacsorát készítesz - mondja Krisztus -, ne hívd barátaidat, se testvéreidet, se rokonaidat, se gazdag szomszédaidat; nehogy viszont ők is meghívjanak téged, és visszafizessék néked. Hanem mikor lakomát készítesz, hívd a szegényeket, a csonkabonkákat, sántákat, vakokat: És boldog leszel; mivelhogy nem fizethetik vissza néked; mert majd visszafizettetik néked az igazak feltámadásakor” (Lk 14:12-14).

E vendégek fogadása nem jelent nagy gondot. Nem kell részükre sok

munkát adó és költséges lakomáról gondoskodni. Nem kell sokat adni a külsőségekre. A szívélyes, meleg köszöntés, egy hely a kandallótok mellett, egy szék az asztalotoknál, a kiváltság, hogy osztozhatnak áhítatok áldásaiban, mennyei fénysugár lesz sokuk számára.

Az együttérzésnek át kell törnie énünk korlátait és otthonunk falait. Nagyszerű lehetőségeik vannak azoknak, akik otthonukat mások áldásává akarják tenni. Az emberi kapcsolat csodálatos hatalom. Rajtunk áll, hogy eszközül használjuk a körülöttünk levők megsegítésére.

Menedék a megkísértett fiatalok számára. - Legyen otthonunk a megkísértett fiatalok menedéke. Sokan állnak választás előtt. Minden befolyásnak, minden benyomásnak szerepe van választásunkban; és döntésükkel alakítják mind jelen, mind elkövetkezendő sorsukat. A bűnös élet mindenhol hívogatja őket. A szórakozóhelyek örömet kínálva csalogatják őket és tárt karokkal fogadnak minden érkezőt. Mindenütt találunk otthontalan fiatalokat, vagy akiknek otthonából nem árad hasznos, felemelő befolyás; a fiatalok bűnbe sodródhatnak és saját küszöbük előtt buknak el.

E fiataloknak szükségük van arra, hogy megértéssel nyújtsuk feléjük kezünket. Keresetlen, kedves szavak, kis figyelmességek elsöprik a lelkük körül tornyosuló kísértések fellegét. A mennyből származó együttérzés őszinte megnyilatkozásában oly erő rejlik, mely képes megnyitni azok szívét, akik nélkülözik Krisztus meleg szavait és Lelkének szerető érintését. Ha érdeklődést tanúsítanak az ifjúság iránt, ha meghívnanak magunkhoz és körülvennének otthonunk derűs, segítőkészségről tanúskodó légkörével, sokan boldogan lépnének arra az ösvényre, amely felfelé vezet.

Őrizzék meg a család egyszerűségét. - Amikor vendégek érkeznek - ahogy az gyakran előfordul - ne engedjétek meg nekik, hogy az anya minden idejét és figyelmét lekössék; első a gyermekei földi és lelki jóléte. Ne töltse idejét pompás torták, sütemények és egészségtelen ételek készítésével. Ez külön kiadás, amit sokan nem tehetnek meg. De a nagyobb rossz a példaadás. Őrizzék meg a család egyszerűségét! Ne igyekezzetek azt a benyomást kelteni, hogy olyan életmódot tudtok folytatni, amely valóban felülmúlja anyagi javaitokat! Ne igyekezzetek olyannak látszani, amik nem vagytok sem az enivaló elkészítésében, sem életmódotokban!

Látogatóitokkal kedvesen bánjatok, hogy otthonosan érezzék magukat, de gondoljatok arra, hogy ti azon kicsinyeknek tanítói vagytok, akiket

Isten adott nektek. Ők figyelnek benneteket, ezért viselkedésetekkel ne vezessétek őket rossz útra. Legyetek vendégeitekhez olyanok, mint amilyenek családotokhoz vagytok naponta: megnyerő modorúak, figyelmesek és előzékenyek. Így mindnyájan tanítók és példaképek lehettek a jó cselekvésére. Ők igazolják, van annál fontosabb, mint hogy arra gondoljanak, mit egyenek és igyanak vagy mivel ruházkodjanak.

A békesség és nyugalom légkörének fenntartása! - Sokkal boldogabbak és értékesebbek volnánk, ha otthoni életünket és társadalmi kapcsolatainkat Krisztus szelídsége és egyszerűsége irányítaná. A fitogtatás kemény munkája helyett - amivel felgerjesztenénk a látogatók csodálatát vagy irigységét -, törekedjünk vidámságunkkal, rokonszenvünkkel és szeretetünkkel mindenkit boldoggá tenni körülöttünk. Hadd lássák meg a vendégek, hogy Krisztus akaratához igyekszünk alkalmazkodni! Ha szerény körülmények között vagyunk, akkor is lássák meg bennünk a megelégedés és hála lelkiületét. Az igazi keresztény otthon a békesség és a nyugalom légköre. Ez a példa nem marad hatás nélkül.

Kiadásainkról könyvet vezetnek a mennyben. - Krisztus feljegyzi az érette történő vendéglátás minden kiadását. Gondoskodik mindarról, ami szükséges a szolgálathoz. Akik Krisztusért megvendégelik testvéreiket és mindent megtesznek, hogy a látogatást hasznossá tegyék mind a vendégek, mind a maguk számára, azok a rendkívüli áldásokra méltókként vannak feljegyezve a mennyben...

Krisztus saját életének példájával mutatta be a vendégszeretetet. Amikor a tengerparton körbevette az éhes sokaság, nem küldte el őket felüdülés nélkül. Így szólt tanítványaihoz: „... Nem szükség elmenniök; adjatok nékik ti enniük” (Mt 14:16). Teremtő erejével szükségletük kielégítésére elegendő táplálékkal látta el őket. Mégis milyen egyszerű volt a felszolgált étel! Ott nem volt fényűzés. Ő, akinek a menny minden forrása rendelkezésére állt, gazdag ételmet tudott volna nyújtani a népnek. Mégis azt adta nekik, ami kielégítette szükségüket, ami a tenger közelében élő halásznép mindennapi eledele volt.

Ha az emberek ma is egyszerűbbek volnának szokásaikban és a természet törvényével összhangban élnének, akkor bőséges ellátással rendelkeznének az egész emberi család szükségletének kielégítésére. Kevesebb volna elképzelt igényük és több alkalmuk lenne, hogy az Úrért munkálkodjanak...

A szegénység nem zár ki a vendégszeretet gyakorlásából. Azt kell adnunk, amink van. Vannak, akik megélhetésükért küzdenek és jövedelmükből alig tudják fedezni szükségletüket. Azonban szeretik Jézust szentjei személyében, ezért készek vendégszeretetet gyakorolni a hívókkal és nem hívókkal, s igyekeznek hasznossá tenni látogatásukat. Szívesen látják a vendégeket családi asztaluknál és a családi oltárnál. Az ima ideje hatással van azokra, akiket vendégül látnak, és már egy látogatás is a léleknek a haláltól való megmentését jelentheti. Az Úr elszámolást készít erről a szolgálatról, mondván: „...megadom néked.” (Lk 10:35.)

Ismerjétek fel az alkalmakat! - Testvéreim és testvérnőim, ébredjétek fel! Ne féljétek a jó munkától! „A jótéteményben pedig meg ne restüljünk; mert a maga idejében aratunk, ha el nem lankadunk” (Gal 6:9). Ne várjatok arra, hogy megmondják kötelességeketek! Nyissátok ki szemeiteket és lássátok meg, hogy kik vannak körülöttemek! Ismerkedjétek meg a gyámoltalanokkal, a szenvedőkkel és a szükségben levőkkel! Ne rejtőzzetek el előlük és ne igyekezzetek elzárkózni szükségletük elől! Ki adja bizonyosságát a Jakab apostol által említett tiszta hitnek, amelyben nincs önzés vagy romlottság? Ki az, aki igyekszik megtenni mindent, ami erejéből telik, hogy segítsen a megváltás nagy tervének befejezésében?

[<<< vissza a 13. tanulmányhoz](#)

RÖVIDÍTÉSEK JEGYZÉKE

MAGYAR RÖVIDÍTÉSEK

AT – Apostolok Története
BO – Boldog Otthon
BP – Bizonyágtételek a Prédikátoroknak
EÉ – Előtte az Élet
GH – Gondolatok a Hegyibeszédről
ICsK – Isten Csodálatos Kegyelme
JÉ – Jézus Élete
JVŰ – Jézushoz Vezető Út
KP – Krisztus Példázatai
NK – A Nagy Küzdelem
PK – Próféták és Királyok
PP – Pátriárkák és Próféták
TII – A Te Igéd Igazság
TL – Tapasztalatok és Látomások
ÜI – Üzenet az Ifjúságnak
1-3Sz – Szemelvények E.G. White Írásaiból 1-3. kötet
1-9B – Bizonyágtételek a Gyülekezeteknek 1-9. kötet

ANGOL RÖVIDÍTÉSEK

1-21MR – Manuscript Releases vol. 1-21.
CC – Conflict and Courage
CET – Christian Experience and Teachings
CS – Counsels on Stewardship
Con – Confrontation
FE – Fundamentals of Christian Education
FLB – The Faith I Live By
FW – Faith and Works
HM – The Home Missionary
HP – In Heavenly Places
LHU – Lift Him Up
MM – Medical Ministry
RH – The Review and Herald
SD – Sons and Daughters of God
ST – The Signs of the Times
TDG – This Day With God
TMK – That I May Know Him
OHC – Our High Calling
UL – The Upward Look

Angol nyelven kiadja:

Seventh Day Adventist
Reform Movement
General Conference,
Sabbath School
Department.
Roanoke, Hollins Road,
Virginia 5240 USA
www.sdarm.org

Magyar nyelven kiadja:

Hetednap Adventista
Reformmozgalom
Magyarországi Területe
2146 Mogyoród,
Gödöllői út 201.
Tel.:30/697-2610
Email: info@hnarm.hu
www.hnarm.hu

Nyomtatás készült:

Editura Pázitorul
Adevărului Str. Morii,
Nr. 27
505200, Făgăraș -
Jud. Brașov
Tel. 0268 213714
Fax 0268 214111
e-mail: info@azsmr.ro
www.azsmr.ro

Támogatás 1+1%

Zorobábel alapítvány javára

Adószám: 19137023-1-10

Hetednap Adventista Reformmozgalom

Technikai szám: 0451

Gyülekezet számlaszáma (Otp Bank Nyrt.)

Hetednap Adventista Reformmozgalom

11739085-20004673

Külföldről:

IBAN: HU77-1173-9085-2000-4673-0000-0000

BIC(SWIFT)Kód: OTPVHUB

ELSŐ SZOMBATI ADAKOZÁS

január 6.
Az „Éden”
Egészségügyi
Központ részére,
Románia, Breáza
település
(4.old.)

február 3.
Szociális támogatás
a rászorultak részére
(25.old.)

március 2.
Moldova, Hîncesti
településen egy
imaház és iskola
részére
(46.old.)